

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Cirkusbarna.

Musikken har stanset . . . i det vældige cirkus hersker aandeløs stilhet. Det er aftenens "clou", det spændende øieblik da de to artistbarn foretar sine halsbrækkende sprang i lufftrapezen — uten net, over det aapne løvebur! Tilskuerne følger med bankende hjerter og stirrende blik de smaa veltigorer, fra rovdirene høres elpar ildevarslende brøl og saa . . . et skrik, et kast av et ungt legeme gjennom lyskeglen høit oppe, og den unge mand og pike staar smilende og hilsende paa trapezen, mens bifaldet bruser dem imote fra det begejstrede publikum. — Det er livet i cirkus — det attraaede, forjættede og forkjætrede artistliv, som det leves hver eneste aften rundt om paa jordkloden. — De to smaa artister, vi ser paa dette billede, er helten og hellinden i dukkekomedien „Cirkusbarna“ som begynder i dette nummer av bladet. (Se side 21.)

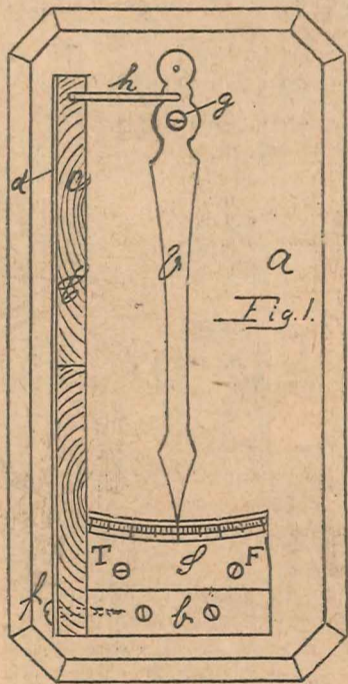
Hvorledes man laver en hygrometer (fugtighetsmaaler).

En meteorolog blev en gang spurt, om det ikke var vanskelig at forutsi hvorledes veiret blev imorgen. „Det er ikke saa vanskelig at forutsi det som at faa det til at passe,“ svarte han.

Den samme vanskelighet kjemper alle de latrige smaa veirprofeter med som kjendes rundt om fra hjemmene. Allikevel er man glad over dem, banker dem fortrolig eller ryster dem, smiler venlig naar de lover pent veir og tar det ikke fornærmelig op, hvis det viser sig at de har lovet mer end de kan holde.

Det virkende princip i en hel mængde av de smaa veirprofeter er luftens fugtighet. Denne har nemlig den indflydelse paa visse stoffer at de enten trækker sig sammen eller ogsaa utvider sig, naar de blir fugtige. De kjendte „veirhuser“, hvor konen kommer ut med en paraply, hvis det gaar mot regn, mens manden viser sig barhodede, hvis det tegner til godt veir, er i virkeligheten bare en fugtighetsmaaler eller et hygrometer. Det samme gjælder de smaa veirprofeter som lages av storkeneplantens frø og mange andre.

En ganske interessant variation av disse fugtighetsmaalende veirprofeter er den som der i det følgende gis anvisning paa. I den er det fugtighetens indvirkning paa træ som utnyttes og avlokkes sine profeter angaaende veiret.

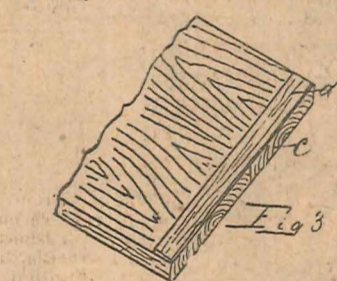
Enhver løvsagarbeider kjender bare altfor godt denne virkning som sikkert har forvoldt ham mange ærgrelser.

Paa fig. 1 er a en fjæl av haardt træ, ca. 15 cm. bred, 30 cm. hoi og 2 cm. tyk. Fjælens form kan rette sig efter enhver smag, likesom kanten ogsaa kan behandles efter ønske. En midlinje merkes av, neden til fastskrues en klods b av haardt træ, 8 cm. lang, 2 x 2 cm. tyk. Paa den ene ende av b faa tskrues apparatets følgende organ C.

C er 25 cm. lang og består av 2 stykker, d og e, som er limet sammen; e er 2 cm. bred og 12 a 15 mm. tyk, d er et stykke linér. Man maa skjære c paatvers av træets aarer, mens d maa skjæres paalangs. Kan e ikke bli av en fjæl, maa to stykker limes sammen.

Limes d fast til e, før denne skjæres av (fig. 3), vil e ikke saa let gaa istykker. I endene av C bores 2 huller, et i hver ende, hvilketret paa hverandre, det øverste 2 mm. i diameter, det nederste passende til skruen f, som fastholder C til b.

En viser, V, av tyndt træ eller pap skjæres ut og lakeres. I V bores et hul til skruen g, hvortil V dreier sig, men for viseren kan sættes paa plads, maa den avbalanceres. Den lægges paa en passende vandret jertraad, og bak paa V anbringes oventil en liten kontravegt k, av litt blyplate (litt sammenbænk et staniol, f. askekapsel e. l.), som maa ha en saadan vekt at en meget liten kraftpaavirkning vil bringe viseren ut fra den lodrette stilling. 5 mm. over skruetullet bores et 2 mm.

hul i V, hvori trækstangen h anbringes. Trækstangen lages av 2 mm. metaltraad der bores som vist fig. 4.

Nedentil fastskrues et stykke træ, S, hvorpaa skalaen tegnes, eller denne tegnes paa et stykke kartong som fastgjøres med et par tegnesifter.

Mellem V og a maa anbringes et litt avstandsrør, A, av metal, gjennemboret

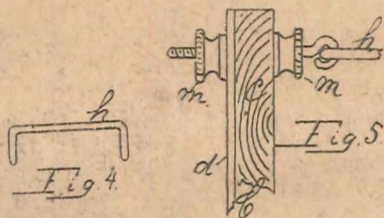
ikke eller pap, hvorved V holdes i den rette avstand fra a. (Se fig. 2.)

Fig. 5 viser en anden utførelse av trækmekanismen, hvorved det er mulig at forandre træk-længden og derved indstille viseren. Det øverste hul i C bores parallelt med skruetullet, altsaa gjennom baade d og e. I dette hul anbringes en liten pie-

bolt med skrueskaaret stamme. Ved hjælp av de to muttere m, m. kan piebolten flyttes litt frem eller tilbake.

Naar apparatet er færdig, kan det beites og lakeres efter ønske. Bare C maa ikke strykes, da den derved mister sin følsomhet og ikke kan paavirkes av luftens fugtighet. V. A. J.

Den „magnetiske“ stol.

Man stiller en stol op mot en væg saaledes at den staar skraat ind mot den med de to forreste ben løftet et styk-

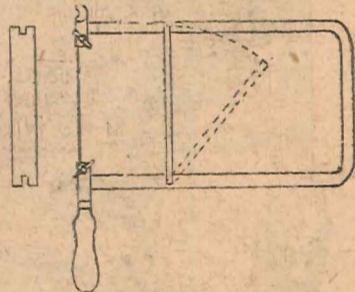
ke op fra gulvet. Saa ber man en av de tilstedeværende om at sætte sig paa stolen og læne sig godt tilbake. Naar han har gjort det, ber man ham om at reise sig op fra stolen uten at berøre

denne med sine hænder og uten at støtens forreste ben kommer til at berøre gulvet. De fleste vil forsøke at bevæge sig fremover saaledes som man jo ellers pleier. Men det kan man likesaa godt la være at prøve paa — ad den vei kommer man ikke løs fra den „magnetiske“ stol. Nei, fifset bestaar i at man lister sig bort fra stolen fra siden av. Da gaar det hele umaa-delig let. Men man maa naturligvis passe paa at stolen derved ikke dreier sig, for da kan det godt hende at det ene av dens forreste ben allikevel kommer til at berøre gulvet og da har man jo ikke opfyldt de stillede betingelser for betrielsen fra den „magnetiske“ stol.

Spændstok, som gjør en løvsag bedre egnet til metalsagning.

Med en almindelig løvsag kan messing- og kobberplater med lethed skjæres ut, og meget pene rammer, asker o. lign. kan fremstilles av polert metal, meget penere og mer holdbare end tilsvarende av træ.

Sagklingen bør være spændt litt mer end for træ, hvilket sagbuen, især hvis

den er av staa, ikke tillater, den fjærrer da for meget. For at hindre dette skjæres en trælist av en passende længde, et indsnit skjæres i hver ende, og bredden av indsnittet gjøres lik tykkelsen av buen.

Naar klingen er fastspændt, tvinges trælisten ind mellem buens armer og spænder derved klingen. V. A. J.

Naar tobakken smaker godt.

Kapiteinen paa det gode skib „Mary Ann“ hadde ved indkjøb direkte paa produktionsstedet faat fat i en saa delig shagtabak at han næsten ikke bestilte andet end at røke.

Han gjorde dette saa grundig at kahytten tilsidst blev aldeles fyldt med røk, som drev videre op gjennom luftkanalene, saa mandskapet trodde det var ildebrand nede i kahytten.

Dette hadde den ubeldige følge at kapiteinen paa en brat og ubehagelig maate blev avbrutt i røkningen, idet vandet i stride og mægtige strømmer styrtet ned i kahytten til ham.

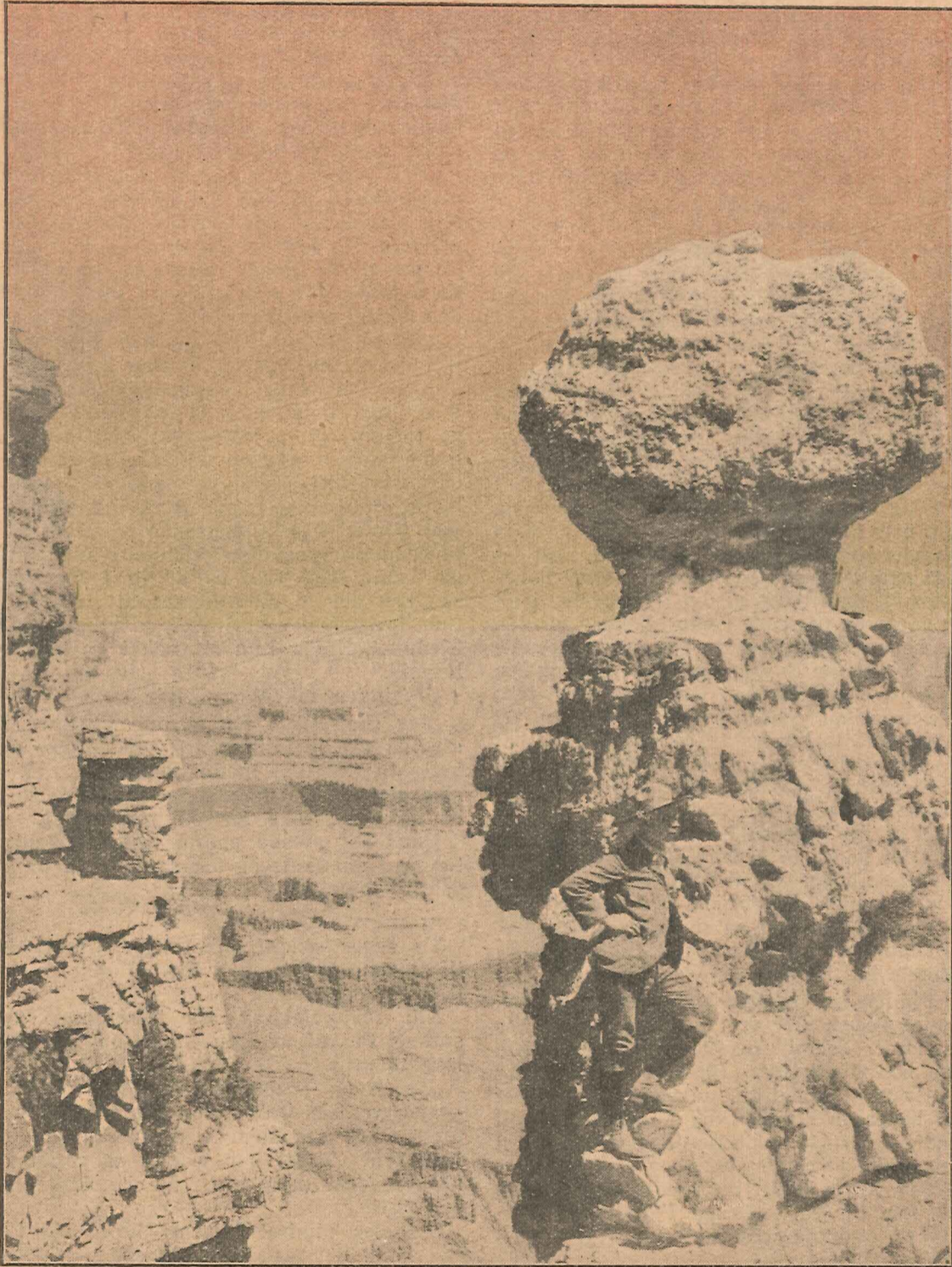
Saa fik han anledning til at prøve, hvad det vil si at være kaptein paa en kentsstol som flyter i vandet, mens mandskapet mottok tak for sin slukningsiver i form av truster.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 5

29 januar 1920.

44 aarg.

„Skildvaktten“ i Arizonas store „Canon“, som var vidne til syndfloden.
Efter fotografi.

Et vidne til syndfloden.

(Til ovenstaaende billede.)

Blandt alle Amerikas naturlige vidundere er kanske intet saa merkelig og av en saa vild skjønhed som de store fjeldslugter ute i Arizona og de andre vestlige stater ved Rocky Mountains. Her ligger den naturlige bund nøken, her er skapt de eiendommeligste profiler, her føler man det som stod man overfor jorden, da den atter dukket op av syndflodens vikende vand.

Amerikanerne har efter de spanske opdagere som først fandt disse fjeldkløfter git dem navnet „Canons“, det vil si rør, og geologerne forklarer deres tilblivelse paa den maate, at det

er ølvener som i løpet av hundretusener av aar selv har gravet sig sin vei frem her. De store, steneplateaer er bygget op lag paa lag, og ølvener som kommer oppe fra de høiere liggende fjeldpartier skjærer sig efterhaanden en rende i stenen. Paa sidene sker der ingen nedstyrtninger, men i baklængs retning gnages fjeldbunden etterhaanden bort, og derved blir ølvelet dypere og dypere, til det blir som et rør med steile vægger. Den største av disse fjeldslugter er „Den store Canon“ i Arizona staten, gravet, underminert, sprængt frem gjennom ganske hundretusener av aar av de store, stride ølver Colorado-floden, Yellowstone-floden og andre mægtige vandløp fra Rocky Mountains. Den som ser det umaadelig store arbeide der her er gjort, har vel til en be-

gyndelse vanskelig for at fatte at vandet slik kan revolutionere den haarde fjeldformation, men ser han Colorado-flodens frygtelige kraft og multiplicerer han den med de uhyre lange tidsrum der her er tale om, forstaar han dog kanske tilsidst allikevel at saaledes maatte resultatet bli.

Hist og her kan man i disse „Canons“ træffe enslig staaende fjeldstykker som ofte er av sælsom skikkelse. Et av disse ser man i Arizona-Canoen. Med litt fantasi kan man kanskje faa den til at ligne et menneskes overkrop og hode. Disse enslige fjeld som raker høit opover den øvrige egn, blev av de spanske jesuiter kaldt for syndflodens vidner, og utænkelig er det vel ikke, at f. eks. fjeldet her har sil hode rakende opover baade syndflodens vand og over istidens brær, da disse skuret nedover Nordamerika. Den engelske oberst Powell som i 1860 for første gang besøkte Colorado-floden her gjennom „Den store Canon“, kaldte ogsaa dette fjeld som ligger 1800 meter oppe for „Skildvaktten“ eller „Syndflodsvidnet“. Fra dets top ser man vidt utover den fem og tyve kilometer brede fjeldkløft som er tør og gold og som ser ut nu som den antagelig saa ut for hundretusener av aar siden.

Man kalder det kjærlighet.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

De to herrer meddelte Pia at hun skulde reise allerede næste uke, og da knuget hun halvt forskrækket, halvt glad hendene mot hjertet.

„Aa — allerede saa snart!“ sa hun lavt. Men da hun fik høre at faren selv vilde følge hende til Baden-Baden, blev glæden overveie.

Imens var det blit midt i februar.

Hans Rif hadde allerede meddelt sin tante at han vilde be hende om en stor tjeneste, men han vilde personlig si hende hvori den bestod.

Herpaa hadde grevinden svart at hun var opfyldt av iver efter at faa bevise ham en tjeneste. Hvis hun kunde opfylde hans bøn, saa var den allerede opfyldt, for hun stod stadig i dyp gjæld til ham.

Hans Rif hadde ganske vist gjort meget godt mot sin tante. Grevindens mand hadde været general, og efter hans død var hun henvist til at leve av hans pension, og hun hadde ikke kunnet la sin datter gifte sig med en uformuende officer som hun elsket, hvis ikke Hans Rif høimodig hadde git det unge par hundre tusen kroner. Hans Rif hadde gjort det, fordi grevinden og hendes datter var hans eneste slegtninger og fordi han raadet over en fyrstelig formue. Det hadde ikke været noget offer for ham at skjænke bort denne kapital, men det hadde forekommet de to damer som en ædel og stor handling og derfor kunde Hans virkelig fordre en stor tjeneste av sin tante uten at være ræd for et avslag.

Hans Rif reiste til Baden-Baden nogen

dager før grev Bøkeholm og hans datter. Han vilde først forberede grevinden.

Grevinde Marie Egberg sat ved vinduet i sin lille, hyggelige dagligstue, beskæftiget med et haandarbeide. Den statelige, aristokratiske og venlig utseende dame ventet sin nevø der hadde meldt sin ankomst.

Da han endelig lot sig melde, la hun straks sit broderi tilside og gik nogen skridt mot ham. Hun hilste glad og hjertelig paa ham og saa med velbehag op paa hans slanke, fornemme skikkelse.

„Endelig ser man dig da igjen, kjære Hans!” sa hun fornoiet.

Han kysset hofflig hendes fine haand, og hun bad ham ta plads like overfor sig.

„Tante Marie, er det meget længe siden, jeg var hos dig?” spurte han smilende. Med næsten moderlig omhet saa hun ind i hans solbrændte, markerte ansigt med de mandige, karakteristiske træk.

„Naa — det har undertiden været endnu længere — men da har du været paa reise og har ikke kunnet komme. Men nu bor du paa Rifsborg og kan komme hit med toget i løpet av et par timer. Saa det er slet ikke pent av dig at komme saa sjelden.”

„Tante Marie, skjænd ikke. Jeg reiste til ensomheten paa Rifsborg for at glemme noget, jeg helst vilde glemme.”

Hun saa bekymret paa ham.

„Jeg merket nok at du var i en meget nedtrykt stemning, da du kom fra Venedig og paa gjennemreisen meddelte mig at du vilde bo paa Rifsborg for fremtiden. Men jeg vilde ikke spørre dig om aarsaken til din nedtrykthet.”

„Den gang kunde det heller ikke ha nytet noget, tante Marie, jeg hadde ikke kunnet tale til dig om det. Idag vil jeg fortælle dig alt, uten at du behøver at spørre mig om det. Men fortæl mig først hvorledes den unge fru Lotte lever?”

Grevindens ansigt straalte.

„Aa, hun er meget lykkelig med sin mand — og det kan vi takke dig for, kjære Hans.”

Han satte op et litt forlegent ansigt og gjorde en avvertende bevægelse.

„La os ikke tale om det, tante Marie. Naa, Lotte er altsaa lykkelig! Det glæder mig meget. Er hun blit en tapper, liten officersfrue?”

Grevinden nikket.

„Ja, og hendes mand bærer hende paa hændene.”

„Og du er jo allerede blit bedstemor, tante Marie. Dertil ser du endnu altfor utilledelig ung og vakker ut. Du har endnu ikke et eneste graat haar.”

Grevinden lo.

„Aa, hvis du vilde gjøre dig den uleilighet at undersøke det noiëre, saa vilde du finde mange graa haar. De horer jo med til en rigtig bedstemor. Mit barnebarn er allerede seks maaneder gammelt. Jeg var hos dem i julen. Lotte bad mig saa indtrængende om det og jeg reiste naturligvis gjerne til hende. De bor i en pen garnisonsby, og jeg er glad over at det gaar dem saa godt. Men la os nu tale om dine affærer, kjære Hans.”

Den unge mand gik nu uten omsvop løs paa sit maal. Han fortalte først om sin ulykkelige kjærlighetshistorie, men uten at robe at hin eventyrerske hadde været grev Bøkeholms fraskilte hustru. Det gjorde jo ikke noget til saken og var ikke hans hemmelighet. Saa skildret han klart og forretningsmessig sit forhold til grev Bøkeholm og hans datter og sin forlovelse med Pia. — Han la ikke skjul paa at han hadde truffet dette valg mer med forstanden end med hjertet, men fremhævet bestemt at han næret en varm hengivenhet for Pia og satte hende meget høit.

Grevinden lyttet forstaaende til disse oplysninger. Hun henkastet nu og da et ord og viste stor deltagelse for alt hvad han sa. Det gjorde hende litt ondt at Hans ikke var med i denne forbindelse med hele sit hjerte. Hun

holdt saa meget av ham at hun gjerne hadde ønsket ham en rikere og fuldere lykke. Men hun kom ikke med nogen indvendinger, for hun forutsaa at de vilde være unyttige.

Tilslut sa den unge mand:

„Kjære tante, du kan ikke forestille dig hvor barnslig og uerfaren, hvor ubekjendt med verden og ubehjælpelig min forlovede endnu er i alle ting, skjønt hun med hensyn til kundskaper i videnskabelig henseende er langt forut for sin alder. For jeg offentliggjør min forlovelse med hende, maa hun absolut lære forskjellige ting og hun maa ogsaa lære at klæ sig som en dame i den fornemme verden. Hverken hendes far eller jeg føler os istand til at gjøre hende fortrolig med alt det, hun bør vite.

Saa tænkte jeg paa dig, tante Marie, som en venlig hjælperinde i noden. Det er en stor bøn, jeg retter til dig. Vil du ta imot Pia en tid? Vil du paata dig den uleilighet paa en kjærlig og moderlig maate at oplære det unge barn?”

Bare en dame med en saa fornem tankegang og en saa ekte godhet og omhet som du eier kan paata sig dette hverv uten at gjøre skade paa denne barnslige sjæl. Pia kjender ikke en moderlig omhets velsignelsesrike indflydelse. Du vil sikkert med fin takt træffe den rette maate at gjøre hende fortrolig med livet paa uten at saare hendes rene følelser. Og med hensyn til det ydre kan hun ikke faa nogen bedre lærerinde. Jeg har saa ofte beundret den fine, harmoniske smag hos dig selv og Lotte. Jeg ønsker at Pia skal lære at klæ sig elegant og smagfuldt, at bevæge sig som man kræver det i det gode selskap. Hun mangler hverken ynde eller anstand, men det maa bare ledes ind paa rette vei. Grev Bøkeholm vil naturligvis gi dig frie hænder i alt og aapne en passende konto i banken for dig. Du behøver ikke at spare i nogen henseende; grev Bøkeholm er en meget rik mand og Pia er hans eneste arving. Du skal heller ikke lide noget tap i pekuniær henseende. Jeg vet at du maa ta hensyn til dine midler og ber dig om at tillate mig at jeg sætter dig istand til at bestride alle de forøkede utgifter. Pia skel se saa meget som mulig av det store selskap, og her i Baden-Baden er der jo anledning for hende til at lære alt at kjende. Det blir ogsaa nødvendig at engagere en fuldkommen utdannet kammerpike til hende, en som hun ogsaa kan ta med sig hjem. Hittil har en temmelig uøvet pike forrettet kammerpikertjeneste hos hende.

Pia har ingen anelse om elegance og form, og jeg legger stor vekt paa begge deler hos en dame. Jeg vil meget nodig savne disse ting hos min hustru. Du kan gjøre regning paa lærelyst og naturlig anlæg hos hende. Det vil heller ikke falde dig vanskelig at bli glad i den unge komtesse. Hun er en meget elskværdig pike uten luner og uvaner. —

Saa, kjære tante, nu vet du alt — og si mig saa, om jeg tør bringe Pia til dig?”

Med et indtagende smil rakte grevinden ham sin haand.

„Bring mig din forlovede, kjære Hans, og vær sikker paa at jeg med alle de midler, der staar til min raadighet, skal prøve paa at gjøre mig værdig til din tillid. Jeg haaber at kunne opfylde denne opgave til din og grev Bøkeholms tilfredshet. Jeg glæder mig meget til endelig engang at kunne bevise dig min taknemlighet. Nei, bli ikke utaalmodig — du kan slet ikke forestille dig, i hvor stor gjæld jeg staar til dig. Dig kan jeg takke for mit barns lykke. Og hvad jeg kan gjøre for at bidra til din lykke, det skal jeg gjøre med glæde. Jeg beklager næsten at du ikke har stillet mig en endnu vanskeligere opgave.”

Hans Rif lo.

„Vent bare, tante Marie — det vil nu ikke bli saa let for dig at forvandle min lille vilde fugl til en elegant dame. Bli ikke forskrækket, naar du faar se hende. Hittil har grevens

brave, men meget enkle husholderske sorget for hendes garderobe og der er blit syndet haardt mot den gode smag. Det blir nødvendig at hun blir ekvipert helt fra nyt. Man har ialt Pia vokse op i en utrolig likegyldighet for sit utseende.”

„Naa, det retter sig nok, min gode Hans. Hun vil snart vænne sig til at lægge vekt paa sit ydre. Det ligger os kvinder i blodet. Jeg glæder mig til at gjøre en skjønn sommerfugl av den stygge larve. Det er ialfald det letteste av min opgave, især da du sier at pengene ikke spiller nogen rolle. Saasntart jeg har gi hende de første læreregler, vil jeg indføre hende i selskapslivet. Naar hun kommer sammen med andre unge damer, vil hun lære meget av dem. Jeg lever her i en utvalgt kreds, og om vaaren og sommeren møtes desuten hele den fornemme verden her. Da kan komtesse tilegne sig mange gode læreregler under min veiledning og opsig.

„Det glæder mig meget. Pia maa tilegne sig litt sikkerhet i sin optræden, før hun blir min hustru, for straks efter brylluppet maa jeg forestille hende ved hoffet, og du vet at der findes mange skarpe og kritiske øine, selv om hertugen og hertuginnen venlig ser gjennem fingre med meget. Jeg kommer jo til at bo paa Rifsborg i fremtiden, men av og til maa jeg jo vise mig ved hoffet og i selskapslivet med min unge hustru, og da maa Pia kunne bevæge sig sikkert og utvungent. Med hendes livlige opfatningsevne og hendes aandelige elasticitet vil det neppe falde dig vanskelig at opnaa dette paa kort tid. Vi har sagt hende at seks maaneder vil være nok til hendes selskabelige utdannelse, men skulde denne frist vise sig at være for kort, saa kan der jo altid lægges litt til. Naar hun først har overvundet adskillelsen fra hjemmet, finder hun sig nok i en længere læretid.”

Grevinden nikket smilende.

„Jeg skal sørge for at hun kommer til at like sig hos mig. Jeg glæder mig virkelig til det lille menneskeunder. Det er sikkert en meget taknemlig opgave at gjøre en slik ung pike fortrolig med livet.”

Hans Rif avtalte endnu nogen enkeltheiter med sin tante og tok saa avsked for at gaa til hotellet.

— — —

To dager senere ankom grev Bøkeholm til Baden-Baden med Pia. Hans Rif var paa stationen.

Litt forlumlet av alle reiseindtrykkene sprang Pia ut av kupeen og tok sin forlovedes arm.

„Aa, Hans — det gaar rundt i mit hode — jeg vet slet ikke hvor jeg skal se hen først! For en mængde mennesker det er i verden! Toget har gynget og raslet og alt for forbi mine øine, før jeg kunde se det rigtig.”

Saaledes pludret hun og holdt sig fast ved ham.

Grev Bøkeholm smilte — selv litt beklemt og betal.

„Den lille mund har ikke staaet stille et øieblik. Det var godt at jeg tok en reservert kupé. Pia hadde ellers vakt stor opsig med sine tusen spørsmal.”

Hans førte dem begge bort til en ventende vogn og hjalp dem ind. Da han sat like overfor dem i vognen, sa han smilende til den unge pike:

„Pia, min tante glæder sig meget til at du skal komme. Hun har bedt mig om at bringe dig til hende straks. Min tante har bestemt de værelser til dig, hvori hendes datter bodde, før hun blev gift. De vender ut til en stor have, saa du kan ha litt grønt for øiet nu, da vaaren kommer.”

Pia trykket haanden mot hjertet.

„Aa — jeg er saa frygtelig ræd, Hans.

De stummes scene.

Joe Martin er berømt over halve Amerika. Han har optraadt paa mange scener som jazz-danser, og folk har jublet over hans parodieren menneskene. Joe Martin er nemlig orangutang, og hans partner i dansen er en nydelig, liten hvit gris. Nu er det tale om at engagere Joe Martin til filmen, og her holder man prøve med ham. Han viste sig ved disse prøver som en fortræffelig aktor paa „De stummes scene“, han holdt omhyggelig fast paa sin ven og kunstbror, han lystret hvert vink av instruktøren, og han kikket ikke mot optagelsesapparatet. Og man sier jo at den filmer som kan la være med det, vil drive det vidt,

Du skal se, jeg begaar straks en dumhet,“ sa hun ynkelig.

Han trykket smilende og beroligende hendes haand.

„Vær bare ikke ræd, Pia — vær rigtig tapper. Tante Marie vil slet ikke la dig begaa nogen dumhet — hun er saa harmonisk, en saa utjevnet natur at der fra hende utgaar en stor ro til andre. Du vil ganske av dig selv vite hvad du skal gjøre i hendes nærvær og hvorledes du skal være.“

Pia sukkel dypt.

„Naa — det skal du gaa! Dammer var rent fortvilet da jeg reiste. Hun mente at hun maatte skamme sig frygtelig over ikke at ha opdraget mig bedre.“

Hans lo og spøkte bort Pias angst. Hun blev snart fornøiet og saa med store øine ut av vognvinduet. Hvorfor skulde hun egentlig være saa ræd og bekymret? Naar Hans bare var tilfreds med hende, saa kunde det jo være det samme om ikke andre var det. Han maatte jo være tilfreds med hende, ellers hadde han vel ikke bedt hende om at bli hans hustru. Og far hadde sagt at hun snart vilde lære alle de „ydre narrestreker.“

Grev Bøkeholm var temmelig taus under kjøreturen. Han lot det unge par snakke og sat stille og saa hen for sig. Hele dette

verdensliv som han hadde flygtet for saa længe gjorde et sterkt indtryk paa ham. Han var tilmode som om han hadde ligget død i en grav i aarevis og nu igjen var vaaknet op til nyt liv. Men han var fast bestemt paa aldrig mer at vende tilbake til dette støende, nervepirrende liv.

Vognen var stanset utenfor det hus, hvor grevinde Egberg bodde. Det var en pen villa, omgitt av en stor have. Denne villa tilhørte et ældre, barnløst eglepar som gjerne hadde overlatt grevinden første etage. Siden sin ogsaa død hadde grevinden bodd der og var ogsaa blit boende efterat hendes datter var blit gift. Grevinden førte ikke noget stort hus, men hendes mottagelsesdager blev besøkt av det bedste selskap. I den store sæsong kom der ogsaa flere utlændinger til hende, og det blev anset for et fortrin at bli indført hos hende; her var man sikker paa at finde eliten av selskapet. Ved et internationalt badested som Baden-Baden findes der alltid et meget blandet selskap.

Grevinde Egberg tok imot sine gjester i den lille dagligstue. Ved denne fortrolige mottagelse vilde hun dokumentere at hun allerede ansaa komtesen for sin husfælle og tilkommende slegtning. Med sit venlige smil gik hun mot den unge dame og tok hendes hænder og trak hende hen til sig.

„Velkommen, lille komtesse! Det er alt-saa min nye husfælle og pleiedatter. Jeg er meget glad over at faa en ung pike om mig,“ sa hun hjertelig.

Pia saa med sine store solskinsøine op paa hende.

„Aa — De faar nok Deres nød med mig, fru grevinde,“ sa hun modløs.

Grevinden lo.

„Jeg er slet ikke ræd. Vi to kommer nok snart til at forstaa hverandre — det kan jeg se paa Deres øine. Og jeg gjør straks min ret som tilkommende tante gjældende. Vi maa allerede nu behandle hverandre som slegninger og si „du“ til hverandre. Det letter omgangen mellem os og gjør vorl forhold mer utvungent. Ikke sandt, kjære barn, er du ikke enig med mig?“

Pia nikket med straalende øine.

„Aa jo — hvis jeg faar lov, saa kalder jeg dig gjerne tante Marie likesom Hans gjør. Det høres saa hyggelig ut. Og nu er jeg slet ikke ræd for dig længer, du har slike gode øine.“

„Har du været ræd for mig?“ spurte grevinden smilende.

Pia pustet dypt.

„Ja litt. Men Hans sa straks til mig at du var en snil og hyggelig dame. Og det kan jeg selv se nu.“

Grevinden kysset smilende den unge pikes friske kinder og saa hilste hun paa Pias far paa sin rolige, fornemme maate.

Pia tok ikke oinene fra hende og hun tænkte ved sig selv, at hun sikkert aldrig vilde lære at bevæge sig saa fornemt og yndig som denne dame.

Grev Bøkeholm bad nu grevinden Egberg om at ta sig av hans datter og takket hende varm for hendes beredvillighet. Han likte grevinden meget godt og han blev lettere om hjertet ved tanken paa at la Pia bli tilbake her.

Saa tok han avsked for at ta ophold paa hotellet. Paa et vink av tante Marie fulgte Hans med ham. Hun vilde helst være alene med Pia for nu at gjøre nærmere bekjendtskap med hende.

Den fintfolende dame hadde straks forstaaet at Pia først og fremst maatte overvinde al sin ængstelse og frygt for hende for at hun med held kunde begynde sit opdragelsesverk. Hans hadde nok forberedt hende paa Pias mangelfulde ydre fremtoning, men allikevel blev hun renf forskrækket over at se hvor ufordelagtig og keitert den lille komtesse saa ut i sin stive, graa reisedragt.

„De har gjort det stakkars barn til en ren karikatur i denne frygtelige kjolen og den skrækkelige stive haarfrisure. Flettene ser ut som om de er flettet over staastraad. Det undrer mig virkelig ikke at Hans med hans forkjærlighet for elegante damer ikke kan forsøke sig i hende. Den lille komtesse maa ikke komme sammen med nogen, for jeg har faat utstyrt hende helt fra nyt av — ellers vil man spotte over det stakkars barn!“

Saaledes tænkte grevinden medlidende. Men hun gav ikke sine tanker uttryk. Mens hun passierte venlig og utvungent, trak hun Pia ned ved siden av sig og moret sig i sit stille sind over hendes naive bemerkninger.

Da Pia var blit fortrolig med hende, fulgte hun den unge pike ind i hendes værelser. Her hadde Pia ganske vist ikke som paa slottet Bøkeholm en hel række værelser til sin raadighet. De to værelser var ogsaa meget mindre, end hun var vant til, men de var pene og luftige om end enkelt utstyrt med lyse, blomstrede møbeltræk og forhæng som rigtige, egte ungpikewærelser. — Pia syntes de var meget pene, men litt smaa. Alt her forekom hende litt trangt og indskrænket, fordi hun slet ikke hadde begrep om en byelighet. Men hun hadde fast foresat sig at rette sig efter alt og finde sig tilrette i forholdene. Hans skulde bli tilfreds med hende — og dette halve aar gik vel!

„Saa, kjære barn, nu kan du forfriske dig litt og klæ dig om. Din kuffert staar jo her. Om en time kommer din far og Hans til te — da maa du være færdig. Nu skal jeg rope paa min kammerpike; hun kan hjelpe dig og pakke ut dine saker.“

Pia nikket usikkert.

„Ja, men kjære tante Marie, vil du ikke si mig hvad jeg skal ta paa mig? Det maa du endelig gjøre — jeg gjør det ellers forkjert, det er jeg sikker paa.“

Med et rort smil klappet grevinden Pias kinder.

„Nuvel, saa la os se hvilke skatter din kuffert gjemmer,“ sa hun spøkende og ringte paa kammerpiken.

„Rosa, vil De pakke ut denne kuffert og lægge indholdet foran mig,“ sa hun rolig og venlig.

Rosa begyndte hurtig og behændig sit arbejde.

Der var ikke meget at vise frem. Fru Dammer hadde bare pakket ind de bedste klær, fordi hun jo visste at komtesse skulde ha helt nyt utstyr. De faa kjoler, kufferten indeholdt, var litt tillokkende. Med en hurtig beslutning valgte grevinden en ganske enkel, blaa klædeskjole.

„Min Rosa vilde betakke sig for at bruke

en saa tarvelig og styg kjole,“ tænkte grevinden medlidende, men saa sa hun bestemt:

„Straks imorgen bestiller vi nogen nye toiletter, kjære barn. Idag nøier vi os med denne kjolen. Rosa, kjælp komtesse litt. Naar du er færdig, kjære barn, kom saa igjen ned til mig i den lille dagligstue.“

Hun rakte Pia haanden til kys: Men den unge dame trykket den bare kraftig mellom sine hænder uten at ane hvad der blev forlangt av hende.

Der gled et svakt smil henover grevindens ansigt. Hun klappet Pia blidt paa haaret og nikket til hende. Saa gik hun ut. Rosa bragte ordet i tingene. Pia gik bort til vinduet og pusten dypt og tungt. Hun hadde stadig en følelse som om værelsets vægger rykket tætere og tætere sammen. Instinktmæssig folte hun grevindens godhet og venlighet, men likesaa instinktmæssig folte hun ved at se grevindens harmoniske væsen hvor meget hun maatte lære, for hun blev en rigtig dame. Med et litt suk vendte hun sig om fra vinduet. Men saa tænkte hun paa Hans og betændene sammen.

„Det skal gaa — Hans skal ikke skamme sig over mig — jeg vil lære alt — alt —“ tænkte Pia tappert.

Rosa spurte, om hun skulde hjelpe hende med omklædningen.

Pia saa paa den pene, nette pike i den sorte, fikske atlasbeskjole og det hvite forklæ. Saa streiftet hun med et sideblik sit eget speilbillede. Kammerpiken saa virkelig meget elegantere ut end hun selv. Hvilke store oine vilde ikke Lina sette op, hvis hun saa Rosa!

Denne tanke moret hende. Hun lo ved sig selv. Men saa faldt det hende ind at hun maatte fore sig med værdighet overfor kammerpiken.

„Ja, hjælp mig litt,“ sa hun med en stiv holdning av hodet som hun hadde avlurt grevinden.

Rosa tænkte i sit stille sind at den unge komtesse var en rigtig landsbypike med sin „likefrem umulige“ garderobe. Men hun hjalp Pia saa let og behændig at den unge pike syntes det var meget behagelig. Det var noget andet end Linas klodsete hænder.

„Faar jeg lov til at frisere komtesseens haar?“ spurte Rosa hofflig.

Pia nikket.

„Ja, gjør det. Men flet det endelig saa fast. De kan, og sæt det op paa hodet akkurat som det er.“

Kammerpiken løste det prægtige haar og det forekom hende likefrem syndig at skulle tvinge det saa barbarisk sammen.

„Ønsker ikke komtesse en anden frisure?“ spurte hun igjen.

„Nei, nei — endelig ikke — den skal være aldeles som den var,“ sa komtesseens ivrig, for hun var rød for at haaret ellers vilde bli bustete og tjavsete.

Da Pia skiftet sko og strømper, folte hun sig litt genert. Hendes sko var sannelig klumpete imot Rosas fine, smaa sko. Det var da godt at fru Dammer hadde sørget for at hun fik silkestømper. De kunde vel la sig se.

Den lille komtesse begyndte allerede at lægge merke til klædedragten. Det var som om det laa i luften her.

Imens hadde grevinden Egberg talt i telefonen med forskjellige modemagasiner, for efter hendes mening hastet det meget med at faa andre klær paa Pia. Hvad vilde vel grevinden ha sagt, hvis hun hadde set Pia i hendes guttedragt eller i hendes gamle, slitte kjoler?

Da Pia kom ind til hende i den temmelig daarlig sittende klædeskjole, som hadde været umoderne i lang tid og med den aldeles umulige haarfrisure, hvilte grevindens oine medlidende paa den unge pike. Men hun sa ikke noget om det, men passierte med Pia paa sin venlige, indtagende maate, til herrernes kom.

Pia sprang mot sin far og kastet sig om hans hals. Hun hadde allerhelst bedt: „Ta mig med til Bøkeholm igjen — jeg horer ikke hjemme her!“ Men da saa hun paa Hans Rif. Han saa hende smilende og bedende ind i oinene.

Da løste det tryk sig som hvilte paa hendes unge sjæl. Hun gik bort til ham og puttlet sin lille haand ind i hans med et straalende blik og et tillidsfuldt uttryk.

Grevinden iagttok denne lille scene og hendes erfarne oine saa straks at den unge pike hang med stor kjærlighet ved Hans Rif.

„Nu vet jeg hvorledes jeg kan opnaa alt med hende. For Hans' skyld vil hun gjøre alt. Hun elsker ham meget høiere, end hun elsker hende, men hendes kjærlighet er endnu ikke kommet til fuld bevissthet hos hende,“ tænkte den kloke dame.

Grevindens eneste tjener — hendes tjenerskap bestod av kammerpiken, en kokkepik og denne tjener — trillet en fin engelsk tevogn ind, og grevinden fylde selv tekoppene efterat ha git tjeneren et vink om at gaa.

Pia betragtet næsten med andagt grevindens vakre hænder som saa let og yndig syslet med teservicet.

Saa blev der atter drøftet og avtalt forskjellige ting. — Pia spurte, om faren kunde faa sende hendes ridehest, og grevinden stodde at den vist kunde faa plads i en av de stalder hvor veddeløpshestene blev anbragt, naar der skulde avholdes veddeløp. Det blev Pia meget glad over. Hun vilde saa nødig gi avkald paa sine deilige rideturer. Da teen var drukket, gik grev Bøkeholm bort til vinduet og saa ned paa den straalende, oplyste gate. Pia gik bort til ham og klynget sig til ham.

Saaledes stod de en lang stund — disse to som hadde været saa længe borte fra verdens tummel — og de folte hvor tæt forenet de netop var blit ved det.

Imens hvisket grevinden til sin nevø.

„Reis du ganske rolig hjem, Hans. Og hvis jeg faar lov til at gi dig et raad, saa besøk ikke Pia, før der er gaat et halvt aar. Det er bedst at hun blir helt overlatt til mig. Saa skal du nok bli tilfreds med hende.“

I taus indvilligelse kysset han hendes haand.

Allerede næste dag reiste de to herrer. Ved avskeden med faren og Hans graat Pia som hun aldrig i sit liv hadde graatt for. Grevinden lot hende graate i ro en stund. Saa omfavnet hun den unge pike kjærlig og sa smilende, idet hun klappet hendes kinder:

„Nu skal du ikke tænke mer paa avskeden, men paa gjensynet. Du skal se hvor hurtig denne tid kommer til at gaa. Nu har vi slet ikke tid til at være bedrøvet og henge med hodet, nu kommer dameskrædderinden straks og saa blir der arbeide nok for os.“

— — —

Det var en vidunderlig tid for Pia. Med store, forbausede oine betragtet hun det nye liv der aabenbarte sig for hende. Undertiden flygtet hun rent forskrækket bort i grevinden Egbergs armer, naar noget stormet altfor overvældende ind paa hende. Hun fandt altid kjærlig forstaaelse hos denne kloke, erfarnne dame.

I de første dager av hendes ophold i Baden-Baden var der lange, endeløse konferanser med dameskrædderinder og modehandlerinder baade i hjemmet og i de forskjellige magasiner.

Pia blev utstyrt fra top til taa. Der var ingen ende paa hendes forbauselse og undren, naar alle disse kjoler og andre ting blev prøvd. Men de gyldent skinnende solskinsoine saa dog med velbehag paa de fine, bløte stoffer og de smaa hænder klappet kjærtegnende henover det. Det var en saa behagelig følelse, naar de bløte stoffer sluttet sig om legemet. Og skjønt de la sig saa blott og tæt om figuren, saa generte de slet ikke.

Pia lærte for første gang behageligheten ved at ha paa sig et ulastelig sittende toilette.

Grevinden lot hende med forsæt altid først selv træffe sit valg og greb bare belærende ind, naar Pia valgte forkjert. Men merkelig nok traf den unge pike næsten altid det rette. Hun hadde avgjort en medfødt, god smag, og nu da hun lærte at sætte pris paa at være pent klædt, faldt det hende slet ikke vanskelig at vælge det peneste, naar hun hadde valget mellem noget pent og noget stygt.

Saa længe hun hadde bodd paa Bøkeholm, hadde det bare været hende magtpaaliggende at de klær, hun skulde ha paa sig, var makkelige og holdbare og hindret hende saa litet som mulig i at bevæge sig. Men nu, da hun daglig saa saa mange elegante og fint klædte damer og kunde trække sammenligninger mellem dem og sig, gik det op for hende hvor stygge og smagløse hendes klær hadde været den gang.

Hun begyndte saa at faa interesse for sin klædedragt.

Likesom tilfældig hadde grevinden ytret noget om at Hans Rif la stor vekt paa at en dame var pent og smagfuldt klædt, og en anden gang sa hun:

„Det er enhver dames pligt at gjøre sig umake for at hendes personlige fortrin blir fremhævet saa meget som mulig.“

Pia hadde lagt sig det paa hjerte. Hun visste rigtignok ikke, om hun var i besiddelse av personlige fortrin som kunde fremhæves. Men hun vilde behage Hans saa meget som mulig. Det gik snart op for hende at hun i sine gamle, stygge klær maatte ha virket paa Hans som et litet fugleskræmsel i sammenligning med de vakre og fine damer, med hvilke han hadde omgaas hittil.

„Han maa være meget glad i mig, siden han allikevel har villet ha mig til hustru!“ tænkte hun med et taknemlig hjerte.

Med stor iver begyndte hun saa at følge tante Mariæ raad og vink og vel hundre ganger spurte hun ved alle anledninger:

„Tante Marie, tror du, Hans vilde like dette?“

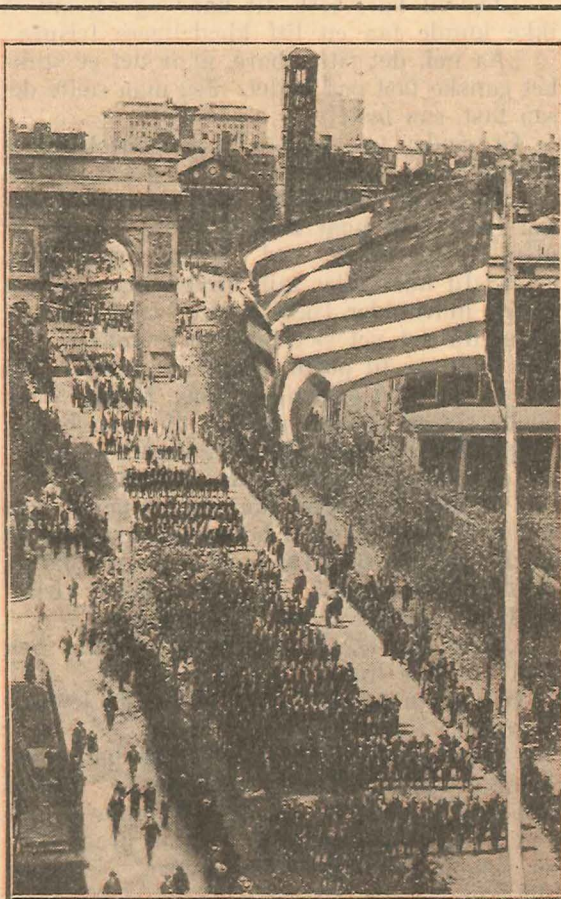
Saa blev der i løpet av den kortest mulige tid anskaffet et helt nyt utstyr til Pia. Grevinden hadde uindskrænket fuldmagt og kunde vælge alt hvad hun syntes var penest.

For Pia var omkostningene en fullstændig biting. Hun hadde ingen anelse om pengers værdi. Hvilken vigtig rolle pengene spiller i menneskenes liv — til og med naar de ingen har — det ante hun slet ikke. Med hemmelig glæde iagttok grevinden hvor nonchalant denne unge pike behandlet pengesaker. Paa sælgerne av alle disse herligheter som blev valgt gjorde dette naturligvis et stort indtryk og de skyndte sig med at komme frem med det aller dyreste og kostbareste, de hadde.

Det var til stor fornøielse for Pia at indhulle sig i det fine, bløte tøj og ta paa sig de spindelvævsfine strømper og fikse, smaa sko. Hendes nydelige fletter saa bedaarende ut i dem, og hun undret sig over at man kunde bevæge sig saa frit og uhindret i dem. Naturligvis kunde hun ikke ha foretat sine gutteagtige hop med dem. Men over tepper og parketgulver gik hun meget pent paa dem.

Det var en onsdag formiddag. Hver anden og fjerde onsdag i maaneden var det grevinden Egbergs mottagelsesdag.

Pia hadde næsten ikke hat tid til at hengi sig til sin sorg over adskillelsen. Bare om aftenen, naar hun var alene paa sit værelse, blev hun grepet av længsel efter faren og Hans og efter Bøkeholm. I de første dager stod hun ofte op av sengen igjen og skrev de mest rørende, ynkelige brever hjem til faren og Hans og i disse brever tigget og bad hun dem om at hente hende hjem, hvis hun ikke skulde dø av længsel. Naar hun hadde skrevet et saadant brev, sov hun beroliget ind. Men na'r hun saa om morgenen læste disse brever igjennem, saa skammet hun sig over sin modløshet og skjændte paa sig selv, fordi hun var saa forsagt og svak og vilde bedrøve faren

Soldatene drar gjennom New York til tonene av „Yankee Doodle“.

Kjendte toner.

Yankee Doodle.

Hvor merkelig at denne enkle melodi til de endnu enklere ord har vakt sensation i hele verden og været uadskillelig knyttet til den amerikanske revolution. Den er et eksempel paa hvorledes en ikke særlig fremragende tekst til en beskjeden melodi trods sine mangler formaar at bli en stor nations fællesei.

„Yankee Doodle“s oprindelse taper sig i et næsten uigjennemtrængelig mørke. Melodien er vistnok oprindelig en engelsk dans, skjønt amerikanerne har gjort sig de største anstrengelser for at hævde og begrunde deres eiendomsret

til den. Den ærværdige Stephan Salisbury sa i en henvendelse til det amerikanske „Antiquarian Society“ den 21. oktober 1872: „Yankee Doodle“ er vor nationale eiendom, men det sier ikke det samme som at den er en eiendom, det er værdt at være stolt av. Den eier en antikvarisk værdi som ikke kan ignoreres, men den er ikke det, en nationalsang bør være — opløftende eller inspirerende . . . Teksten høres sjelden nu og er vist gaaf de fleste av glemme, men som instrumentalstykke har den endnu et langt liv for sig.“ Man har kunnet spore melodien saa langt tilbake som til 1745, da den blev optat i en samling walisiske danse under navnet „Kitty Fishers Jig“, hvor den er sat til et gammelt barneverv.

Men ikke fornøiet med den alder har man villet lede sangen helt tilbake til Cromwells tider, da den skulde ha været en smædevis mot den store protektor og siden være gaaf i arv til puritanerne for endelig at være bragt til Amerika med pilgrimmene som landet i Plymouth, Mass., vinteren 1620.

En ting vites med sikkerhet: Melodien blev benyttet i en opera som opførtes paa Haymarket-teatret den 5. juli 1784 og som var komponert av Samuel Arnold, kongelig hofkomponist i London, f. 1740, d. 1802, bekjendt for sine 40 operæer og for den pragtfulge av Händels verk i 36 bind som han utgav under Georg III.s auspicer.

Heller ikke om oprindelsen til titlen har man kunnet bli enig. Efter den gjængse opfatning slammer ordet „Yankee“ fra indianernes daarlige uttale av ordet „English“. Dette ord skulde ha følgende forvandlinger: English — Yenglees — Yangles — Yanklees og sluttelig Yankee. Omkring aar 1713 levde i Cambridge, Mass., en bonde, Jonathan Hastings, som pleide at uttrykke sin tilfredshet med en eller anden ting ved at tillegge lingen navnet Yankee. Saaledes kaldte han en god hest for „Yankee Horse“ og en god eplemost for „Yankee Cider“. Tilsidst opnaadde han selv at bli fulgt av økenavnet „Yankee Jonathan“.

De amerikanske ord til melodien tilskrives en læge Shuckburg som gjorde tjeneste under general Amherst under krigen mot franskmændene og indianerne.

Saa sent som op til Paderewski pleide europæiske koncertgivere som foretok en turné gjennom De forenede Stater at medbringe originale variationer over „Yankee Doodle“. Selve Rubinstein laget slike variationer.

H. T.

Vivace.

og Hans. Og hvad vilde vel den snille, kjærlige tante Marie si til saadanne brever? Var det ikke utaknemlig av hende at længle saa brændende bort herfra, skjont der blev vist hende saa megen godhet og kjærlighet? Nei — disse brever blev aldrig sendt avsted. De var bare avledere for hendes bitre længsel og blev regelmæssig brændt næste dag. Saa skrev hun istedet et tappert, forstandig brev hjem.

Nu gik det allerede bedre. Nu blev der ikke skrevet flere klagende brever om aftenen. Hun graat heller ikke mer, naar hun la sig. Tappert tvang hun sig til at være rolig og trostet sig med at et halvt aar gik snart. Hun lærte ivrigt alt hvad hun skulde lære for at Hans ikke skulde skamme sig over hende.

Denne onsdag formiddag skulde de nye toiletter som var færdige prøves.

Da grevinden sat ved frokostbordet sammen med Pia, sa hun paa sin rolige, elskværdige maate:

„Idag vil jeg altsaa for første gang præsenterer dig for mine gjester, kjære barn.“

Pia sukket hemmelig og satte op et par store, forskrækkede oine.

„Aa, tante Marie, jeg kommer sikkert til at begaa bare dumheter,“ sa hun forsagt.

Grevinden var slet ikke overbevist om det motsatte, men hun lot sig ikke merke med det og svarte smilende:

„Nei, nei, det kommer du sikkert ikke til. Du vil være meget fornuftig og klok og lukke oinene helt op og holde dig til det, jeg allerede har sagt dig. Du opdager nok snart hvad du skal gjøre og hvad du skal la være. Det er bare en liten kreds av mine bekjendte. De fleste lærer du først at kjende til sommeren og til den tid vil du være aldeles sikker i din optræden. Læg saa meget som mulig merke til andre damer og saa lærer du snart hvorledes du skal bære dig ad. Du skal se, det kommer nok til at gaa udmerket.“

„Men hvis du nu tar feil, tante Marie — hvis jeg ofterer mig dumt og keitet — vil du saa bli sint?“ spurte Pia endnu mer betænkelig.

Grevinden lo og trak hende ind til sig for at kysse hende paa kindet. Denne lille komtesse var meget søt i sin forsagthet. Tante Marie holdt allerede meget av sin pleiedatter. Og jo mer hun fik oie for Pias indre og ydre fortrin, desto mere ondt gjorde det hende at hun ikke blev elsket av Hans som hun fortjente at bli det. Hun var besjælet av ønsket om at hendes nevo skulde skjænke Pia hele sit hjerte og sin store kjærlighet og bli virkelig lykkelig med hende. Hun skulde gjøre alt hvad hun kunde for at gjøre Pias ydre saa attraaværdig som mulig.

Som erfaren kvinde visste grevinden hvor viktig det ofte kan være for en dame at ta sig ut til sin fordel. Hittil hadde den lille komtesse med sand virtuositet ængstelig skjult sin skjønhed og hadde neppe kunnet fængsle den forvænte Hans Rif ved sit ydre. Nu skulde hun lære at utfolde sin skjønhed. Grevinden hadde for længe siden opdaget at Pia slet ikke var stedmoderlig utstyret av naturen. Nu sa hun venlig:

„Kjære, lille Pia, jeg vil slet ikke bli sint paa dig, selv om du som du sier skulde begaa en dumhet. Men du skal slet ikke være ræd for det — bare ikke modløs! Fantasier dig ikke ind i en taapelig angst, for med det gjør du dig bare usikker. Og nu vil vi avholde en kostumeprove for at se, om alt det der er levert svarer til vor tilfredshet.“

Damene reiste sig fra frokostbordet og grevinden ringte paa tjeneren for at han skulde ta av bordet.

Da de var alene igjen, sa grevinden som hadde betragtet Pia en stund:

„Kom bort til mig, Pia. Sæt dig her paa denne stol og bli sittende stille der en liten stund.“

Pia gjorde som der blev ønsket.

„Tante Marie, hvad vil du gjøre?“

„Jeg vil bare løse dit haar og se, om vi ikke kunde faa en litt klædeligere frisure.“

„Aa nei, det sitter bare, naar det er stukket ganske fast paa hodet. Jeg maa sætte det saa fast, saa fast.“

Grevinden tok naalene ut av haaret og begyndte at løse flettene.

„Det er en feiltagelse, barn. Man kan ogsaa flette tykt haar lost og fæste det let op, uten at det falder ned. Senere maa Rosa ordne dit haar efter min anvisning. Hvilken fylde indeholder ikke disse faste fletter! Barn, du vet vel slet ikke at kvindene har faat sit haar til pryd. Du er av naturen blit utstyrt med det prægtigste haar. Hvem kunde tænke sig en saadan pragt i disse barbarisk fastpressede fletter! Du lille, dumme pike — for et vidunderlig deilig haar du har!“

Pia blev rød. Hun kom til at tænke paa den gang, da Hans til belønning hadde bedt om hendes lue for at den ikke længer skulde skjule hendes haar. Undres om Hans virkelig hadde fundet hendes haar pent?

„Tante Marie, er mit haar virkelig saa pent?“ spurte hun.

Grevinden lot det beundrende gli gjennem fingrene.

„Jeg har sjelden set et penere haar. Og denne varme, mættede guldtone er aldeles deilig. Den blir heller ikke fremhævet ved dine faststukne fletter. En saadan pragt vokser ikke paa mange kvindehoder. Nei, min lille Pia, det vilde være synd og skam at la dig se saaledes ut længer. Kom, la os gaa op paa dit værelse. Rosa skal frisere dig straks til prøve. Og saa prøver vi de nye kjoler.“

Pia lot sig villig fore bort.

Rosa blev tilkaldt og begyndte synlig tilfreds paa sit verk. Hun hadde altid beklaget at komtesens absolut vilde ha den „frygtelige“ frisuren.

Grevinden satte sig like overfor Pia og gav sine ordrer.

„Rosa, ingen kunstig frisure. Dertil er komtesens haar for pent og fyldig. Skil det foran — la det falde ganske blødt og tvangfrit — saaledes. Og saa det ovrigt haar i to like fletter. Ikke flet det altfor løst — saaledes er det bra. Fæst saa flettene op i en stor rund ring, saa de dækker hodet til skillen.“

Saaledes befalte grevinden og Rosa fulgte ivrig og behændig hendes ordrer. Man kunde se at det var en fornoielse for hende at frisere komtesen. Den kammerpike der var engagert til Pia skulde først komme om et par dager. Grevinde Marie hadde truffet et meget omhyggelig valg.

Den nye frisure var snart færdig.

Pia saa sig rent forundret i speilet. Hvor merkelig forandret saa hun ikke ut med denne pene, utvunge frisure!

„Nu ser jeg virkelig ut som en dame, tante Marie, ikke mer som den lille, dumme landsbypike. — Rosa har sat det meget pent op!“

Hun lo sagte og betragtet sig fra alle sider. Hun hadde grund til at glæde sig over det bedaarende, guldbrunne haar, over hvilken den klare marssol kastet gyldne streifflys.

„Naa, du er altsaa tilfreds?“ spurte grevinden smilende.

Pia nikket og bevæget ivrig hodet frem og tilbake.

„Det undrer mig bare at haaret sitter saa fast. Det har Lina alltid hat sin nød med. For Rosa falder det saa let. De er meget flink, Rosa. Og haaret er saa let nu — det trykker slet ikke mer.“

Baade grevinden og Rosa var meget tilfreds.

Og da Rosa nu tok paa Pia en av de nye kjoler, saa var der virkelig blit en vakker svane av den grimme ælling.

Den første kjole var en pen og elegant spaserdragt. Den var foret med silke og sluttet blødt om den fine, ungdommelige skikkelse.

Grevinden saa nu først med forbauselse hvor vakkert Pia var skapt. Og den unge pike selv glædet sig over den yndige og elegante, unge dame som lo til hende fra speilet. Rosa trykket en fiks, liten floielshåret paa det guldbrunne haar. Den var ganske sort, bare pyntet med en pen, hvit esprit. Saa fæstet hun en hvit jabot over jakkens opslag og la en stolakrave av zobel om Pias skuldrer.

Hvilken elegant ung dame var der ikke blit av komtesse Pia.

(Fortsættes.)

De røde hyben.

I blomsterhavens hjørne bakved vort gamle bol fandt viide rosentrær et gunstlig stude, de røde hyben lyser saa vakkert i aftensol, som purpurstænk imellem visne blade.

Den røde farve minder om en festlig stund, hin dag bak krattets lysegrønne kviste da mine læber møtte din varme rosenmund ved lønlig stevne, hvorom ingen visste.

Hin dag — hvor var den stille, saa alvorstid og smuk, alverden var med et hørt op at larme; jeg horer endnu blaasten forstumme i et suk og foler dine kjærtagnes milde varme.

Da lyste sommersolen saa gyldenvarm og blank, langs markene, hvor kornet gik i leie; forlængst de gyldne vipper for ljaens dødshug sank, nu danser vissent løv paa alle veie.

Det er saa koldt derute, saa øde og saa vaalt, vildt sliter stormen i de nakne grene, imens jeg følger stien som hun og jeg har traadt, — men nu er jeg tungsindig og alene.

Dog hvortil tjener sorgen? Hvad hun en gang mig gav, kan ingen magt paa jorden mig berøve. — Igjennem sindrig løsning av mørkelidens krav skal som'rens høst av skjønhed staa sin prøve.

Anders K. Olsen.

Den tunge byrde.

Den arabiske kalif Hakkam var en elsker av pragt, og da han engang vilde utvide havene ved sit palads, kjøpte han alle de omiggende akre og betalte eierne alt hvad de forlangte derfor. Det var bare en eneste, en fattig enke, som av kjærlighet til sine forældre ikke for nogen pris vilde sælge det lille stykke jord hun hadde arvet efter dem, og den hytte, hvori hun selv var født, og hvori hun hadde levet saa mange aar med sin avdøde mand. Kalifens overhofmester, som hadde opsyn med havens anlæg, blev forbitret over konens adfærd og lot jorden med magt ta fra hende og hendes hytte rive ned. Derefter berettet han kalifen at denne kone av trods hadde negtet godvillig at avstaa dette stykke jord, som laa midt inde i de nye haveanlæg.

Nogen dager efter kom den fattige kone graatende til Ibn Beschir, som var over-

dommer i staden, og klaget for ham over den store uret hun hadde lidt. Dommeren, indsaar en likesaa retfærdig som klok mand, sin side, stod intet konen hadde loven paa de bedste føtter, da det ikke var saa let at faa kalifen, som var vant til at holde sin vilje for den høieste lov, overbevist om at hun hadde uret.

Den kloke dommer lot da sit æsel sadle, hængte en stor sæk over halsen paa dyret og red bort til kalifens have, hvor han fandt ham hos nogen haandverksfolk, som var ifærd med at bygge et vakkert lysthus paa enkens jord.

Kalifen blev meget forundret, da han saa dommeren med æslet og sækken, men endnu mer da Ibn Beschir kastet sig for hans føtter og sa: „Tillat mig, herre, at fylde min sæk med jord av denne have!“

Kalifen gav sin tilladelse, og da han hadde faat fyldt sækken, bad dommeren uten videre om kalifen vilde hjelpe ham sækken op paa æslet. Nu visste Hakkam ikke rigtig hvad han skulde tro om manden; men av nysgjerrighet efter at erfare, hvad denne hadde isinde, lot han som han fandt hans anmodning ganske naturlig, og gav sig til at løfte paa sækken. Men den var meget for tung, og begge var ikke istand til at faa den op fra jorden. Da lo kalifen og sa: „Nei, min gode kadi, den byrde er for tung!“

Men Ibn Beschir svarte ganske rolig og uforfærdet: „Ja, herre, denne byrde finder du for tung; og dog indeholder jord som du paa en uretfærdig den bare en liten del av den maatte har berøvet en fattig enke. Hvorledes vil du da kunne bære det hele stykke jord, naar verdens Herre engang paa dommens dag lægger det paa dine skuldrer?“

Kalifen følte sig truffet av denne tale; han roste dommerens frimodighet og retfærdighet og befalte, at man ikke alene skulde gi enken hendes jord tilbake, men endog gi hende det vakre lysthus som opførtes til bolig istedenfor den gamle hytte som han hadde latt rive ned.

Fætter Claus.

Av
Mogens Linde.

Det var blit høst, før fuldmægtig Bangert hadde faat den ferie som egentlig skulde være sommerferie, men han var slet ikke lei for det, for veiret var deilig med solskin paa de vakre eftermiddager og aldrig hadde han tænkt sig at skogen kunde være saa vidunderlig om høsten.

Det var en sand farvepragt at se, naar han stod ved indgangen til skogen og blikket gled indover den fugtige jordbund, hvor de ildrøde sopper bredte sig som et mægtig teppe og hvor efu slynget sig om de mægtige, gamle træstammer. Tæt og fyldig dækket de mørke blader stammene, slynget sig ut mellem grener og kvister — og stod man ganske stille og lyttet i skogens ensomhet, hørte man bølgenes skvulpen mot strandkanten, havets vover som rullet indover strandbred- den, ind mot den vidunderlige skog.

Denne fred og stilhet var det som hadde

faat fuldmægtig Bangert til at forlænge sin ferie, han kunde ikke løsrive sig fra denne herlighet, skrev han til vennene, men det var ogsaa en anden ting som holdt ham fangen, men den omtalte han ikke, skjont den var likesaa vigtig som al naturens herlighet. Det var den unge frøken Birgit som hadde baa sin onkel forpagteren i nærheten av hotellet; hun var ogsaa værd at forlænge sin ferie for, søt, frisk og munter som hun var. Men det var en ting som fuldmægtigen aldrig kunde bli klok paa og det var, naar Birgit talte om fætter Claus, da var det altid som om fuldmægtig Bangert fik litt mer hjertebanken end strengt lat nødvendig, for der blev alltid talt med en viss kjærlighet om denne fætter Claus.

Tante Jane og fætter Claus og saa „ungene“ — det var et staaende samtaleemne mellem Birgit og hendes gemytlige gamle on-

Litt efter stod de begge inde i en ældgammel, hul træstamme.

kel, de kunde silte og hviske og tiske om denne fætter Claus i det uendelige, og flere ganger hadde fuldmægtigen hørt at Birgit hadde sagt til onklen:

„Ja, jeg vet nok at du ikke sætter pris paa fætter Claus, men derimot foretrekker tante Jane, men min kjærlighet til ham skal du nu allikevel aldrig faa rokket.“

Fuldmægtig Bangert kunde gaa en hel lang dag og ærgre sig baade over sig selv og over den vakre Birgit, naar han hadde hørt en slik samtale; da bestemte han sig til at reise hjem, bare bort fra det hele, la Birgit beholde fætter Claus og selv prøve paa at glemme hende. Men naar det kom til stykket, kunde han allikevel ikke gjøre alvor av reisen, nei, han vilde meget heller forsøke at bli kjendt med fætter Claus og se om han virkelig var en saa slem rival som han tænkte sig, for Birgit var allikevel for søt til at slippe saa helt godvillig. Naar han nu iaften gik bort til forpagteren for at faa sig en l'hombre, saa vilde han se at faa fat i Birgit og saa vilde han uten videre spørre hende, om — om — ja, hvis han tok mod til sig og spurte, om hun ikke kunde bli en liten smule glad i ham!

Naturligvis vilde det være dristig saaledes rent ut at spørre hende om det, for de hadde jo bare været kjendt en maanedstid,

men der var jo det, at hadde bare ikke fætter Claus staaet iveien, saa hadde fuldmægtigen været næsten sikker paa at Birgit ikke var helt kjed over hans selskap, — men fætter Claus — fætter Claus!

Fuldmægtigen slog med sin stok henover træer og busker paa sin vei, saa han samtidig holdt paa at falde i et dypt hjulspor; for der foran ham gik jo Birgit, inde mellem stammene paa den smale sidevei som førte ned til byen.

„Frøken Birgit!“ ropte han glad, for saa snart han saa hende var alle kvaler — deriblandt fætter Claus — glemt. „Frøken Birgit, faar jeg lov til at gaa ifølge med dem?“

Hun vendte sig om og saa glad paa ham.

„Det kan De gjerne,“ sa hun, „men jeg tænker ellers saa smaat paa at vende om igjen, for vi faar vist en ordentlig bygge, jeg synes det ser saa sort ut i vest.“

„En bygge,“ sa han forundret. „Det har jeg slet ikke lagt merke til — jo, sandelig har De ret, det later virkelig til det. Skal De langt?“

„Ja, helt ind til byen — til tante Jane!“ Hun lo til ham.

„Hm!“ Fuldmægtigen røm- met sig og slog igjen ærgerlig med stokken. Saa spurte han: „Og til fætter Claus?“

„Birgit nikket. Saa spurte hun: „Liker De ikke fætter Claus?“

Han betænkte sig litt, og saa svarte han:

„Nei, jeg har mine bestemte grunde til ikke at like den manden.“

„Den manden!“ — Birgit saa forundret paa ham. „Med hvad ret kalder De ham „Den manden“? Han er den mest trofaste —“

„Med hvad ret spør De —“

„Sa, nu har vi regnet — hør hvor det dundrer oppe mot bladene — kom!“ ropte hun pludselig og begyndte at springe, „jeg kjender et skjulested!“

Litt efter stod de begge inde i en ældgammel, hul træstamme som lynet hadde splintret for mange aar siden, men hvor de to nu fandt et nogenlunde ly for øsregnet.

De maatte staa ganske tæt ind til hverandre i dette skjul. Fuldmægtigen hadde mest lyst til at lægge sin arm om Birgits liv og spørre hende om det, han allerhelst vilde spørre om. Men saa satte Birgit fra sig en kurv utenfor træet.

„Indholdet blir vaatt,“ sa han.

„Det gjør ikke noget,“ svarte hun. „Det er bare til tante Jane.“

„Bare?“ spurte han. „Er de ikke glad i tante Jane?“

Hun kikket op paa ham med et litt skjelmst blik, syntes han.

„Jeg er mer glad i fætter Claus,“ sa hun og blev rød.

Nei, nu maatte der handles, tænkte han og spurte: „Liker ikke Deres onkel partiet?“ — Han syntes selv, hans stemme lod saa fremmed og kald.

„Partiet?“ gjentok hun og saa paa ham.

„Ja mellem Dem og denne saa høit elskede fætter Claus!“

Da begyndte hun at le. „Nei, hør nu, har De gaat og trodd at fætter Claus og jeg skulde bli et parti —?“

„Ja,“ sa han, „man kunde vel ikke tro andet, naar man hører alle de lovtaler —“

Hun saa ned og følte at hun blev rødere og rødere i kindene, hun vilde helst le, men syntes det var synd, saa ulykkelig som hans

stemme lød, og hun turde slet ikke se op paa ham.

„Frøken Birgit,“ spurte han, „behøver jeg slet ikke være ræd for fætter Claus?“ Hans stemme var næsten bønlig.

Hun rystet paa hodet.

„Ikke spor —“

Han dristet sig til at lægge sin arm om hendes skulder. „Aa, Birgit!“ sa han glad.

Hun saa op paa ham med et litt forskrækket smil: „Fætter Claus er et og et halvt aar — og — og —“

Resten druknet i de kys, fuldmægtigen trykket paa hendes læber. „Er du en liten smule glad i mig?“ spurte han. „Er du, Birgit?“

„Ikke saa ganske litet endda,“ sa hun glad. „Men jeg tænkte nok det var noget som trykket dig, for du blev altid saa underlig, naar onkel og jeg talte om fætter Claus. Nu forstaar jeg dig bedre —“

Han klemte hende ind til sig.

„Lille Birgit, jeg var saa ræd for at du holdt mer av ham end av mig. — du talte saa ofte om ham og tante Jane og saa — aa, nei se — en liten spurv er kommet i klemme derute i kvistbunken, den maa vi redde, Birgit, det er synd paa det stakkars dyr —“. Han sprang ut i regnet og fik spurven løs. „Birgit, nu klarer det op, vi kan snart gaa videre.“

Hun saa glad op paa ham med et straalende smil. „Aa du,“ sa hun, „nu ser jeg, du er glad i dyr —“.

„Er glad i dyr?“ sa han forundret. „Du vilde vel ikke at jeg skulde la den lille vergeløse spurven i stikken?“

„Men naar du blev saa taus, saasart onkel og jeg talte om tante Jane og fætter Claus, saa trodde jeg at det var fordi du ikke var glad i dyr — for jeg har altid synes at de bedste mennesker er de som er

glad i dyr — og du — du var saa likeveldig —“

„Birgit — det du sier der, du forklare mig nærmere — at følge dig til tante Jane?“

„Fætter Claus er prestens hvite kat og tante Jane er hans kone og der er kommet tre deilige kalunger paa en maaned — du kan ganske rolig gaa med og se paa dem allesammen — der i kurven er det fiskeavfald fra middagsmaten.“

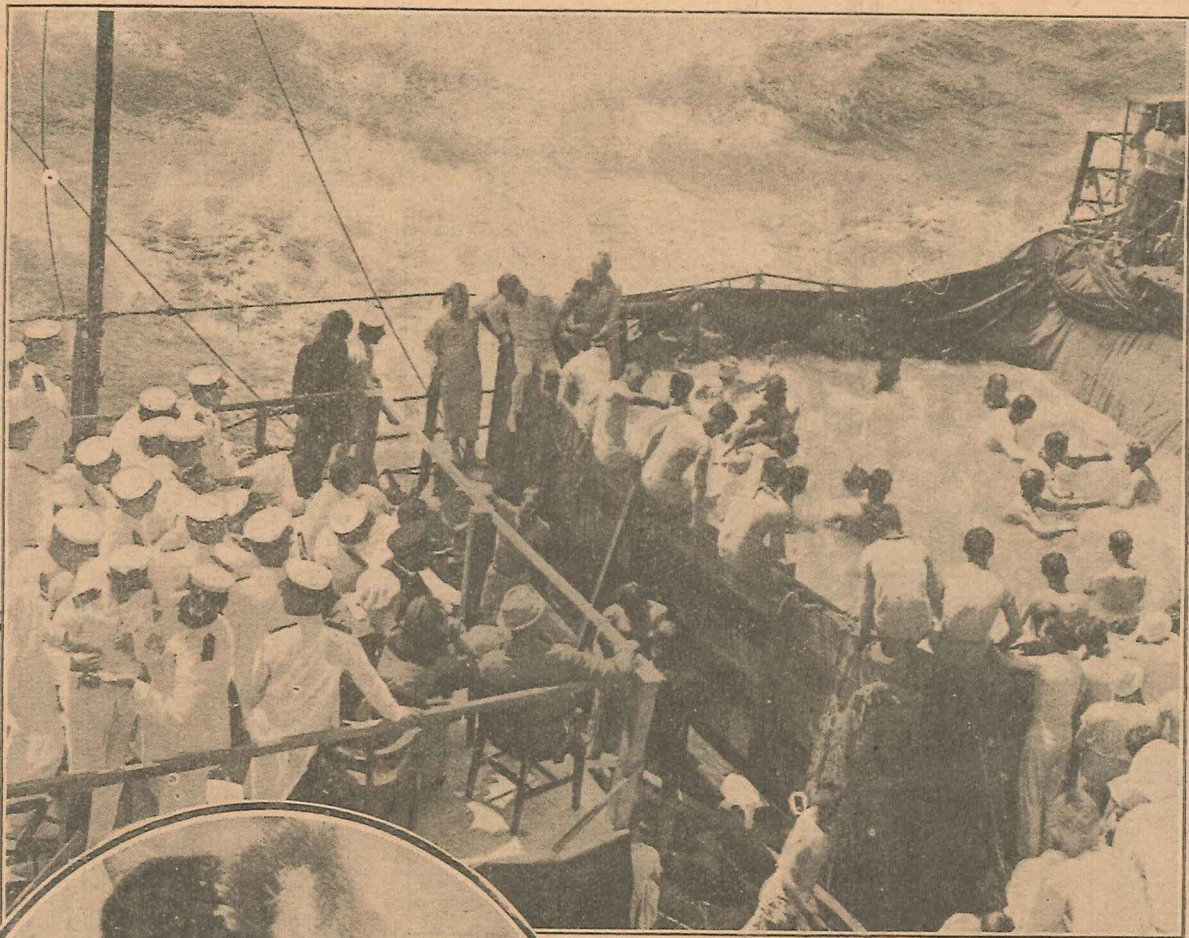
Men trods det at fuldmægtigen blev er-tet i lange liden med sin skinsyke til „fæt-ter Claus“, saa vedblev han dog at føle sig som det lykkeligste menneske paa jorden, baade i resten av ferien og mange aar el-ter, mens en av fætter Claus' sonner, „Lille Claus“ blev gammel i hans og Birgits hjem.

Noter for de som ellers ikke kan spille:
„Hurra for Jonas Anton Hjelm, —“

Folkemelodi.

Tekst av H. Wergeland.

The musical notation is presented on a grand staff with five systems. Each system contains a vocal line with lyrics and a piano accompaniment line. The lyrics are: "for Norge, og spjud, han fridde flaget, Hurra, hurra, sing, sa, Hurra, hurra, sing, sa, Hurra, hurra, sing, sa, Hurra, hurra, sing, sa". The piano part consists of a simple melody with chords. A circular illustration of a piano is placed on the left side of the notation.

Neptuns statsminister er lykkelig. Han har fundet sig en gemalinde ombord. Det er en anden av skibets matroser.

Paa skibsaekket er bygget et bassin av planker og vandtæt seilduk. Det er fyldt med sjøvand, og i det skal nu alle de døpes, som ikke før har „passert linjen“.

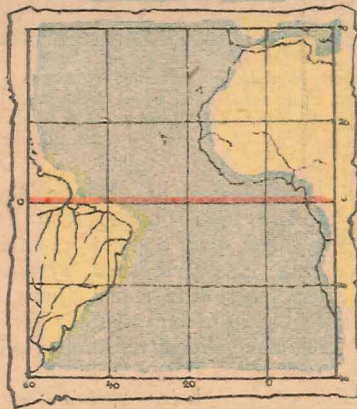
En daabsfest under Ækvator.

Den store orlogsmand gaar for to og tyve knobs fart mot syd. Varmen stiger fra dag til dag, man ser hvorledes skyggene ved middagstid bestandig blir kortere og skrumper ind ved ens føtter. Selv om man ikke hadde sekstant og kronometer ombord, visste man at man nærmet sig Ækvator. Paa den og den dag og time vil man komme til at „passere linjen“, som sjøfolkene sier.

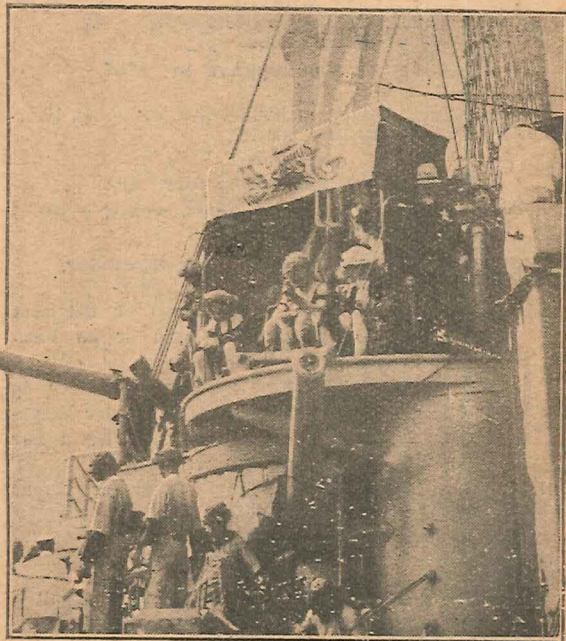
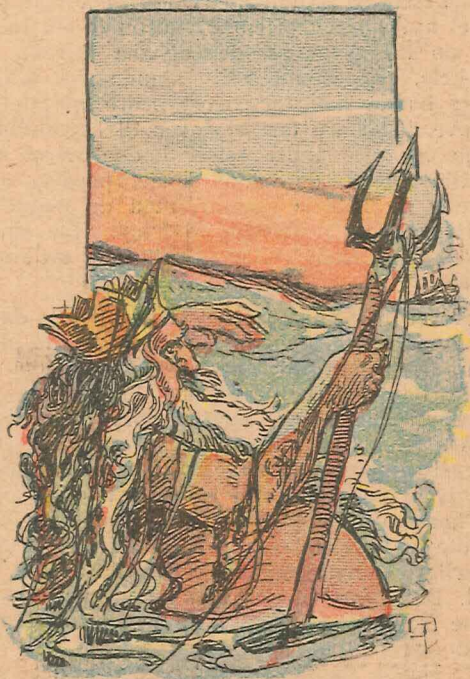
Det er dagen før dette sker at man nede paa banjerne, i de mørkeste kroker og paa de mest skjulte steder merker at der er noget igjære, at der er noget under forbedelse. Der vil ske noget imorgen, og det som vil ske er at selve Neptun, havets gud, vil komme ombord, ledsaget av sin statsminister og sil hof, og hilse paa alle -- i særdeleshet paa dem som ikke før har passert linjen. Han vil overvære deres daab.

Det er en ældgammel skik at der finder sted en munter fest ombord paa et skib som passerer linjen. Det paastaas av historikere at man allerede fra det sekstende og syttende aarhundre har optegnelser om slike skibsfester. Men hvorom allting er, saa gaar nu ikke et skib over Ækvator uten at man har litt moro, og sedvanligvis gaar det paa en harmløs maate utover de ombordværende som ikke før har været under saa sydlige breddegrader. Nu er orlogsmanden her kommet paa linjen, det er konstatert fra bestikkukafet, og saa begynner festen.

Først kommer Neptun og hans statsminister ombord. De er krodet ut av en luke nede paa skibssiden som et faldrep henger ned til. Naar de kommer op paa dækket mottas de med fuld honnør av skibschefen og hans stab som uttrykker sig i de ærbødigste vendinger. mens orkestret setter i med en skingrende marsj. Neptun som har en krone av guld-papir paa sit med tang og gammelt hyssing prydede hode og som i haanden bærer en mægtlig trefork, nikker huldosalig og sammen med sin statsminister som alltid er skibets lykkelige mand føres han nu bort til sin trone der er reist paa et av kanonlaarvene. Efter ham

er hele hans hof kommet op paa dækket. Der er kokker og stjernerdydere, hofchefer, kammerherrer og hofnarrer, alle i de pragtfuldeste og mest fantastiske dragter. Nu begynner den store fest. De som ikke før har været over linjen smøres nu ind i en blanding av olje og tjære, gammel malerfarve og saus fra matgrytene, de føres i høitidelig optog bort foran Neptuns trone. Naar havkongens „skarpreller og fængseldirektør“ derefter har synet dem, erklærer Neptun i en yderst blomstrende tale, at nu først er de hans værdige sønner, nu er de

Skibets chef har med sin erobd-gnet fulgt Neptun til hans trone, som er reist paa et av kanonlaarvene. Nu kan festen begynde.

Havguden Neptun er kommet ombord paa skibet i det oieblik, det „passerer linjen“, det vil si gaar over Ækvator. Nu har han samlet hele sit hof omkring sig. Man ser ham selv sitte i midten med en gylden papirkrone paa hodet, graat haar av seilgarn og tang og en stor trefork i haanden. Omkring ham sitter og ligger hans hof av kammerherrer, hofnarrer, ministre og andre stordigitarer.

En god søn.

I den tapre general Ziethens regiment stod en ritmester ved navn Kurzhagen. Han nedstammet fra fattige, meklenburgske bondetfolk, var en klok og dygtig mand og hadde desuten et barnslig sind. Da syvaarskrigen var endt, i hvilken han hadde udmerket sig, holdt han sit indtog i hovedstaden tillikemed regimentet. Hans foreldre var kommet ind fra landet for at motta sønnen, som de ikke hadde set paa flere aar, og ventet ham paa torvet. Aldrig snart hadde han faat øie paa dem, for han sprang av hesten og omfavnet dem med gladestaarer. Kort efter kom de til ham i hans hus og spiste gjerne ved hans bord, selv naar han hadde fremmede. Herover spottet engang en officer; men Kurzhagen svarte: „Skulde jeg ikke elske og takke mine foreldre, som er mine første velgjørere? Jeg var deres barn, for jeg blev kongens ritmester.“

Denne vakre opførsel fik general Ziethen vite, og meldte sig selv, tillikemed flere fremmede, som gjest hos Kurzhagen; men den gang ønsket hans foreldre selv ikke at være tilstede, da de vilde føie sig forlegne i saa forment selskap. Da man skulde gaa tilbords, spurte generalen: „Men Kurzhagen, hvor er Deres foreldre? Jeg haaber dog at De lar dem spise ved Deres bord.“ Ritmesteren smilte og visste næsten ikke hvad han skulde svare. Da reiste Ziethen sig, gik ut og hentet selv foreldrene, lot dem faa plads ved sin side, tok derpaa sit glas og sa: „Mine herrer, la os drikke en skaal for dem, som er foreldre til en forløst søn der viser at en taknemlig søn er mer verd end en hovmodig ritmester.“

Senere fortalte generalen kongen om denne ritmesters store kjærlighet til sine foreldre, og dette glædet Fredrik den anden meget. Da Kurzhagen engang kom til Berlin, blev han tilsagt at spise ved det kongelige taffel. „Hør engang, hr. ritmester,“ sa kongen til han: for at prøve hans sindelag, „fra hvilket hus nedstammer De egentlig, og hvad er Deres foreldre?“

„Deres majestet,“ svarte Kurzhagen, „mine foreldre er bønder, med hvem jeg nu deler den lykke, jeg har Deres majestet at takke for.“

„Det er som det skaf og bør være,“ utbrøt kongen fornøiet; „den som ærer sine foreldre, er en bra mand, men den som ringeagter dem, fortjener ikke at være født til verden.“

beredte til Ækvator daaben. Denne finder saa sted ved, at alle maa hoppe eller krype op i et bassæng, laget paa dækket av planker og vandtæt seilduk og fyldt med sjøvand. Musikken tordner, matrosene roper hurra, og Neptun og hans statsminister utstøter av tilfredshet hyl som næsten overdøver dampfløitens hvinen.

— Bakefter er der ekstra rationer av mat og drikke, orkestret spiller op, matrosene engagerer „damer“, og henover dækket, hvor der er hangl op kulørte løgler, gaar dansen til natten falder paa, morilden lyser ute i havet og sydkorsstender sine skinnende lys paa den stjernebesaadde himmel.

Litt hodebrud.

Løsning av schakopgave nr. 1736.

1. T d 8 — d 6, c 7 × T. 2. L f 7 — e 8, a 7 — a 6.
3. K f 8 — f 7, T g 6 ligeg. 4. K × T Mat.
1. . . . . , ellers. 2. T d 6 × g 6, h 7 × g 6.
3. K f 8 — g 7. 4. L f 7 × g 6 Mat.

Denne opgave forener 3 forskjellige ideer: Sort skjæringspunkt, indisk idé og officersfangst.

Løsning av schakopgave nr. 1737.

1. T f 3 — f 1.
- 3 sorte bønder frigjør en bundet hvit dronning, hvorefter feiger 3 forskjellige matter.

Løsning av gaadene i forr. nr.:

1. Sahara — Sara. 2. B — es — øg — bøg — besøg.

Løsning av den geografiske kamngaade i forr. nr.:

T	Y	R	K	I	E	T
U	E	N	I			
R	I	D	B			
A	M	U	E			
N	S	S	T			

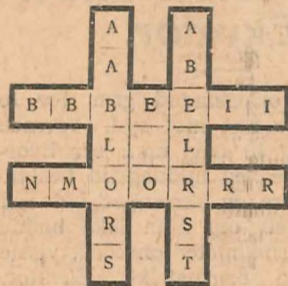
Spokegaader.

1. Hvad er det som slaar uten at ha haender?
2. Naar en møller og en skorstensfeier begynner at slaas, hvem har saa ret?
3. Hvor er elvene uten vand?

Gaade.

Man bærer den paa hodet, der trykker den vist tit; har mange man i lommen, da gaar man ei tallit; i skogen man den finder, men opad maa man se; man bærer den i munden, hvor tit den volder ve; i væretset man ser den, saa klart den lyser op; prøv nu at gjette gaaden, for jeg — jeg sier stop.

Geografisk kors-gaade.

Bokstavené i dette dobbeltkors skal omstilles saaledes at de lodrette og vandrette rader lyder likt og indeholder to geografiske navner: 1. Et land i Asien, 2. En engelsk by.

Schakopgave

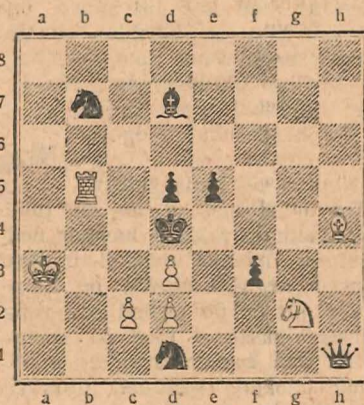
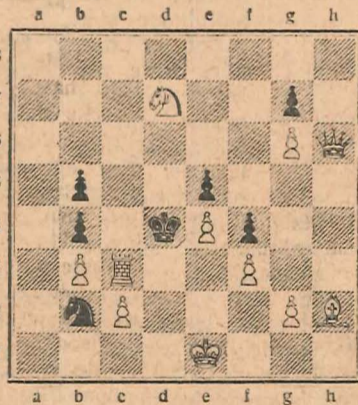
nr. 1739.

Av Axel Hallidin, Nykjøping F. (Original.)

Sort: K, S, 5 B = 7 br.

Hvit: K, D, T, S, L 6 B = 11 br.

Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakopgave nr. 1740.

Fra Eskilstuna Schacksällskaps turnering 1919.

Motto: Versio in rem I.

Sort: K, D, 2 S, L, 3 B = 8 br.

Hvit: K, T, S, L, 3 B = 7 br.

Hvit gjør mat i 2 træk.

Mytteriet i Ishavet.

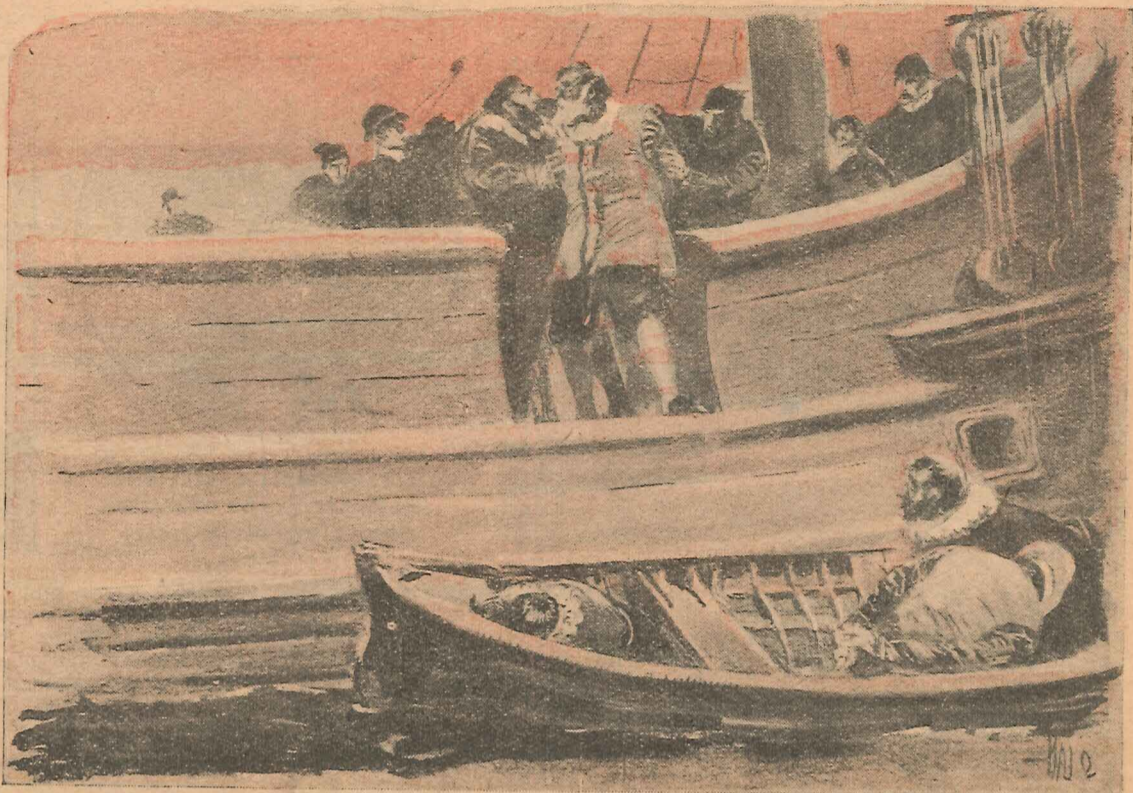
Henry Hudson stod i Plymouths havn og saa paa sine folk som holdt paa at gjøre hans to skiber seilklare. Der blev bragt tønder med kjøt og sækker med haardbakt brød ombord, tauverket blev tjæret, revnene mellem plankene i dækket og sidene blev spækket med bek og opplukket tauverk som dampet av malerfarve, og paa fordekket av „Halvmaanen“ sat seilmakeren og sydde med messingbeslaat haanske et nyt storseil. Henry Hudson la sin haand paa sin lille søns skulder og saa tilfreds paa det hele. Ja, denne gang skulde det lykkes. Aldrig hadde han før været bedre utrustet til at vove den store fart vestover til krydderienes fjerne øer. De andre reiser hadde været mislykkede forsøk, de hadde kostet penger, menneskeliv og haarde lidelser, men de hadde git erfaringer, som nu skulde gi frugt. Han skulde denne gang finde veien ut til de sydkinesiske øer.

Det var i 1610, og Henry Hudson var da en mand paa omkring femti aar. Han hadde pløiet sjøen siden han var gut, snart under det engelske flag, snart under den hollandske gos, og han talte begge landes sprog like godt. Hans opveksttid faldt sammen med de store opdagelsesreisere, og naar man sat paa dækket i godveir talte man mest om hvilken vei var den korteste til Ostindien. Rundt om Sydafrika kjendte man veien, men var der ikke en anden? Naturligvis maatte der være det, da Jorden var rund. Det var Hudsons mening at man maatte kunne seile mot nord, komme opover Nordpolen og ned paa den anden side i Det stille hav. Mange mente som han, og i det store handelskompani „Muscovy Trading“ i London var man ogsaa av samme mening. Dette „Mus-

covy Trading" som egentlig hadde sit navn av at det drev handel paa Rusland, paa „Moskovittens land“, brændte av begjær efter at kunne gjøre portugiserne avbræk i handelen paa de ostindiske krydderiør, og da Hudson var kommet til det med sine planer hadde han fundet villige ører. I 1607 sendte man ham ut med en 60 tonner „Hopeful“ for at søke at komme over Nordpolen. Han naadde den 73. nordlige breddegrad paa Grønlands østkyst, men maatte saa vende hjem med den erfaring, at det laa utenfor mulighetenes grænser at komme med et skib gjennom Nordpolens isbanker. Veien maatte søkes mot nordøst. I mai 1608 drog han atter ut, seilte nord om Norge og naadde til Spitsbergen og Kara strædet. Saa reiste isen atter sine volder mot ham. Først 270 aar senere skulde det lykkes en Nordenskiöld at finde den Nordøstpassage, Hudson hadde søkt. Paany kom han hjem med tomme hænder, og da han nu foreslog „Muscovy Trading“ at sende ham ut tredje gang for at han kunde søke at finde veien mot nordvest, vilde man ikke høre paa ham. Men Hudson hadde da faat et saa godt navn som sjømand, at han fandt en anden reder. Et hollandsk handelselskap gik ind paa hans planer. Det gav ham to skiber, „Halvmaanen“ paa 55 ton og „Det gode haab“ paa 70 ton. Det var disse han satte istand i Plymouth i 1609, og med dem drog han ut i mars maaned.

Naar man nu ser de skiber og den utrustning som polarfarere i vore dager har til sin raadighet, maa man beundre det mod og det sjømandskap, Hudson og hans samtidige besad, for at kunne begi sig ut paa reiser til egner, hvor aldrig før nogen hvit mand hadde traadt og hvorom man aldeles ingen efterretninger hadde. Men Hudson hadde den brændende tro paa rigligheten av sine ideer og saa lot han staa til. Det gik dog ogsaa denne gang daarlig. Det største av skibene, „Det gode haab“, sprang lek og maatte vende hjem. Han hadde nu bare „Halvmaanen“ med 6 maaneders proviant og 11 mand ombord foruten sig selv og sin søn. Det var hans avtale med handelskompaniet at han skulde søke vestover for at finde en gjennomseiling fra Atlanterhavet til Det stille hav. Selv var han imidlertid sikker paa at veien nord om Asien allikevel maatte kunne findes, og at den var den korteste. Da han var nord for Orkneyøene la han pludselig roret om og seilte mot øst istedfor mot vest. Han kjendte denne ruten, og han naadde atter til Kara-strædet og Novaja Semlja. Men da hans folk her saa det øde, uendelige ishav, tvang de ham til at vende om. Nu gjorde Hudson kanskje sin kjækste sjømandsdaad. Han forandret kurs, og i en eneste seilas seilte han med sit lille skib tversover det nordlige Atlanterhav, til han naadde Amerikas østkyst under 44 grader nordlig bredde. En bred strøm væltet sig ut i havet litt sydligere. Han kvilte den Hudsonfloden, og det er den ved hvilken New York ligger. Da Hudson første gang seilte opover den bodde der bare spredte indianerstammer langs bredden. Hudsons folk fandt spor efter dem. Der hang fuglefælder i træne og der var spor efter leirbaal. Da man kom henved 300 kilometer opover floden kom der røde mænd ut i sine kanoer til „Halvmaanen“. Hudson prøvde at spørre dem ut, om der ikke var et andet hav lenger vestpaa, og de nikket. Jo, jo, det var der. Det er sandsynlig at de har tænkt paa de store indlandsjøer, men da Hudson ikke ante noget om disses eksistens trodde han det virkelig dreide sig om Det stille Hav, og han gik ut fra at der maatte være en gjennomseiling. Han vendte, seilte saa langt ned som til Chesapeake-bugten, men fandt ingen vei. Saa maatte han hjem. Men den beretning, han avla for det hollandske kompani, var saa lovende, at man næste aar paany tjæret og tættet „Halvmaanen“, gav den 8 maaneders proviant og lot den seile mot vest med Hudson ved roret. Denne gang var der tyve mand ombord.

Den gang som Hudson, hans søn og de tyve mand ombord paa „Halvmaanen“ nu gik ut paa hører til de merkeligste i de store opdagelsesreisere historie. Efter sin samtale med indianerne var Hudson sikker paa at der maatte findes en gjennomgang, og han besluttet at søke den høiere mot nord end sidst. Han berørte saavidt Grønland, stod saa stik mot

Man bandt Hudsons hænder paa ryggen, og med magt førte man ham derpaa ned i skibsjollen. Sammen med ham blev hans søn og seks av skibets mænd sat ned i jollen som blev skjøvet fra skibet.

vest og naadde over til en stor bugt som han seilte ind i. Det var en bugt, det var den bugt, man senere kaldte Hudsonbugten efter ham, men han visste det ikke. Han trodde bestemt at han her endelig hadde fundet den længe søkte gjennomseiling. Han ante jo ikke at dette vand som skar sig saa dypt ind i landet, var dobbelt saa stort som hele Nordsjøen. I tre maaneder seilte han langs kystene, først langs den nordlige, saa langs den vestlige, tilsidst mot syd. Han fandt fjelder, elver og forberg som han gav navn og avsatte paa kartet, men nogen gjennomskjæring fandt han ikke. Isen blev tykkere og tykkere, tætere og tætere, og tilsidst truet den med helt at indeslutte skibet. Besætningen knurret, den hadde lidt nok, den vilde hjem, der var intet haab her. Et øieblik syntes det at lysne for Hudson. Man var kommet ind i en dyp bugt, den syntes at forlænge sig, og Hudson trodde allerede at være inde i gjennomseilingen. Da lukket den sig pludselig. Man var i den nuværende St. James bugt. Da de vilde snu spærret isen. De maatte overvintre her.

Hudson hadde blandt folkene en viss Green, en hollænder, som i sidste øieblik var kommet ombord paa „Halvmaanen“ som flygtning, jaget av den hollandske myndighet for drap i et vertshus. Denne Green blev nu sjælen i den sammensvergelse som efterhaanden dannet sig i en del av besætningen. Man hadde reist hytter paa land, men de blev feief hort av snestormene. Man søkte forgjæves at finde andet vildt end trannete sjøfugler. Frostskaar og skjærbuk begyndte at herje, og folkene krævet at faa spise av provianten uten hensyn til rationeringen. Hudson lot to av oprørerne lægge i lænker, da de stjal av maten. Det var et mirakel at den lille besætning endnu var ilive, da vaaren kom, isen brøt op, og man kunde komme avsted. „Halvmaanen“ var ikke bliit skrudd istykker av isen, men ombord saa det sørgelig ut. Syv mand var syke, og der var bare proviant til 10 dager. Denne proviant blev delt ut, men Green paastod at Hudson hadde tat formeget for sin og sønnens part. Med møie fik Hudson lagt ham i lænker. Efter en ukes forløp var provianten spist op. Der var bare en halv sæk brød og fem smaa oster tilbake. I smug fik etpar av de oprørske matroser befridd Green for lænkene, og med ham som anfører styrtet man sig over den del av besætningen som stod paa Hudsons side. Agerut kom det til kamp, og fire mand blev dræpt med øksehug. Deres lik blev kastet overbord. Derpaa bandt man Hudsons hænder paa ryggen og skjøv ham ned i skibsjollen. Sammen med ham kastet man hans søn, en gut paa tretten aar, ned i jollen. Derpaa fulgte lømmermanden som til det sidste

hadde forsvart Hudson og fem andre av besætningen som var syke og hjelpeløse. Den sidste som kom ned hadde hændene fri, saa han kunde løse de andres haand. Til de otte mand i baaten langlet man ned et gammelt gevær, en liten pose krudt og kuler, en gammel kokekjele og etpar beskoiler. Saa blev baaten støtt fra skibet. Hudson sat ved roret, sønnen laa ved hans føtter og de andre seks mand, hvorav de fleste hadde saar efter kampen eller laa i feber, laa i baatens bund eller paa dens tofter. Snart var den skropelige baal forsvundet. Man har aldrig set den siden, og ingen vet noget om Hudsons og hans kammeraters skjæbne.

De oprørske matrosers skjæbne blev frygtelig og dramatisk. Green og etpar av hans fæller som var gaat iland paa Labrador for at skyte vildt, kom i klammeri med nogen eskimoer og blev slaat ihjel. Resten av besætningen forsøkte at seile „Halvmaanen“ hjem, men fem av dem døde underveis, og da „Halvmaanen“ endelig kom til den irske kyst, var der bare fire levende ombord, og disse fire var avnagret til skind og ben. De to av dem døde iland, og bare to naadde levende til London, hvor de kunde fortælle det frygtelige dramas gang. Saaledes skulde enden bli paa en av de merkeligste farter som sjømænd nogensinde har foretat.

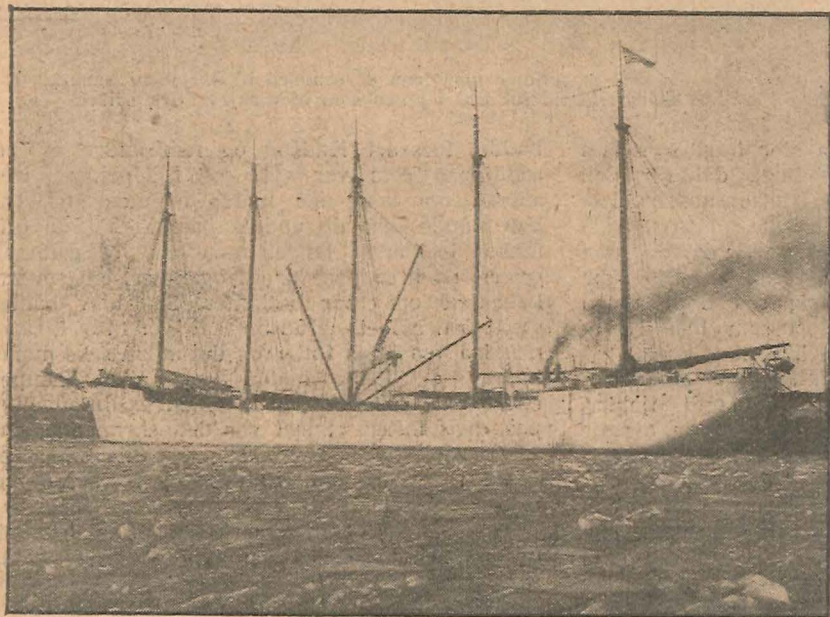
Hudson satte sig ved roret, og mens han holdt sin syke søns haand i sin, drev baaten ut i det isfyldte hav og forsvandt.

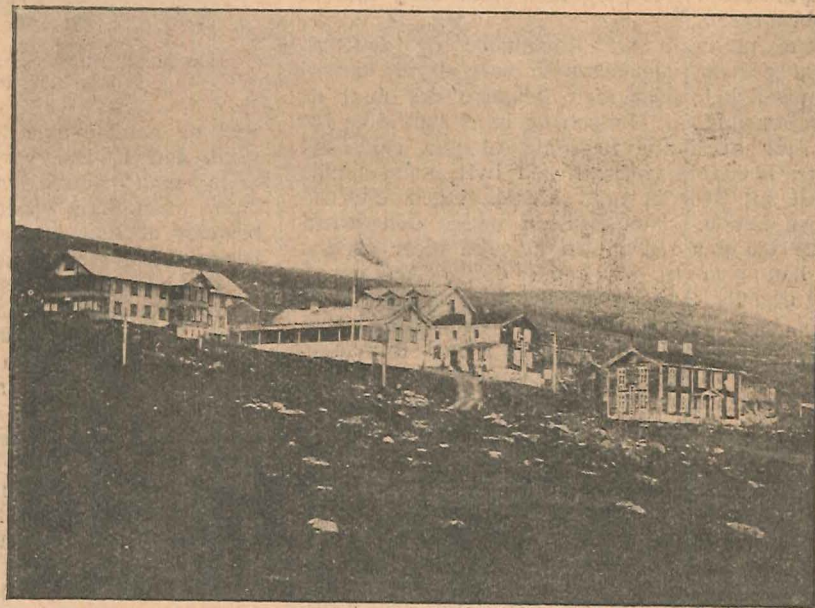
**Kristiania under
sporveisstreikens
tegn midt i høi-
vinteren.**

Man har længe været forberedt paa at indeværende aar vil bli et vanskelig aar i mange henseender. Den strenge dyrlid har foranlediget arbejdere og funktionærer til at kræve stadig højere løn for at kunne klare de svære leveomkostninger, og paa den anden side har arbejdslønnens stigning inden mange brancher bevirket prisforhøielser. Vekselvirkningen mellem disse ting danner et interessant kapitel i nutidens økonomiske historie. Den første opsang til de forestaaende nye lønskampe fik man i Kristiania søndag den 11. januar da sporveisfunktionærene gik til streik. Da der samtidig var indtraadt et vældig snefald, voldte streiken en mængde ubehageligheder. I ovalen ser man Norsk sporveisforbunds forretningsfører, hr. Rudlang. Tilvenstre en lastebil med postbud og tilhøire snerydning for at gjøre gatene farbare.

Et usedvanlig besøk paa Kristiania havn. I isen utmed Akershus laa forleden ovenstaaende far'oi og ventet paa lossetørn. Det var den femmastede motorskonneret „Fanestrand“ som kom fra Java med ca. 4000 ton sukker efter en reise paa 6 maaneder. Det prægtige skib vakte megen opmærksomhet ikke bare i og for sig men ogsaa som en repræsentant for de under skibsjobbingen meget omtalte amerikanske motorskonnerter. — Fot. Skarpmoen.

En ældgammel institution som nu skal forsvinde. Paa billedet ser man Hjerkinns paa Dovre, en av de fjeldstuer som nu agtes nedlagt og hvis grund tænkes benyttet til folkehøteller eller lign. Efterhaanden som kommunikationene har utviklet sig er de gamle fjeldstuer som kan føres helt tilbake til kong Øisteins tid for ca. 800 aar siden, bliit overflødige. Flere av dem er som bekjendt ogsaa bliit søkte turisthoteller.

Vil man seire? I begyndelsen av februar vil den store match mellem vor egen skjøitekonger Oscar Mathisen og den amerikanske stroløper Bobby Mc. Lean foregaa paa Stadion i Kristiania. Der skal løpes over 500, 1000, 1500, 5000 og 10,000 meter. — Fot. Skarpmoen.

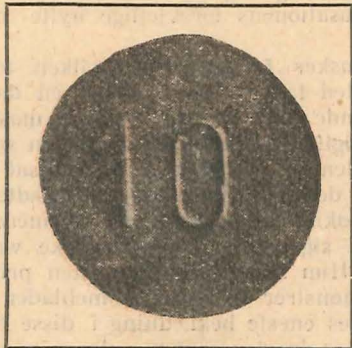
Da den første sending av østerrikske barn kom til Norge. Det var 525 hvorav vel 400 straks kjøres over fra Østbanen til Vestbanen i Kristiania for at fortsætte til Drammen. De var gjennemgaaende ved godt mod og muntre, livlige væsener som nok vil berede sine „pleieforældre“ heroppe adskillig hygge og glæde i forbindelse med bevissheten om at man gjør en god gjerning ved at ta sig av de forhungrende stakter. Nogen av dem saa elendige ut mens andre slet ikke var saa værst. Man tænker at ta sig av mindst 1200 barn.

Et usedvanlig besøk paa Kristiania havn. Det vil sikkert interessere mange av vore læsere i by og bygd at se ovenst. snapshot av herrerne Storm og Monsen, de bekjendte prædikanter, som har gjort sig bemerket hele Skandinavia over. Her er de paa en Nordlandsturné.

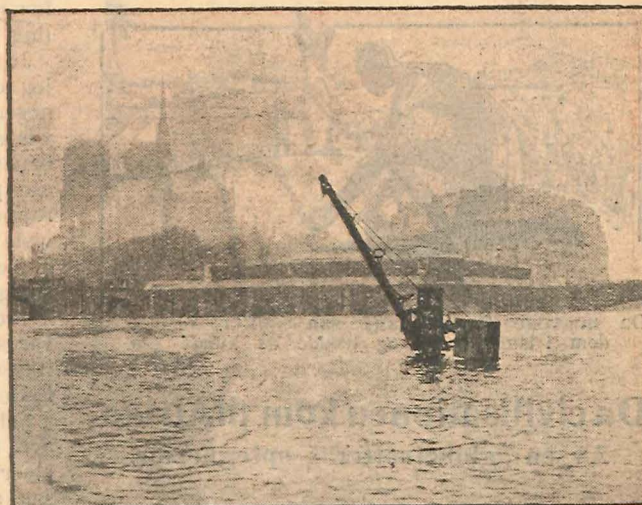

Ved oversvømmelsene langs Rhinen og dens bielver er der anrettet betydelige skader og ulykker. Hele byer er sat under vand, mens gaarder er styrtet sammen og paa de fleste steder maa man vedlikeholde trafikken ved hjælp av baater. Ogsaa adskillige menneskeliv er gaat tapt.

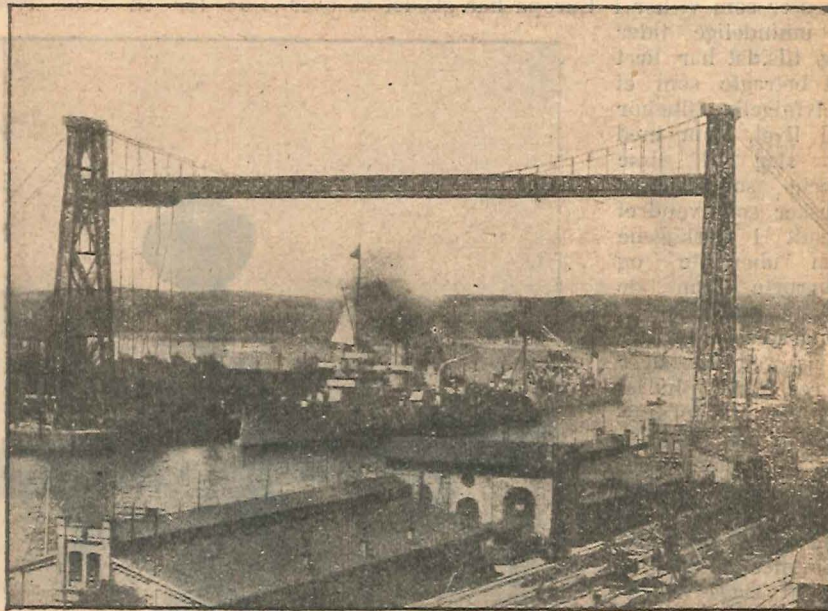
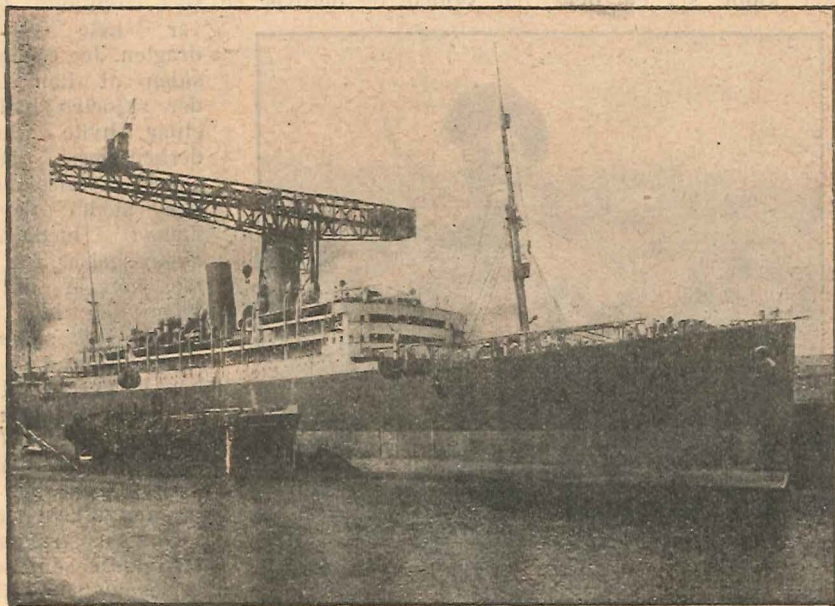

En primitiv mynt.

Blandt de mangler som man i Wien lider under er ogsaa mangelen paa smaapenger — for ikke at tale om de store. For at bøte paa mangelen stemplet man ut penger av lær, men det gik ikke længe med disse. Læret er nemlig dyrt dernede, og wienerne fandt snart at det svarte regning at bruke lærpengene — som saalesparere!

Ogsaa Paris har lidt under oversvømmelser. Seinen steg under disse saa voldsomt, at trafikken paa elven maatte stanse og byen ikke kunde faa sine vanlige forsyninger av kul og levnetsmidler. Her ser man vandet gaa ind over de nederste kaier hvorfra bare en enslig kran raker op.

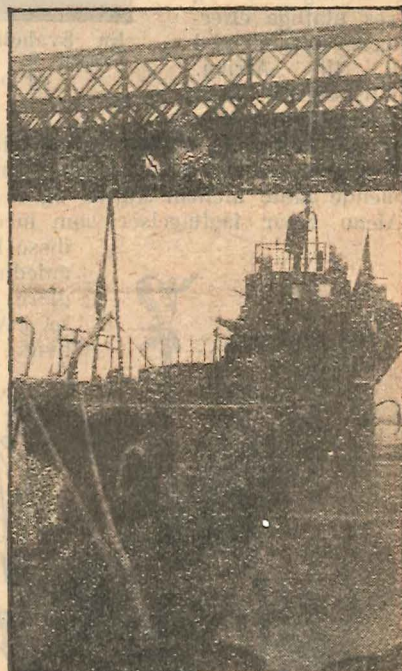
Efter den endelige fredsratifikation skal tyskerne til ententen utleverer 300.000 ton havnemateriel som bod for sænkningen i Scapa Flow. Skjønt Tyskland fik nedsat ydelsen fra 400.000 ton til det nævnte antal, vil tapet av alt dette materiel, næsten halvdel av hvad landet eide, være meget følelig for den tyske skibsbygning og havnetrafik. En stor del av materiellet skal gaa til Antwerpen og Dunkerque hvis havner led meget under tyskernes bombardementer. Paa ovenst. billeder ses noget av det materiel som skal utleveres. Tilv. en kjempekran i Bremerhaven hvis dimensioner kan bedømmes naar man vet, at det er en Atlanterhavsdampner som ligger under den. Tilh. ses en svævefærge over indseilingen til skibsverftet i Kiel. Søjlene er 57 m. høje, avstanden mellem dem er 118 m. og der medgik over 650 ton staal til dette opstrum.

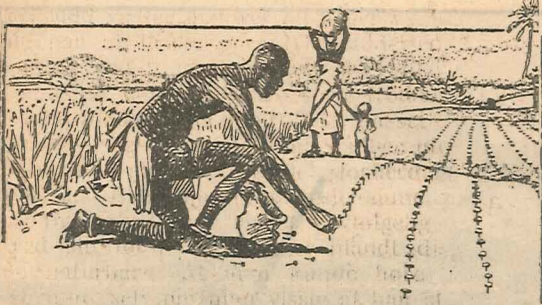
Storslaat godgjørenhet. Milliardæren Rockefeller som tidligere ikke har været blandt de mest godgjørende har nu til gjengjæld git saa det er hørt over hele verden. Ikke mindre end 100 millioner dollar, eller halvsjette hundre millioner kroner, har han nemlig skjænket til forskjellige veldædige gjemed.

Da Versaillesfreden traadte ikraft.

Efterat der endelig var opnaadd enighet angaaende det sidste tvistemal mellem ententen og Tysland, den tyske skadeserstatning for sænkningen i Scapa Flow, kunde de to tyske befuldmægtige delegerede, ministerialdirektør von Simson og friherre von Lersner, i det franske utenriksministerium den 10. januar kl. 4 em. møtes med det øverste raads medlemmer samt de befuldmægtigede repræsentanter for de øvrige stater som hadde ratificert Versaillestraktaten for at ordne den sidste, betydningsfulde formalitet: undertegnelse av fredsprotokollen. Ceremonien var meget enkel og prisværdig kort. Den tok bare 8 minutter. Men dermed traadte freden endelig i løpet av disse faa minutter sattes de sidste segl under det fredsarbeide som det hadde tat saa mange maaneder at bringe istand. Den 11. november 1918 var det at vaabenstilstanden sluttetes efter 4½ aars krig. Den 18. januar 1919 traadte fredskonferansen sammen. Den 15. februar blev Wilsons forslag til Nationenes forbund vedtat. Den 7. mai fik den tyske fredsdelegation de alliertes freds-betingelser overrakt. Efterat der var kommen en ny tysk regjering aksepterte en ny tysk delegation betingelsene den 28. juni, Serajevo-dagen, i den samme sal i Versailles hvor det tyske keiserdømme i 1871 proklamertes. Haabet om en hurtig ikrafttræden av denne fred blev gang paa gang skuffet paa grund av stadige forhalinger av ratifikasjonsspørsmålet. Vistnok ratificerte den tyske nationalforsamling Versaillestraktaten allerede 9. juli og England den 31. juli, men først 7. oktober ratificertes den av Italien og 14. oktober av Frankrike. Senere fulgte bl. a. Japans og Polens ratifikation. Og betingelsen for traktatens ikrafttræden var dermed tilstede, uagtet Amerika paa grund av republikanernes sterke opposition mot præsident Wilson og hans fredsverk ikke fulgte — og endnu ikke har fulgt — de alliertes eksempel. Tilbake stod da bare undertegnelsen av en tillægsoverenskomst om ratifikationenes deponering i Paris, men om dette sidste dokument opstod den langvarige strid mellem de allierte og Tyskland som først efter 2½ maanedes forløp blev bilagt ved overenskomsten angaaende Scapa Flow affæren. Tok det tid at faa fredsavtalen i endelig stand, skulde man trodd at den maatte bli saameget desto bedre. Men kommentarene har vist at det er med tvilsmaal og bekymring man rundt om i verden har set den første fredstraktat efter verdenskrigen træ i kraft. Og eiendommelig er det at freden mellem Tyskland og Amerika endnu ved midten av januar ikke var formelt blit til virkelighet.

For første gang paa over 100 aar kommer et fremmed krigsskib til Wien. Det er en fransk torpedojager som har gaat op Donau med den internationale Donaukommissions medlemmer ombord. Det var et syn som wienerne for bare faa aar siden ikke engang hadde drømt om.

Da negrene første gang saa spiker, plantet de dem i lange rader og trodde de kunde gro.

Da civilisationen kom til Afrika.

Av en „globetrotter“s optegnelser.

Efter at Afrikas negrer i aarlusener hadde blundet i en søt og troskyldig lornerosesøvn kom for omkring femti aar siden en prins til dem og vakte dem av deres dyale. Prinsen het: Den moderne civilisation, og oppvaakningen var yderst effektiv. Alle de goder, bekvemmeligheter, nydelser, oppfinnelser, raffinementer som vi her i Europa har, gledet os over i umindelige lider

og tilsidst har lært at betrakte som et selvfølgelig tilbehør til livet, kom med et slag til disse sorte solskinsmennesker som vandret rundt i urskogene saa ubevisste og uberørte som de første mennesker i paradisetts have.

Hvis Solen over deres hoder pludselig var blitt formørket av en mægtig sky, hvorfra det regnet nedover dem med appelsiner og julekaker og dukker med vokshoder og al slags Nürnbergerkram, kunde de ikke være blitt mer overrasket, end da de første gang fik øie paa de kulturfrembringelser som Stanley og Livingstone og deres utallige efterfølgere bragte med ned til Afrika. Civilisationen kom bokstavelig bak paa negrene. Man har mange vidunderlige anekdoter og virkelighetstræk at berette om dette enestaaende møte mellem kultur og negervildskap.

Alene elpar iagttagelser som meddelelsen av disse linjer hadde anledning til at gjøre paa en reise i Afrika, viser hvilke pudsige ut-

Besøk hos en negerkonge. Hans sorte majestet hadde fulgt ganske godt med tiden undtagen paa klæddragtens omraade. Den var som man ser, ikke meget imponerende.

slag det kan gi sig, naar naturfolk stilles overfor civilisationens forskjellige nytte- og luksus-ting.

Jeg husker f. eks. med hvilken forbauselse jeg et sted langt nede i Sudan en dag saa en negerkvinde sitte og sy — paa maskin! Det var en rigtig god traamaskin, og den sorte dame brukte den upaaklagelig som hun sat der midt ute paa den vilde savanne og traadte med de rappe, nakne føtter. Men ved nærmere eftersyn viste det sig rigtignok at der ikke var traad i naalen. Hun sydde slet ikke, men prikket bare sirlige mønstre i noen palmeblader som var kvindernes eneste beklædning i disse egne. Det var søndagsdragten som paa denne maate skulde fikses op ved hjelp av de hvites lure oppfindelse.

Selvfølgelig kunde negrene ikke straks finde den rette bruk av alle de merkelige ting, europæerne førte med ned til dem. Da de første gang saa spiker var de klar over at det var nogen meget praktiske indretninger, men de trodde det var spiser og plantet dem omhyggelig i lange rader i jorden i haab om at de vilde slaa rot og gro. Stor var deres skuffelse, da de opdaget feiltagelsen!

Fyrstikker, perler, staastraad vakte ved entreen blandt negrene almindelig jubel. Man kunde for en æske fyrstikker kjøpe sig en hel

En Svaheli-negerdame. Negerkvindene misforstod bruken av bordtepper. De brukte dem som sjaler og pyntet sig med dem om søndagen.

Kongen av Unjoros hofnar. Han var et fælt uhyre, kalket i ansigtet og med bukkeskjeg under haken. Han underholdt den fremmede paa det bedste ved at spise gras og tute i et kohorn.

formue av elfenben. For ikke at tale om et litet lommespil (f. eks. av den slags som her hjemme utdeles gratis som reklame) — en neger gav gjerne hele sin faste og rolige formue for en slik skal! — Blandt de varer, englænderne importerer til Afrika er billige, brogede bomuldstoier. De er egentlig bestemt til at være bordtepper; men negrene bruker dem ikke til det — bl. a. fordi de ingen border har; kvinderne bruker dem som sjaler. Det er et festlig syn at se en slik sort skjønhet komme promenerende med et av disse blomstrede eller storrutete tepper yndefuldt slynget om sin figur.

En „luksusgjenstand“ som servietter er det selvfølgelig haabløst at faa dem til at bruke. Jeg utdelt engang noen stykker til mine sorte reisefæller, men oppaade bare den næste dag at se de samme herrer lint utmaiet med serviettene opsat som turbaner paa hodene!

Elpar sokker og elpar gamle, gule snørestøvler som jeg forærte en ung Uganda-pike vakte hendes dype henrykkelse. Noget slikt hadde hun aldrig set før. Hun iførte sig gjenstandene med største alvor og omhu, og da hun derpaa spærte nedover byens hovedgate i sin nye pragt — ellers hadde hun ingenting paa —, blev hun misundt av alle sine veninder.

En paraply horer til de ting som er særdeles eftertragtet, og de største herrenumre er høiest i kurs. Den brukes imidlertid mer til pynt end til gagn. Den aapnes aldrig, men bæres halvt

sammenslaa liggende paalangs paa hodet. Selv om et skybrudd vælter nedover en neger vil han ikke finde paa at bruke paraplyen anderledes.

Et lommeur vakte almindelig rædsel blandt en negerlandsbys befolkning. De sorte trodde at en ond aand hadde lat bolig bak glasset og likket derinde. Negrene hængte maiskolber utenfor hyttene for at besverge det forfærdelige uhyre som sat i europæerens vestelomme.

Fuldstendig forbausende virket selvfølgelig telefonen ved sin første fremkomst blandt disse utviklede naturbarn. At man kunde høre en persons stemme, selv om man visste at han stod mange mil borte, det var for meget for en negerhjerne. Man nøiet sig med at fastslaa at „den hvile mand“ som hadde fundet paa saa mange kunster naturligvis ogsaa kunde hekse. Nu kan man se en negerkone staa noksaa gemyttlig med sit lille barn paa ryggen og telefonere til manden der ligger som soldat i garnison langt borte.

En merkelig blanding av civilisation og vildskap traf jeg hos negerkongen av Unjoro som jeg hadde den ære at besøke. Han kunde litt engelsk, visste ganske god besked med Europas geografi og historie, han skrev med guldfyldepen og kjørte paa cykkel! Derimot hadde han ikke rigtig fulgt med i klæddragten. Paa hodet bar han en liten kalot, ingenting paa føttene, bar skjorte og derover en sort snipkjole! Det

var hele kongedragten. Jeg opdaget siden at han under skjorten hadde elpar hvile pludderbenkler. Den engelske missionær paa stedet gjorde mange hæderlige anstrengelser for at faa kongen til at følge den hos os brukte skik at putte skjorten ind i benklærne. Men i denne henseende var kongen ubøielig. Han vilde følge sine fædres sedvane og ha den uten paa.

Kongen trakterte med kaffe som servertes av sorte slaver, der knælende utenfor dørtreskelen maatte række kander, kopper og kaker ind til os for ikke at profanere gulvet, hvor vi sat, ved at traapaa del. Under maaltidet divertertes vi paa det bedste av kongens hofnar. Hans sorte

majestet forhorte sig meget interessert om flyvemaskinene som netop dengang var i sin første begyndelse. Konversationen var ikke merkeli-

gere end om vi hadde sittet ved et kaffebord i Kristiania eller en anden europeisk by. Saa hurtig har forholdene utviklet sig dernede. Paa Victoria-sjøen, hvor Stanley for 50 aar siden blev mottatt av glubske negrer med forgiftede piler, seiler nu elektrisk oplyste turisdampere omkring. Og hvor negrene knapt har reist sig fra det sidste kannibalmaaltid, sitter nu kanskje nogen faa mil borte engelske regjeringsutsendinger ved sine 6 reller mat med 11 herende vine.

Jernbanene har dog gjort mest indryk paa negrene. Men herom senere. =

Hvorledes negrene bruker en paraply. Negrene bærer altting paa hodet, ogsaa sin paraply.

I det stille hus.

Av

E. Everett-Green.

Autorisert oversættelse.

Prolog.

„Her er huset, Miss.”

Det skropelige landsbykjøretøi som hadde raslet et langt stykke bortover den ujevne vei stanset endelig utenfor et par dørlignende porter, ved hvis ene side en rusten jernklokke dinglet.

Silence kikket frem fra det indre av det ubekvemme befordringsmiddel. Hun hadde lagt merke til at det for nogen faa øieblik siden hadde dreiet om fra hovedlandeveien ind paa en smal sidevei som, saavidt hun kunde se i mørket, strakte sig langs fugtig-klamme enger, over hvilke der svævet en hvit taake.

De porter, foran hvilke vognen stanset, laa ved enden av den smale vei og avsluttet den, og huset som var hendes bestemmelsessted hævet sig mørkt og skummelt foran hendes øine, større end hun hadde ventet — skummelt og meget mørkt og stille, med en smal stripe maane over den uregelmæssig byggete gavl.

„Her er huset, Miss — Manor Place som det kaldes her paa egnen. Skal jeg ringe paa klokken?”

Silence steg langsomt ut og lyttet efter klangen av klokken som hendes kusk hadde sat i livlig bevægelse. Der hvor hun stod kunde hun ikke se andet end portene som var anbragt i en mur i-nogen avstand fra den mørke skumle bygning med den høie gavl.

Alt var tyst og stille. Bare skriket av en ugle i de nærliggende trær avbrot høstafte- nens dype stilhet og ro. En let gysen gjennemrystet Silence, mens hun stod der. Lyden av klokken — hvis den overhodet gav nogen lyd — kunde hun ikke høre. Det forekom hende som om hun var kommet til et sted hvor der hersket dødens stilhet og ro.

„Nu kommer der nogen,” sa hendes kusk pludselig, idet han vendte tilbake til sit kjøretøi og begyndte at samle bagagen sammen. „Det er gamle Luke — jeg kjender lyden av hans haltende gang. Han har været daarlig tilbens længe — men han er flink til at arbeide paa sin vis! Og Lucy — hun kan arbeide for dem begge! Nu skal De bare se.”

Silence forstod bare halvt hvad kusken sa paa sin underlige landsbydialekt, men nu hørte hun selv haltende skridt komme gaande over den aapne plass mellom portene og huset. En nøkkel blev stukket i laasen, portdørene svaiet tilbake, og i det svindende dagslys og i det matte skjær fra nymaanen saa Silence for første gang det hus, hun hadde arvet.

Hun gikk ind i en gaard som var omgitt av murer paa alle sider. En flisebelagt sti førte fra portene til den aapne husdør. Tilhoire og tilvenstre var der græsplæner med stenrader i kanten — saavidt hun kunde se, og paa den anden side græsplænene laa et tæt buskads av trær og busker som næsten skjulte de efeubedekkete murer og gav dette ærværdige, stille og dystre sted et præg av hemmelighetsfuldhet.

Huset var to etager høit — det var en langagtig bygning, der saa ut som om den var begyndt som villa eller en liten gaard og gradvis var vokset til den nuværende størrelse.

Den gamle portner hjalp med til at bære ind bagagen. Han hadde tat av sig luen for sin nye herskerinde, men hadde ikke sagt et eneste ord. Silence gikk langsomt ind i huset og stanset like indenfor dets treskel.

Hun saa for sig en stor hal eller forværelse. Gulvet bestod av stenfliser. Væggene var utstyrt med eketræspaneler som var sorte av ælde. Der var en stor kaminkrok og i kaminen brændte en lystig ild — det eneste tegn paa velkomst. Paa gulvet ved denne kaminplads laa et antik, orientalsk teppe og i den ene side av kaminkroken stod en utskåret, gammeldags eketræsloibank, solid og massiv, saaledes som vore forfædre yndet at gjøre sit bohøve. Resten av møblementet bestod i et stort eketræsbord med dreiede ben, fire stivryggete stoler, ogsaa av eketræ, to solide buffeter med opsatser og skaper, niches og hylder som var anbragt i fordypninger med paneler, og flere gamle kister med messingbeslag og laaser, og disse messinglaaser skinte likesom alle de andre møbler med en glans som viste at der blev polert til stadighet og efterset.

Gjennem en dør saa Silence en anden hal og foten av en mægtig eketræstrap. Da hun gikk bort til denne dør og stod i den, saa hun at der foran denne indre hal, som mer lignet en stor, flisebelagt korridor, gikk dører ind til de andre værelser. Ved den ene ende gikk en trap op til den øverste etage, i den anden ende var der et par polerte fløidører.

Endnu mens hun talte, blev disse dører aapnet og ind gjennem dem kom en hoi kvinne med fyldig, graat haar, et energisk bydende ansigt og en muskelsterk, kraftig skikkelse.

I nogen sekunder som forekom Silence som minutter stod de to kvinder tause og ubevægelig og saa paa hverandre. Saa fulgte der nogen korte, hurtige ytringer.

„Er De Lucy Ince? De har skrevet til mig.”

„De er Miss Silence Desart — vort nye herskap.”

„De har været hos min onkel som jeg aldrig har kjendt. De har passet og pleiet ham til det sidste. Jeg vil gjerne høre noget mer om ham.”

„Han vilde ikke ha andre end mig og Luke om sig. Men han fortalte os at efter ham vilde der komme en dame som skulde arve ham.”

„Jeg visste ikke at jeg hadde en onkel — for han var død og begravet.”

„Det var hans skyld, Miss, ikke Deres. Han blev uenig med sin bror, mens de begge endnu var unge mænd. Der var bare de to brodrer. De er den eneste Desart som er tilbake. Det fikk han oppsøret — og saa efterlot han det gamle hus til Dem.”

„Jeg vilde ha sat mer pris paa det, hvis han hadde lat mig lære ham at kjende, mens han levde.”

Silence saa at Lucy Inces øine hvilte oppmerksomt og iagttagende paa hende. Hun var ikke sikker paa det, men det forekom hende at der var noget uvenlig i kvindens blik. Det var en duellists agtsomme, under-

søkende blik som tar maal av sin motstanders styrke og dygtighet.

Pludselig gikk der en trækning henover den unge dames ansigt — av aar en ganske ung pike, skjønt sorgen hadde gravet dype linjer om den søte, uttrykksfulde mund og de store, drømmende øine — det skalv mellom taarer og smil, og skjønt Silence Desart ikke av naturen var impulsiv, strakte hun med en impulsiv bevægelse sin haand ut.

„Lucy, De var meget snil mot min onkel — vær ogsaa snil imot mig, for jeg er meget ensom — jeg har ingen tilbake at elske!”

Hun hadde latt sig lede av en riktig indskydelse. I næste øieblik blev hendes hændelser omfattet med et elastisk, væmt tak, og Lucys blote stemme mumlet ind i hendes øre:

„Stakkars, lille pike! De maa ikke være saa modløs, min kjære. Ingen mand paa jorden er det værd.”

Det gav et sæt i Silence og hun skalv over hele legemet. Hvad hadde hun dog sagt, siden denne kynde med det energiske, myndige ansigt ante hendes hemmelighet? Bar hun da sin historie skrevet i sit ansigt? Visste da hele verden alt paa forhaand? — Aa, det var riktig av hende at reise ut til dette ensomme sted! Her skulde hun leve sit liv alene — saaledes som den forrige eier hadde gjort det. Her skulde de stille, tause aar komme og gaa — og ingen vilde vove at forstyrre hende eller bryte den stilhet der skulde herske om hende. Her skulde hun leve i fred og dø ukjendt og ikke savnet av nogen. Det var alt hvad hun ønsket av skjæbnen — bare stilhet, glemsel og taushet.

Lucy fulgte hende oppover trappen til et av de med store eketræspaneler utstyrte værelser, hvorav huset indeholdt saa mange. Det var blitt gjort istand til hende. En klar ild brændte i kaminen. Hendes bagage var blitt bragt op ad en anden trap.

Da døren hadde lukket sig efter Lucy Ince og den kusk som hadde kjørt hende hit fikk hun en sælsom følelse av endelig at være hjemme.

Med kusken syntes det sidste baand der bandt hende til det gamle liv at forsvinde. Her var hun i sit eget hus. Fra dette øieblik begyndte der et nyt liv for hende. Hun saa sig neppe omkring. Kanske hun senere vilde føle nysgjerrighet efter at lære sine omgivelser at kjende, men det vilde være en stund. Hun gikk over gulvet bort til vinduet. Her trak hun gardinene tilside og saa at der var smaa, gotiske vinduer. Hun aapnet en av de smaa ruter og lænte sig ut i den taakete aften.

Maanen skinte blek og klar ned paa hende. Hun stirret ut i de mørke skygger mellom trær og busker, hun skimtet konturene av havens ganger og stier, og paa den anden side glitret vandet gjennem en tæt tykning av underskog.

Og over alt dette ruget en umadelig stilhet — en stilhet som næsten kunde føles.

Den store stilhet virket beroligende og velgjørende paa hende, men dog var det som om den pludselig kaldte en bitter smerte til live i hende. For efterat hun hadde staaet i noen minutter ubevægelig ved vinduet, trak hun sig tilbake til det indre av værelset og sank ned paa en stol, gjennemrystet av en heftig graat.

„Aa, Francis, min elskede,” mumlet hun fortvilet. „Aa, Francis — Francis — Francis!”

Forste del.

Francis Greys genius.

I.

Silence Desart og Francis Grey stod ansigt til ansigt i hans værelse som var fyldt av bøker og betraktet hverandre med en oppmerksomhet som ingen av dem tænkte paa at skjule under en konventionel maske av likegyldighet, men som var tydelig uttrykt i

hans ivrige, undersøkende blik og i hendes rolige, klare øine.

Hun saa hans skikkelse tegne sig mot hosthimlens lyse klarhet — hoit oppe i et hus i London, hvor den begyndende digter og forfatter hadde indrettet sig et rede. For han vendte sig om for at hilse paa hende, hadde hun opfanget et glimt av en fin, næsten barnslig profil, et hode med et villert, brunt haar og en slank, høi, vakker skikkelse. Nu saa hun et par brune, lysende og dog blote øine, straalende av en munterhet og et liv der likesom trængte igjennem hver linje i det skarpt skaarne, uttrykksfulde ansigt. Hun saa de regelmæssige træk, næsten altfor sjælfulte dog livets haarde strid og kamp, men som dog hverken manglet kraft eller energi. Hun saa tydelig at hun stod foran en sterk personlighet der ikke lar sig analysere eller definere i ord, men som helt igjennem bar præget av en mands væsen og karakter.

Han saa hendes ansigt mot himlen som rødmet i aftensolens skjær. Under skyggen av hendes hat saa han den høie, tankefulde pande, overskygget av blote krøller av mørkt haar, graa, alvorlige øine med et tankefuldt, sporgende uttryk, en fintformet næse med store, følsomme næsebor, en vakker buet mund med et forunderlig vemodig uttryk. De vandrette øienbryn, den lille, faste hake, hodets stilling paa den kraftige og dog fine hals vidnet om en resolut og viljestærk karakter, men de lange, buede øienvipper og den lette svainng av den korte overlæpe som sjelden fortrak sig til et smil gav ansigtet en bløthet og ynde som helt mildnet det alvorlige, utilnærmelige præg der hvilte over det.

Hun var klædt i en rødbrun dragt med stænk av purpur og guld — likesom naturen i sin høstpragt. I hele hendes utseende var der noget rolig og harmonisk som gjorde et dypt indtryk paa den unge mand som hadde ventet hendes besøk. Han tiltalte hende med næsten barnslig iver og tilbaketrængt glæde.

„Hvor pent av Dem at komme saa snart! De er jo Miss Desart — Silence Desart — ikke sandt?”

Paa hans læber lod hendes navn likesom musik. Han uttalte disse to ord med en sælsom nolende langsomhet som om de hadde en indre betydning for ham, og hans straalende smil syntes at lyse op i den trange, mørke leilighet.

„Vær saa god at ta plads. Jeg har saa meget at si Dem!”

Han rullet en stor, makelig stol bort til hende. Endnu hadde hun ikke sagt et ord, men han syntes ikke at lægge merke til det; han var saa helt og fuldt optat av sine egne tanker. Han bevæget sig med hurtige, rastlose bevægelser der vidnet om en undertrykket energi, men som slet ikke manglet skjønnhet og anstand. Mens han talte, begyndte han at arrangere et teservice. Det var som om han ønsket at hans gjest straks fra begyndelsen skulde føle sig hjemme, og mens han gik omkring i værelset, talte han ivrig og hurtig og ledsaget undertiden sine ord med talende, uttrykksfulde bevægelser med sine lange, slanke hender.

„De har kanskje hort mit navn, jeg forsøker mig litt som digter — ja, mine oprigtige venner paastaar at der ikke er saa meget ved mine poemer — ” han smilte med et meget indtagende smil og saa paa Silence som nu talte for første gang.

„Det synes jeg ikke. Jeg liker Deres vers godt.”

Han sendte hende et hurtig, taknemlig blik. Hendes rolige, naturlige maate at uttrykke sig paa henrykte ham likesom den den dype, blote klang i hendes melodiske stemme.

„Tak for de ord. Jeg selv synes godt om nogen av mine vers, men ikke om alle. De som kommer av sig selv de er gode. De er gjennemtrængt av naturens musik. Jeg

skammer mig ikke over denne ros — for jeg vet, De vil forstaa mig. Men de andre — de som er skrevet paa bestilling eller av tvang — de duer ikke. Dem liker jeg ikke og de er ikke noget uttryk av mig selv.”

Jeg tror nok, jeg forstaaer hvad De mener.”

„Naturligvis forstaaer De mig. Det kan jeg se i Deres ansigt. Hvis jeg ikke trodde det, vilde jeg ikke ha uttalt mig saakdes. Det vilde ha været som om en mor vilde ha lagt sit barns vanskaphet aapen for alles blik. Mine vers er mine barn — men jeg elsker dem ikke alle like hoit.”

Han gik bort fra ilden efterat ha sat kjelen paa til kok, og gik frem og tilbake i værelset med lange, lette skridt, med hændene paa ryggen og hodet let tilbakekastet.

„Men jeg har andre barn av min hjerne og min fantasi som jeg maa skjænke verden. Jeg uttrykker mig ikke bare paa vers. Der bevæger sig i mig saa mange tanker som finder uttryk i mig straks, men naar jeg sætter mig ned ved mit bord og tar pennen i haanden, saa forsvinder de.”

Silence begyndte at forstaa ham. Hun hadde besvart et avertissement fra en herre om en privatsekretær. Hun hadde ganske vist utmalt sig en ærværdig professor med langt, hvitt haar og et ansigt, furet av rynker, og nu fandt hun sig i nærheten av en glødende, ungdomskraftig mand — men allikevel folte hun sig hverken ængstelig eller forskrækket. Det forekom hende tvertimot som noget ganske naturlig at hun var kommet dit — som om hendes livs arbeide nu laa foran hende. Der var noget i denne mands personlighet — i hans styrke, hans svakhet, hans mangesidighet, hans smidighet og tanker og freidige fremadstræben som fik hendes inderste tanker fangen. Han hadde kaldt hende til sig, hadde trængt til hende. Og hun var kommet paa hans kalden — nu var hun her hos ham.

„Jeg vil gjerne forklare Dem alt hvorledes det er kommet! Jeg har saa mange tanker, saa mange ideer! Jeg forsøkte paa at sætte dem paa vers — men føttene vilde ikke lykkes riktig! Saa prøvde jeg paa at skrive en avhandling — men det gik heller ikke. Men saa dæmret det i mig at jeg maatte gi mine tanker uttryk i form av en fortælling! Det var en inspiration! Jeg vilde skrive en saadan roman som — ” han avbrøt med en latter og med et blik paa Silence der bragte det sjeldne og vakre smil frem paa hendes ansigt. Han besvarte det ved at kaste sig i en stol like overfor hende, lo og rødmet næsten som en kvinde og saa paa en gang saa elskværdig og ungdommelig ut, men med en saadan understrøm av energi og overbevisning at Silence folte sig helt befridd for sin sedvanlige tilbakeholdenhet.

„Ja — De vil skrive en roman — og hele verden skal ta imot den med glæde og bifald!”

„Og De skal hjelpe mig!” utbrøt han. „Jeg forutser at det har været skrevet i skjæbnens bok fra tidenes begyndelse! Hor nu og la mig fortælle Dem det hele! Jeg har aldrig hat let for at skrive. Naar jeg skulde sætte mine tanker og ideer ned paa papiret, gik det altid galt. Alt det bedste i mine tanker forsvandt. Saa forsøkte jeg at leie en skrivemaskin og engagerte en maskinskriver! Men det hadde nær gjort mig vanvittig! Saa begyndte jeg at diktere for forskjellige unge mænd og piker, sendt fra kontorer, og de nedskrev den ene dag mine ord og bragte næste dag stoffet tilbake maskinskrevet. Det var noget godt juks! Jeg vet nok, jeg taler hurtig og ikke er let at forstaa! Naa, jeg blev rent desperat. Men nogen hjalp av den slags maa jeg ha. Andre mænd har sekretærer som ikke gjør deres ideer meningsløse og som ikke uttørre deres tankers kildevæld — hvorfor saa ikke ogsaa jeg? Saa raadforte jeg mig med mine venner og averterte.”

„Og jeg saa avertissementet. Der var

ikke nævnt noget navn. Og jeg besvarte det — men jeg hadde meget litet haab. Jeg er blit skuffet saa ofte.”

„En anden dag maa De fortælle mig hele Deres historie. Idag skal De høre min. Da svarene begyndte at komme, blev jeg meget modløs. Det var frygtelig at skulle læse dem! Jeg vilde gjerne gi enhver av supplikantene en formue — men jeg ønsket ikke at nogen av dem skulde komme til mig. Kjender De de følelser hvormed man aapner et brev fra en ubekjendt? Undertiden føler man sig sterkt tiltrukket — men somoftest det motsatte. Men denne morgen fik jeg et brev som var forskjellig fra de andre. Da jeg saa konvolutten, syntes jeg at det ikke kunde komme fra en som søkte pladsen hos mig. Det saa ut som noget meget mer interessant, meget mer fortrolig og hyggelig. Jeg sat og saa paa det, for jeg aapnet det. Men da jeg saa hadde læst det tilende og saa underskriften — saa la jeg det fra mig og foldet hændene. I mit hjerte utbrøt jeg: „Kismet!”

„Men hvorfor?”

„Jeg skal si Dem hvorfor, for De vet naturligvis at det er Deres brev, jeg taler om. Den bok som levde i mit hjerte, den bok, jeg vilde skrive, den bok som skulde leve længe, længe efterat jeg er utslettet av de levendes tal hadde jeg allerede git navnet i mine tanker — men det var endnu ikke kommet over mine læber. Idag skal jeg si Dem navnet. Min bok skal hete: „Ørkenens gyldne taushet” Forstaaer De mig nu?”

Et svakt, yndig smil kom tilsyne i Silences*) store, graa øine, skilte de fine læber og gav ansigtet en ny skjønnhet. Francis Grey iagttok aandelos den unge dames ansigt. Han blev grepet av en følelse av umaadelig glæde — av dyp fred. Han folte sig saa merkelig trostet og beroliget. Den nervositet, han hadde været et bytte for i den senere tid, syntes at forsvinde. Han hadde fundet den velgjørende indflydelse, hans ivrig arbeidende hjerne og higende hjerte hadde trængt.

„Jeg læste dette brev tilende. Enhver av dets linjer var som musik i mine øren. Ethvert velformet brev er som en fryd for mine øine. Saa kom underskriften: „Silence Desart”. Jeg foldet mine hender og ropte „Kismet!”

Smilet laa endnu paa Silences ansigt, og Francis kom til at tænke paa maaneskin over drømmende vand. Denne kvinde syntes værdig til det navn, hun bar, for hun hadde knapt sagt to ord endnu i hans paahør. Men hvor veltalende hadde ikke hendes taushet været — hvor fuld av betydning for ham!

„Saa sendte jeg telegrammet. Jeg længtet saa umaadelig efter at se Dem, jeg talte timene, til De kunde komme. Jeg folte at min boks eksistens avhang av Deres svar. Jeg bad Dem komme personlig — som De jo ogsaa har gjort.”

„Jeg har længe ønsket et arbeide som dette,” sa Silence. „Det er ikke let for damer at tjene sit brød. Konkurrencen er saa stor. Men det har dog lykkes mig. Jeg har bare mig selv, der er ingen som er avhengig av mig. Det er da alltid noget.”

Kjelen koke i dette øieblik over og instinktmæssig gik Silence bort for at lofte den av, likesaa instinktmæssig lænte han sig tilbake i stolen og iagttok hende. Hvor behændig han end forstod at utføre saadanne smaa, huslige pligter i sit ungarshjem, saa forekom det ham dog saa naturlig og rimelig at denne vakre, alvorlige pike utførte disse kvindelige pligter for ham, og hans øine fulgte hendes nydelige bevægelser med en slags ophøiet glæde.

„Aa, vedbli,” sa han stille; „vi er ikke fremmede for hverandre. For længe, længe siden, for denne materielle verden blev til,

*) Silence betyr paa engelsk: Stilhet, taushet. Desart: Ørken.

har vore sjæler vandret sammen i regioner av umaadelig størrelse og utstrækning — to tvillingsjæler — uberørt av al kjødelighet — og vi talte sammen om ting som endnu ikke var til — husker De det, Silence Desart?"

Hun saa paa ham tvers over det lille bord, paa hvilket hun med sine fine, hvite fingrer ordnet teserucet. Men hun hadde tvivl om ordet. Med Francis Grey var der ingen konventionelle formaliteter, naar han var i den sindsstemning som nu. Hun gjorde for ham det som han, naar han vilde, kunde gjøre likesaa godt selv. Og idet hun saa paa ham med det fjerne, drømmende blik som han fandt sa beundringsværdig svarte hun med et indtagende glimt av smil i sine øine:

„Det er jo noget snak, De sier, men jeg liker godt at høre det!"

„Hvis jeg sier noget taapelig snak, saa er det Deres skyld. Jeg snakker altid taapelig, naar jeg er glad og tilfreds — naar jeg er befridd for uopfyldte onskers tunge pres og tryk. Jeg har været saa nedtrykt i en hel lang uke, men nu synger mit hjerte høit i mit bryst. Og det er Dem, Silence Desart, som har faat dets toner til at klinge!"

„Gid jeg bare ikke kommer til at skuffe Dem. Og hvorledes kan De være saa glad? De kjender jo slet ikke mine evner? De har jo ikke spurt mig om noget—"

„Hvorfor skal jeg spørre Dem, naar jeg vet det i forveien? De vilde ikke være her, hvis De ikke besad den tekniske færdighet, som jeg haaber vil hjelpe mig. Men ak! Det er ikke alt! Tror De ikke, jeg kjender det?"

Ordene vil ikke flyde; ideene falder kolde til jorden — fine, farvespillende kulører klær sig i avskyelige graabrune, smudsige farver og flammende purpurrodt, sprængt med guld, forvandler sig til stygt magentarødt som gardinene for vinduene i tarvelige logihuser! — — Silence, sier jeg nu igjen noget taapelig snak?"

„Jeg tror, jeg forstaar Dem," svarte hun. „Jeg vet, De gjør det. Hvorledes kunde jeg ellers tale saaledes til Dem? Silence Desart, vil De hjelpe mig med at skrive min bok?"

„Jeg skal gjøre hvad jeg kan." „Ørkenens gyldne taushet. Silence — De og jeg vil traad dens vei sammen!"

Hendes øine skinte, men hun svarte ikke. Han strakte begge sine hænder ut mot hende. Og hun gav ham sine.

I taushet blev deres pagt beseglet.

II.

„Kjæreste Ducky — er du der?" Sir Duckworth Lancaster hørte denne stemme fra det næste værelse, og hans store, bevægelige, livlige ansigt, der var indrammet av et stort, graat haar som endnu krøllet sig ungdommelig oplkaredes straks. Han aapnet døren som forbandt hans paaklædningsværelse og hans unge hustrus soveværelse, og derinde laa Lady Letty i en lænestol, ved derinde av den brændende kaminild — i et væld av fint, hvitt stof — kniplinger, chiffon og bløtt, glinsende silkevæv — med

sit gyldenbrune haar hængende lost omkring ansigtet og sine store, blaa øine straalende av glæde og skjælmeri.

Skjont han hadde været gift i fem aar med en hustru, ung nok til at være hans datter, hadde Sir Duckworth endnu ikke helt vænnet sig til egteskaps skjønnehet. Den skaffet ham stadig nye, næsten barnslige glæder. Han saa aldrig sin hustru i hendes fortryllende neglige uten at føle den samme fryd og nysgjerrige glæde som i hans første egteskapsdager.

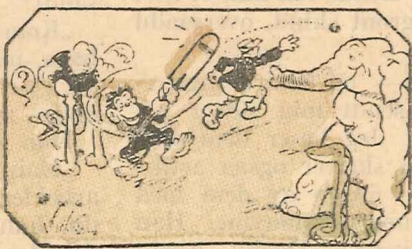
Det hadde aldrig holdt op at forbause ham og fylde ham med en navnløs fryd at dette bedaarende, indtagende lille væsen — den gang bare to og tyve aar — hadde valgt ham av hele sin tilbørlig og hadde gjengjældt hans varme kjærlighet med likesaa varme og dype følelser. I de dager hadde han ikke været baronet og hadde intet haab om at arve det vakre, gamle familiesæte og de dertil hørende rikelige indkomster. Han var en kjendt advokat med utbredt praksis og hadde ogsaa været medlem av parlamentet en tid. Altsaa — Lady Letty hadde valgt ham — hadde elsket ham — og elsket ham endnu. Og da han et aar efter deres giftermaal blev familiens overhode og den attende baronet i like linje, var hans største glæde tanken paa at hans hustru nu vilde faa en passende ramme om sin fortryllende person, og at han hadde gjengjældt hendes valg av ham med at bli en av landets største jordeiere.

Men det er uten tvil at Lady Letty — dat-

Et blad av en dyrepassers interessante dagbok.

1. „Det er ikke alltid let at finde paa noget nyt at more dyrene med her i Zoologisk have, — de blir efterhaanden saa krasne, de kjære medskabninger, at de rynker paa næsen til alting. Men da jeg saa fornylig spurte om vi ikke skulde spille et parti ballspill, ropte de allikevel allesammen bravo. Det hadde vi aldrig prøvd før.

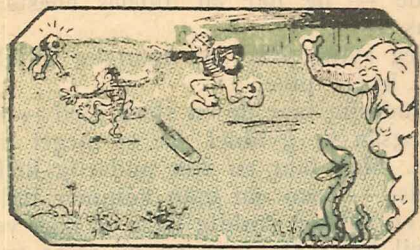
2. I første omgang var elefanten bowler, mens den kvikke, lille apekat Monkey var ved gjerdet. Vi brukte levende gjerde foreløbig, da vi syntes det var meget morsommere. Det var det ogsaa, — det vil si ikke for „gjerdet", nemlig strutsen, for den fik en temmelig varm hilsen av balltræet, da Monkey svang dette frygtelige vaaben i luften

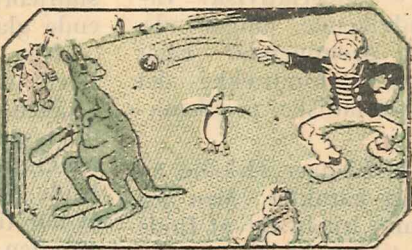
3. Monkey rammet ballen bra nok med balltræet, — eller kanskje var det snarere ballen som rammet balltræet, — denslags haartine avgjørelser er ikke alltid lette at træffe i kampens hete. Men under alle omstændigheter: Ballen fik god fart — det maatte jeg bekjende, jeg var nemlig i „marken" og skulde alt-saa hurtigst mulig fange ballen.

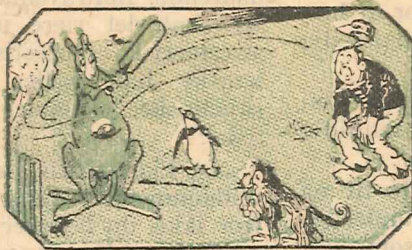
4. Det lyktes mig ogsaa tilslidst at utføre dette til mig anbefordede hverv til min egen fulde tilfredshet, idet jeg ved et elegant „kattesprang", som likefrem imponerte mig selv, kastet mig over ballen og fik stoppet den i farten. Mens dette stod paa foretok Monkey de pligtmæssige løp mellem gjerdene, og han løp glimrende.

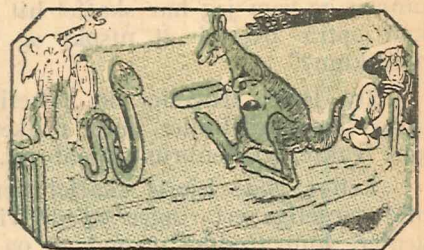
5. Men en struds løper som bekjendt ogsaa godt, og strutsen hadde, uten at Monkey hadde lagt merke til det, benyttet anledningen til en liten utflykt, og det er jo ellers ikke almindelig at „gjerdene" flytter sig under spillet. Følgen var at Monkey fik længer at løpe end beregnet, og derved fikk jeg tid til at slaa ballen i „gjerdet".

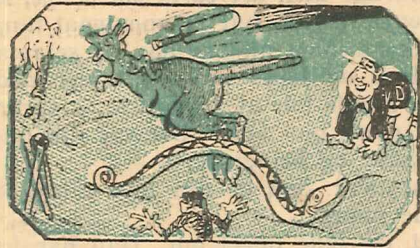
6. Saa var altsaa Monkey slaa ut, og nu var det kænguruens tur at komme til gjerdet. Men strutsen hadde faat nok av at være levende gjerde, saa nu maatte vi stille op et virkelig trægjerde. Kænguruen er et særdeles snilt og forsømmelig dyr som jeg personlig sætter stor pris paa, og derfor besluttet jeg at gi den en meget „bløt" ball.

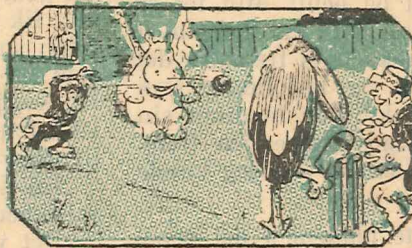
7. En bløt ball vil si det samme som en langsom ball, der gir spilleren god anledning til at faa rigtig ram paa ballen. Men kænguruen maa ha misforstaaat situationen, eller ogsaa har den været i ekstra godt humor, — nok er det: den slog ikke til ballen, men opfanget den noksaa nydelig i sin „pung". Stor overraskelse paa ballpladsen!

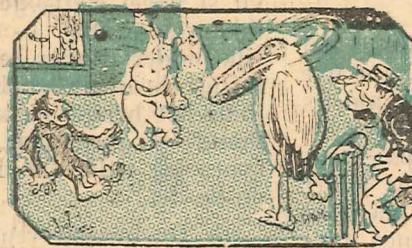
8. Men overraskelsen skulde bli endnu større. Som bekjendt vinder spilleren points i ballspill i forhold til det antal løp, han kan præstere mellem gjerdene før motspillerne kan faa fat i ballen. Men hvorledes skulde vi faa fat i ballen, naar den sat vel forvaret i kænguruens mavepung? Følgen var at kænguruen løp ind points i hundrevist!

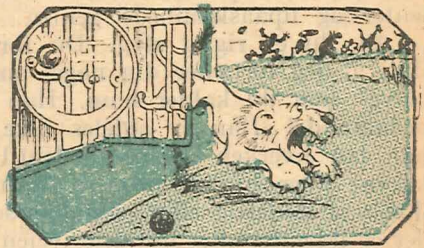
9. Det er ikke godt at vite hvor længe dette kunde ha været, hvis ikke brillelansen som stod og saa paa, hadde faat et genialt indfald. Slangen laa sig ganske enkelt tvers over ballbanen, og dannet med sin smidige krop en „bro", som kænguruen faldt over, saa ballen hoppet ut av mavepungen og faldt like paa gjerdet.

10. Dermed hadde kænguruen slaa sig selv ut, og nu var det marabustorkens tur til at slaa ved gjerdet. Monkey var bowler denne gang. Marabuen stod i dækstilling med balltræet, og Monkey tænkte: Den skal ha en temmelig høi ball — en som kan gaa i gjerdet ovenfra, saa vi hurtig kan faa slaa ut den gamle, ærværdige pedant.

11. Men til samtlige tilstedeværendes største forbauselse parerte Marabustorken slet ikke med balltræet, men med nebbet, hvilket naturligvis er helt imot reglene. Men skedd er skedd, og ballen var ikke til at fange, — den tok temmelig ubekymret retning imot Berberlovens bur. Nu skal vi bare se, tænkte jeg, nu sker der noget!

12. Der skedde jo unegtelig ogsaa noget — endda noget høist ubehagelig. Ballen slog nemlig skaaten fra Berberlovens bur saa døren gik op, og det vilde dyr forbrøtende ut! Da kan det det rigtignok hænde der kom fart i os allesammen — som en stormvind flyttet vi bort og overløt ballpladsen til Berberlovens behagelige adspredelse." s

ler av en fattig, irsk adelsmand og i besiddelse av hele sit hjemlands sorgløshet og mangel paa beregning — aldeles ikke saa saken i dette lys.

Hun var fuldt tilfreds med sit valg og vilde ha delt en hytte med sin mand med samme glæde som et palads. I sit hjerte visste han at det var saaledes og æret hende for det.

„Kjæreste Ducky, ta paa dig en makelig dragt og kom hit og drik chokolade med mig! Nei, jeg er slet ikke graadig! Jeg kan se paa dine øine at du vilde si noget lignende. Jeg er bare sulten! Jeg fik virkelig ingen te hos Matchingtons — bare noget sort, ækkelt, koldt stas som ikke engang du vilde ha drukket! Og under hele lunchen talte jeg —”

„Det tror jeg godt, min søte pike. Du burde ha været i min profession, saa vilde du ha været uimotstaaelig.”

Hun skar en liten grimace av ham og vedblev hvor hun slap:

„Og du vet jo at jeg skal spise middag ute — saa jeg kan da virkelig ikke vente til henimot ni med at faa noget at leve av! Jeg vil spise et godt maaltid hjemme, saa behøver jeg ikke at tænke paa maten borte hos Townsends, men kan være talende og glimrende istedetfor at følge hver ret med det utryk som Pasht har, naar den venter, den skal faa fisk eller vildt!”

Lady Letty holdt op i veiret den lille, laadne, persiske katunge som hadde ligget gjemt mellom kniplingene og silkefoldene og saa straalende og skjælmisk paa sin mand.

Han hadde tat paa sig en makelig morgenjakke og kom nu og satte sig i en stol ved den anden side av kaminen. Der stod et bord foran Lady Letty med solvkande og tildekkete fater og kopper av det fineste, mest gjennemsigtige japanske porcelæn. — Hans hustru forstod virkelig at gjøre det hyggelig, og Sir Duckworth drak chokolade og spiste kaker og smørbrød med en følelse av stor tilfredshet og velvære, skjont han egentlig ikke var nogen ynder av maaltider i urette tid.

„Ducky, vet du hvad der er haendt i eftermiddag?”

„Hvad er det saa, kjære barn, si mig det skaansomt. Har du forelsket dig i et russisk zobelgarniture til tusen guineer som er blit sendt til „prøve” — og det vet vi jo hvad betyr! Eller er det en hel ny „love” — en ny protegé som har tat din indbildningskraft fangen og som jeg har skaffet hit for at han kan optræ overfor et utsøkt og langmodig publikum?”

Letty loftet truende sin pekefinger; hun viste sine smilehuller, men rynket samtidig sine vakre, gyldenbrune øienbryn.

Letty sine gode hjerte skaffet hende tit og ofte sorgelige erfaringer og de vidunderlige genier, hun trodde at opdage og som hun hadde haabet skulde bringe hende stor ære og glimre i den store verden, viste sig ved nærmere bekjendtskap at være rene umuligheter som hun ikke med den største anstrengelse hadde formaad at bringe noget ut av. Men det skræmte hende ikke, hun var allikevel alltid paa utkik efter ukjendte talenter og upaaskjonnede genier.

„Aa, du er rigtig styg. Du fortjener slet ikke at jeg fortæller dig noget om min nye „love” som du kalder ham. Han er aldeles bedaarende! Han er aldeles ikke lurvet — han har hverken frynser nedentil paa benklærne eller hullete albuer! Han er heller ikke saa underlig eller paafaldende klædt og der er ikke det aller mindste iveien med hans stemme eller hans uttale —”

„La os være taknemlige for det —”

„Han vil hverken synge eller spille —”

„Det blir jo bedre og bedre!”

„Og han er saa vakker at jeg ikke er ganske sikker paa, om jeg ikke — hvis jeg gjør mig alvorlig umake — gaar bort og forelsker

mig i ham. Aa, kjæreste Ducky, tenk bare hvor chik han kunde bli — aa!”

Letty sine ansigt var fortrukket til en bedaarende liten grimace, da hun uttalte dette „Aa” — det var det alltid, naar hun var i ekstase — og hendes mand elsket at høre disse sinnaa utbrud og se de smaa grimacer som alltid ledsaget dem.

„Du vet, kjæreste Ducky, at det altsammen er din skyld, jeg er skapt til at være en slik liten, flygtig skabning som burde være omgitt av likesaa flygtige og tankeløse væsener — det kunde ha været saa interessant og bedaarende! Men det blev nu ikke min skjæbne — for saa kom du! Jeg haaber bare at folk tror at du slaar mig herhjemme, fordi du alltid er saa makeløs mot mig, naar vi er ute! Det er jo saa tarvelig — borgerlig at være saa lykkelig med hverandre etter fem aars egteskap! Jeg maa virkelig gjøre mig umake for at bli forelsket i Francis Grey!”

Sir Duckworth laa tilbakelænet i sin stol og saa paa sin unge hustru med et bredt smil paa sit humoristiske ansigt. — Letty truet irettesættende til ham med pekefingeren.

„Pas paa, Ducky. Et bifaldende smil kan være godt for en stund, men hvis det overdrives, kan det let bli mildest talt dumt. Det vet jeg av erfaring — naar jeg later som om jeg hører paa en kjedsommelig persons skryt, eller naar jeg skal lytte til den sidste nye skandale som blir hvasket fra øre til øre.”

„Naa, saa den unge love er Francis Grey! Hvor har jeg hørt det navn for? Det forekommer mig ikke helt ukjent.”

Letty strakte en liten, hvit haand og en buftet arm ut og fra et litet, hvitt emaljebord som stod i nærheten av hende tok hun et litet bind, indbundet i mosgrønt skind, oversaadd med solvstjerner.

„Taaket maaneskin — og andre digter,” læste hun. „De blev sendt mig sidste jul. Jeg synes, de er pene. Jeg læser dem omigjen og omigjen. Han skriver ogsaa artikler og avhandlinger — nogen av dem med navns underskrift og nogen anonyme. Han har sin egen stil. Kjæreste Ducky, hjælp mig med at finde nogen pene adjektiver, for min love kommer hit! Hvad synes du, jeg skal si om hans bok? Undres hvad han helst vil høre? Hvilke benævnelser liker herrer bedst? Hvad vil de helst der skal sies om dem? Skal det være kraftig, voldsomt, bedaarende, hoitravende — superlativisk? Eller skal det være undvikende, omgaaende, svermerisk, fantastisk, drommende? Eller kanske han heller vilde foretrekke det skjælmske, lokkende, overfladiske, problematiske?”

„Ja, kjære barn, det avhænger virkelig av vedkommendes natur og karakter. Men jeg tror ikke, du behøver min hjælp for at finde adjektiver. Det ser ut til at du selv har et smukt utvalg paa rede haand.”

„Det er fordi jeg har god hukommelse og skriver op — inde i mit hode — naar kloke folk taler. Men ofte vet jeg ikke hvad ordene betyr — og man kan saa let komme til at bruke et ganske galt uttrykk, netop naar man vil si noget rigtig godt og pent! Min fot er ikke videre stor” — hun trak en liten, med silkebroderte tofler bedækket fot frem fra det luftige brus av chiffon og kniplinger som indhyllet hende, og strakte den henimot sin mand — „men naar jeg vil vise den frem, synes jeg alltid, den er større, end jeg kunde ønske det.”

Sir Duckworth vendte bladene i det pene, lille bind og læste hist og her et par linjer.

„Hm — ja — ikke saa galt endda! Manden har virkelig gode tanker — og er heller ikke fremmed for ordenes værdi —”

„Aa, si det igjen, kjæreste, det lyder saa eiendommelig! Ordene værdi! Det maa jeg huske!”

„Francis Grey — ja, jeg har hørt det navn. Naa, saa han er altsaa den sidste love?”

„Han er meget indtagende. Jeg hadde ham for mig selv næsten en halv time. Der var nogen frygtelige mænd som saa gyselige ut og som skulde recitere noget. Jeg følte mig rent syk ved utsigten til det.”

„Jeg formoder, Lady Letty tier stille, naar der blir recitert?”

„Ja, naturligvis. Det er jo ikke som musikk, under hvilken man kan hviske ganske lavt, fortælle hverandre nogen hemmeligheter og komme med et par bemerkninger uten at bli hørt. Naar der skal reciteres, maa man være ganske stum.”

„Naar den slags ting begynner, ønsker jeg alltid at jeg var dov — saa længe det varer!”

Lady Letty sendte ham et hurtig, bifaldende blik.

„Ja, det er ogsaa min mening — og det vil jeg si som mit eget paafund, naar noget saadant skal foregaa næste gang. — Men idag hadde jeg lykken med mig. Mr. Grey var netop blit forestillet for mig og jeg sa til ham: „La os gaa ind i det lille rum ved trappen og tale sammen, for jeg skal gaa snart, og jeg vil gjerne vite hvad De skriver paa.” Heldigvis kom jeg til at tænke paa den lille digtsamling; jeg husket ogsaa et par verselinjer og citerte dem. Det glædet ham meget! Han sa at han aldrig hadde visst hvor melodisk de led, for han nu hørte dem av mine læber! — Aa — hør, kjæreste Ducky, skal jeg ikke begynne at recitere ved folks fest, hvis jeg har evner i den retning? Det maa være rent overvældende at se folk sitte ganske stumme og stille, mens man med patos deklamerer noget som er faldt en ind og som de andre er nødt til at høre paa — ikke sandt?”

„Kom nu ikke med saadant snak, kjære barn, men fortæl mer om Francis Grey. Jeg vil gjerne høre litt om din sidste love — de andre narrestreker kan vente!”

Hun skar en grimace av ham og vedblev: „Han er meget hemmelighetsfull med sine arbeider, men han fortalte mig da litt. Ser du, han fandt mig temperamentsfull — er det det rette ord? — en slags tvillingsjæl. Jeg inspirerte ham og han blev glimrende. Han er meget pen, Ducky. Straks man ser ham, tror man at hans haar er brunt, men naar solen skinner paa det, lyser det som guld! Paa samme maate gaar det med hans øine, de ser ut som om de er brune — kastanjebrune — og har en aldeles enestaaende glans —”

„Naa, jeg synes ikke, du mangler adjektiver, min kjære pike!”

„Men pludselig faar de en sterk glød — og da lyser ogsaa de gyldne! De er meget tiltrækkende. Man faar en slik underlig kriblende følelse — som om man kommer ind i et bur til en vakker, smidig tiger og ikke vet, om den vil kaste sig over en og spise en!”

„Ja, det maa jo være yderst tiltrækkende! Men din tiger — eller er han love? — har da ikke spist dig endnu!”

„Han fortalte mig at han skrev paa en roman. Han trodde, den vilde bli færdig, saa den kunde gaa i trykken til jul. Han sier, det gaar hurtig. Men det varte saa længe, for han fik begyndt. Han har gjennomgaaet tunge tider, stakkars. Men nu har han en sekretær som er flink og hans muse arbeider godt. Ducky, jeg kunde føle at det bruste og sprudlet i ham, mens han talte! Det var umaadelig interessant og betagende —”

„En sekretær? Saa er din love altsaa en velstaaende mand?”

„Det vet jeg ikke noget om. Han har leilighet i Bloomsbury — høit oppe i et stort hus — det fortalte han mig. Han var meget pent klædt — klærne sat meget godt paa ham. Men jeg tror ikke, han er rik. Men en mand som han maa vel ha en til at gjøre det mest besværlige og mest trættende arbeide for sig, og man faar vel heller ikke

nogen til at gjøre det billig! Men hans roman, Ducky. Den skal jeg nok faa drevet op i pris — jeg skal gjøre den til sæsongens glanspunkt — den skal komme til at gjøre lykke — det skal jeg nok sørge for!”

„Kjære Letty, jeg haaber ikke, du fortalte ham det?”

„Nei — det gjorde jeg ikke — ikke like ut. Men jeg lot ham forstaa at jeg var meget interessert i den. Jeg bad ham om at komme og spise lunch hos os — og jeg sa, at hvis han vilde ta med sig et brudstykke av sin bok og læse det for mig —”

„Naa, da blev vel denne „eiendommelige“ person overmaade glad?”

„Det blev han! Hvor klok du er, siden du vet det! Men jeg vilde gjerne, han skulde komme en dag, du er hjemme, Ducky, saa jeg fastsatte ikke dagen. Jeg vil skrive til ham. Jeg vil saa gjerne at du skal se ham og si mig hvad du synes om ham. Han kan ikke gaa ut hver dag.

Han fortalte mig hvorledes han arbeidet. Den ene dag kommer sekretæren og da gaar det paa livet løst! Jeg tenker mig, han farer frem og tilbake og arbeider sig op til en hvitglødende inspiration, og alt det, han spyr ut av sin vulkan, blir saa skrevet ned. Naar saa alt er skrevet ned, saa hviler han næste dag, mens sekretæren renskriver det, og saa retter de det sammen og gaar saa videre. Han sier at det gaar strykende med boken. Jeg tror sikkert, han vilde ha fortalt mig handlingen, men jeg var nødt til at bryte op, og folk begynte at liste sig bort fra deklamationen og høre paa os —”

„Ja, det tror jeg nok, løven og lovetæmmeren kan sikre paa opsig. Naa, men det lyder jo meget interessant, min ven. Vi faar vite hvorledes epokegjørende bøker blir skrevet. Jeg tror virkelig at jeg selv vil begynde at skrive en. Det høres saa enkelt og liketil ut. Og med tiden behøver vist forfatteren bare at rope sit motiv ind i halsen paa en fonograf, saa ordner alt andet sig automatisk. Fonografen dikterer til sekretæren, sekretæren vil maskinskrive og læse korrektur paa manuskriptet, og en virkelig fantasirik og foretagsom forfatter vil kunne utgi en roman hver maaned uten at anstrenge sine aandelige evner særlig. Der vil ikke længer bli stiv-

krampe eller odelagte nerver av skrivemaskinens klappklap! Man taler bare ind i en fonograf — og saa er tingen gjort!”

Letty saa paa sin mand med hodet paa skakke likesom en lyttende fugl.

„Jeg tror, du gjør nar av baade mig og min love,” sa hun. „Men det bryr jeg mig ikke om. Naar du faar se min love, saa vil du forstaa mig og saa vil du angre at du har gjort nar av ham!”

„Mit kjære barn, nutildags angreer man aldrig noget — det har man ikke tid til! Vi stormer alle fra den ene ting til den anden, det som er haendt det ene øieblik er glemt det neste — det er man ganske færdig med. — Hvis du er færdig med dit maaltid og din sult er nogenlunde tilfredsstillet, skal vi saa gaa ind og se paa barna i ti minutter — og saa maa vi klæ os om og kjøre til middag.”

Letty sprang op med et straalende ansigt. De to smaa, bløte, fine, skjære barn derover i barneværelset var en kilde til stadig fryd og lyksalighet for hende. Gutten var fire aar, piken et og et halvt — netop et saadant par smaa væsener som hun hadde utmalt sig som kronen paa sin egteskabelige lykke.

Hendes mand elsket at se hende hos barna. Ofte syntes hun selv ikke at være stort mer end et barn, men naar hun boide sig over sine sovende barn, kom der et uttryk i hendes ansigt som han iagttok med lykkelig bankende hjerte. Hun var alltid vakker i hans øine, men i saadanne øieblik forekom hun ham tilbedelsesværdig. Han lot aldrig med sin gode vilje en dag gaa hen uten at avlægge et besøk hos de to smaa i deres nette, lille rede hoit oppe i det store hus i London.

Med armen om hendes liv gik Sir Duckworth saa litt efter med sin unge hustru nedover de teppebelagte trapper til deres egne værelser. Letty vendte sit ansigt op mot ham, idet hun aapnet døren til hans paaklædningsværelse og traadte ind med ham. Hun visste at hendes kammerpike ventet paa hende inde i det næste værelse.

„Kjæreste Ducky — du er vel kjed av mine lover?”

„Ikke det aller mindste, min lille ven.”

„Slet ikke en smule — ikke den aller — aller mindste smule?”

„Nei — ikke saa meget som et sandkorn! Du kan gjerne anskaffe dig et helt menageri, hvis du vil, min egen pikel!”

Hun løftet sit straalende ansigt som lyste av den inderligste lykke og mest ubegrænsede tillid.

„Ja, for ser du, Ducky, det er nu saaledes: du gjør mig saa overstrømmende lykkelig og forkjæler mig saa forfærdelig at jeg føler, jeg maa la min lykke gaa videre til andre. Og disse stakkars lover — selv om nogen av dem viser sig at være sjakaler — trenger til gode venner som vil hjelpe dem. Og det synes jeg, jeg kan gjøre — for jeg duer ikke til at gaa rundt i fattigkvarterer — og deklamere kan jeg heller ikke!”

„Gud ske lov for det, min egen ven. Men skynd dig nu ind og klæ dig om — og anskaf dig saa mange lover, du lyster — jeg skal ikke bry mig om deres brølen!”

„Ducky, du er virkelig snill!” Og med et straalende smil forsvandt Letty.

III.

Silence kom ind med sin papirrul i haanden — sagte og nølende som en der trær ind i et tempel. Francis ventet paa hende med et smil i sine lysende øine — det smil, hun kjendte saa godt. Nu hilste de ikke mer formelt paa hverandre. I deres forhold hadde der fra det første øieblik, de saa hverandre, sneket sig ind en fortrolighet som var helt selvfølgelig og instinktmæssig og som efterhaanden var blitt dypere og sterkere for hver dag som gik.

Den hadde allerede antat dimensioner som fyldte en stor plads i begge liv. De var begge fordypet i et arbeide som optok hele deres interesse. For dem levde boken. Karakterene var virkelig kjøt og blod, personer som levde i en verden av skygger. Mens Francis Grey arbeidet paa sit verk her hoit oppe i sit „ørnerede“, eksisterte der for ham ingen andre personer end de som levde i hans fantasi. For Silence var de som hendes egne barn. Hun levde med dem, hun drømte om

Peter løpe der og tøise omkring — jeg som trodde han var paa høstarbeide.

Morten: Hi, hi, hi. Ja, Peter er en noksagt! Farvel, Stine. (Gaar tilhøire.)

Stine: Jeg skal lære ham badul-sprang, kan han tro!

Anders skipper (kommer syngende fra høire):

„Men merker han derute, hans mutter lider ondt, hei, kom faldera, hurra, han dreier skuten rundt.“

Stine: Du er nok i godt humør, Anders skipper, men det er jo ikke nyt.

Anders: Ha, ha, ha. Nei, det er den gamle historie, dit gamle rokkehode!

Stine: Hvad sier du! Pas paa din mund, Anders!

Anders: Si mig, Stine, hvor er Peter? — Jeg vil ha ham med til Kristiania; vi seiler imorgen tidlig klokken fem.

Stine: Det kan der ikke være tale om!

Anders: Jovist, Peter vil gjerne med.

Stine: Peter skal ikke seile! Han skal bli skomaker, skal han! Olsen tar ham i lære den første!

Anders: Nei, go'mor'n! Peter vil seile, og han manøvrerer allerede godt. Kan du huske, da han gik ut med redningsbaaten og hjerget spaniolene?

Stine: Ja, du kan tro jeg husker det! Og det er netop alle disse forfærdelige strandinger, jeg har været vidne til, som har sat mig skræk i livet. Peter skal ikke ut at seile, hverken med dig eller nogen andre, forstaa du det?

Anders: En vakker dag stikker han av!

CIRKUSBARNA.

Folkekomedie i 5 akter for dukketeater.

av Mouritz Hansen.

PERSONER:

Greven.

Grevinden.

(Formindsket gjengivelse av de rigtige figurer som findes i de følgende numre.)

Bianca i Blanka Ole Stine. Peter Peter i Peter i Peter i Anders. Abel Bill, Laska. i 1. akt. 2 akt. 4. akt alm. dragt.

Laska. Giovanni. Opacelli Ci kus-tjener. Zaza. En neger. To K.oy- Lineja- Dumme- Høst- gutter. nen. serinden. Peter. mand.

PERSONENE:

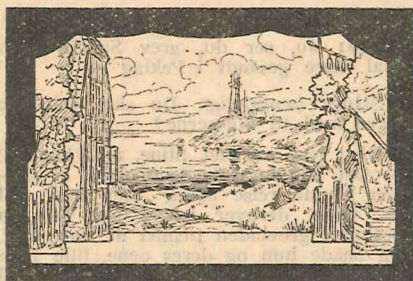
Greven Sparre til Ulriksholm.
Grevinde Sparre.
Elga, deres datter, senere kaldet Bianca.
Ole, tjener hos greven.
Stine hjulmaker, en enke.
Peter, hendes søn.
Anders skipper, sjømand.
Abel Schwartz, } Gjoglere.
Sorte Bill, }
Mor Laska, }
Giovanni, artist.
Opacelli, direktør for et stort cirkus.

Anthony, hans 1ste tjener.
Zaza, dyretæmmerke.
En neger.
Akrobater, beridersker, dyrevogtere, klovner, tjenere, fiskere, bønder, skibbrudne, politibetjenter.

1. akt: Utenfor Stine hjulmakers hus.
2. - : Bak gjøglerteltet i en liten by.
3. - : Utenfor Stines hus.
4. - : I artistfoyeren i det store Cirkus Opacelli.
5. - : Mellom klippene ved havet.

1. akt.

1. avdeling.

(Utenfor Stine hjulmakers hus ved landveien i Strandby. I bakgrunden klippene og havet. Tilvenstre det lille, hyggelige bindingsverkhus. Tilhøire løvskog. Det er henimot aften, kirkeklokkene ringer. — Stine hjulmaker kommer frem fra baksiden av huset.)
(Dekorationene findes i dette og følgende nummer.)

Stine: Hvor blir det dog av Peter? Det er jo allerede sent paa kvelden. Den gutten kan da aldrig komme hjem. (En høstkar kommer forbi.)

Stine: Hei, stop litt, Morten. Hvor blir det av Peter?

Morten: Peter? Peter har ikke været hos os idag. Han har nok lurt sig op til dette cirkus.

Stine: Naa, har han det! Ja, jeg skal lære ham! Er han nu hos det gjøglerteltet igjen. Naar reiser de landstrykere?

Morten: Det er vist sidste gang, de spiller i aften, saa reiser de vist fra eggen.

Stine: Aa, Gudskelov! At tænke sig

dem, hun bad for dem. Deres ord, deres handlinger, deres synder, deres daarskaper, deres sorger og glæder var for hende virkeligheten i hendes liv. Hun levde med dem og for dem. De syntes for hende at aande og leve, under hendes haand. Det var ikke en bok, hun renskrev — det var en skarp og tydelig gjengivelse av dramatiske kjendsgjæringer. Det var historie — en historie som vilde leve. For den var fortalt i et uforlignelig sprog — gjennemglødet av aandens ild og fuld av aandens lynglimt og livets og kjærlighetens evige undere som utgjør lykken og fortvilelsen i det menneskelige liv, som indeholder løsningen paa den dødelige eksistens' problemer, skjønt i sig selv begavet med ubonhørlig udødelighet.

„Hvorledes har De det, Silence? Hvorledes gaar det? La mig høre, før jeg prøver paa at gaa videre. Jeg er blitt litt adspredt, forstyret. Jeg burde ikke gaa nogen steder, før boken er færdig —”

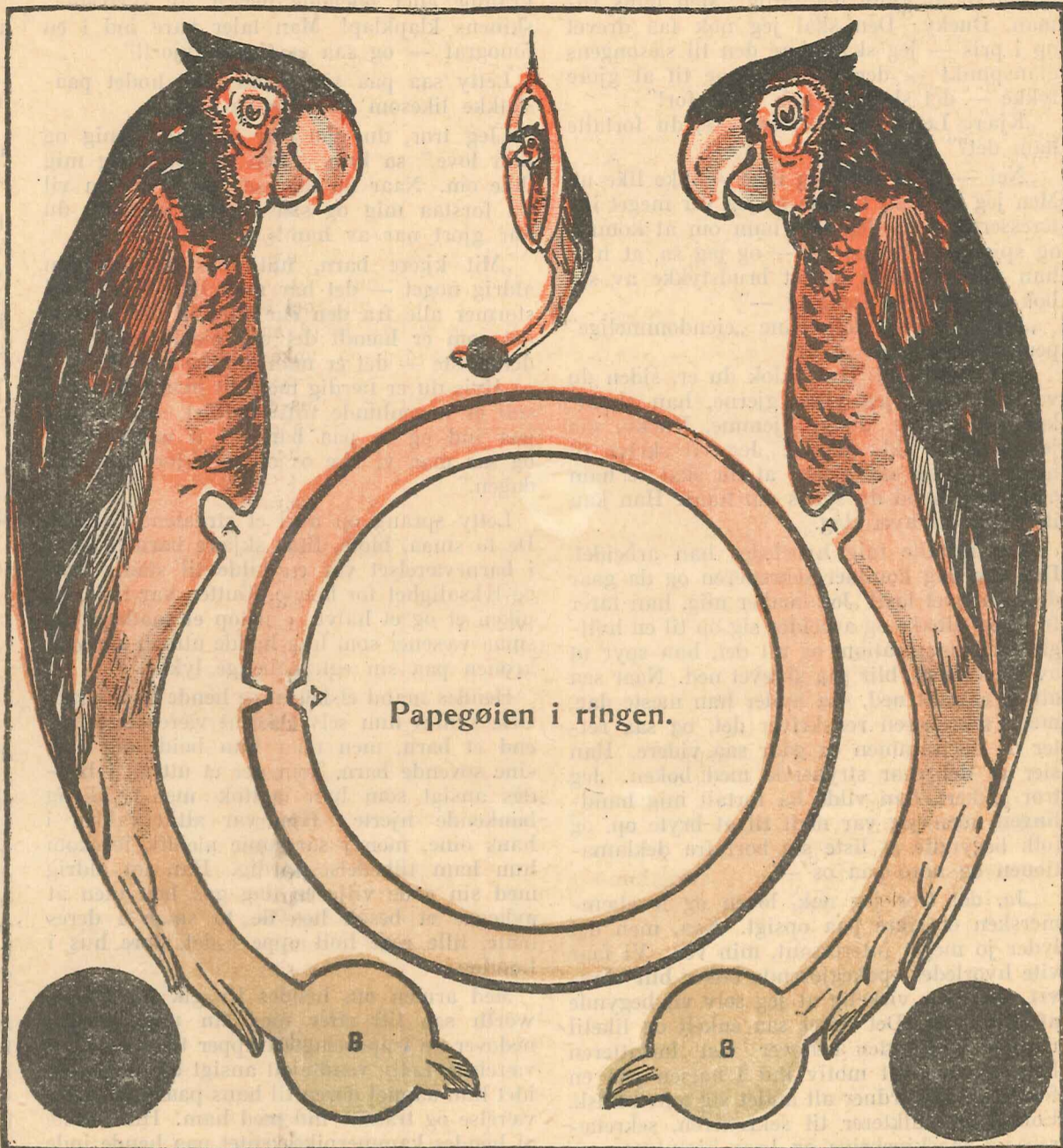
„Det synes jeg ikke. De bør alltid se livet. Det har De selv sagt og i det har De ret. Saa kommer De tilbake med nye ideer og tanker. Jeg kan merke, De har oplevet noget. I Deres ord er der et friskt og nyt farvespil —”

„Hvor godt De forstaar mig, Silence! Ja, jeg føler selv noget lignende. Og dog er de dager, i hvilke jeg drommer om vort næste dagverk, saa uforlignelig kostbare! Læs nu for mig det, De har tat med Dem. Er det godt? Holder det traaden? Er det paa hoide med det første? Det maa ikke bli daarligere mot slutten — det skal stadig gaa opad — opad — opad —”

„Det gjør det ogsaa,” svarte hun rolig. „Hør nu.”

Han kastet sig i en stor stol. Hans livlige, bevægelige ansigt var lutter liv og sjæl. Hans øine var fæstet paa hendes ansigt, de straalte med en pragtfuld glans som gjenspeilet hans glødende iver efter at yde noget godt og stort, og hans blik betok hende som det allerede hadde gjort snesevis av ganger.

Hun begyndte at læse, hendes lave melodiske stemme som snart var bløt og dyp.

De to papegøier og ringen klæbes op paa kartong. De to runde skiver nedentil ytterst tilhøre og tilvenstre klæbes derimot paa pap som ikke er allfor tynd. Papegøiene klæbes, naar de er klippet ut, med baksidene mot hverandre, og de to før nævnte runde skiver klæbes paa de med bokstavet „B” merkede partier av papegøiens hale. I ringen gjøres der

to indskjæringer ved „A”, og motsat disse stikkes en sytraad gjennem ringen ved „C”, og i denne traad hænges ringen op, hvorefter papegøien anbringes som vist i den lille modeltegning. Man kan da la ringen svinge frem og tilbake, uten at papegøien falder ned eller mister balansen.

Stine: Saa er det dig som faar ham til det. Men ta dig iagt, Anders!

Anders: (ertende): Ha, ha — Peter skal med! (Syngende):

„og plukke av de frugter,
som bonden aldrig ser,
hei, kom faldera, hurra,
som Stine aldrig ser.”

Stine: Aa, gaa med dig, din galfrans! Farvel.

(Stine gaar ind i huset.)

Anders: Stine er allfor gammeldags. Peter — skomaker? Nei, den gaar ikke! (Synger):

„I ser ei her
en kavalier
med fin maner,
aa nei, hos mig
det fine findes ei — —”

Men hvad er det for et fint kjøretøi som staar derborte ved reise stalden? (Henimot huset) Stine, Stine! Kom ut og se hva det er for en habitus som kommer derborte.

Stine (kommer ut): Hvad er paafærde?

Anders: Se, ham den tykke haleaeger som kommer der!

Stine: Men hvad ser jeg! Det er jo min bror Ole!

Anders: Naa, ham tjeneren hos greven?

Stine: Ja, ja. Men gaa! — Gaa nu, Anders.

Anders idet han gaar ut tilhøire): Ja, ja, ja. — Smaa slag.

(Ole tjener kommer ind fra venstre.)

Stine: Men goddag, kjære bror, — hvor overraskende.

Ole: Goddag, søster Stine. Ja, jeg var nede hos lensmanden og vilde saa

benytte anledningen til at hilse paa dig. — Aa, det er en sørgelig historie, det med Elga.

Stine: Men hvorledes da?

Ole: Jo, ser du, grev Sparre, som skal være gesandt i Peking —

Stine: (ængstelig): Du skal vel ikke være med til kineserne?

Ole: Nei, nei, Stine, men hør nu. — Det var først bestemmelsen, at Greven skulde reise alene. Men han skal jo være derover i 3—4 aar, og saa besluttet grevinden tilsidst at være med. Og baade hun og deres pene, lille Elga var da ogsaa parat til at følge med skibet, — men vil du tænke dig, Stine, i det øieblik skibet skal til at gaa, er Elga bortet Sportøst forsvundet! Aa, jeg glemmer aldrig den fortvilelse. At hun er faldt i vandet er alles mening — Avgangstiden blev utsat en halv time, men al eftersøknig var forgjæves. Greven hadde vigtige statspapirer med sig og maatte avsted, men grevinden kunde ikke reise. I sidste øieblik gik hun iland. Det var haardt. Aa, Stine, jeg glemmer det aldrig. Og hvor vi har lett efter den lille komtesse.

Stine: Ja, jeg forstaar det, Ole. — Hun er naturligvis faldt i sjøen.

Ole: Ja, uten tvil. Vi har senere fisket op hendes hat. — Nu var jeg nede hos lensmanden. Hele kysten skal avøkes. — Grevinden er utroelig.

Stine: Hvor gammel var den lille pike?

Ole: Tolv aar.

Stine: Ak ja, ak ja. Det er saa meget i denne verden, vi ikke forstaar. Men kom med indenfor, vi skal netop til at spise aftensmat.

(De gaar ind i huset.)

(Peter kommer fra høire sammen med gjøgleren Abel Schwartz.)

Peter: Det er ikke værd, De gaar med lenger, Abel. Mor kan ikke like jeg hjælper dere. Hun tror, jeg er paa høstarbeide.

Abel: Ja, ja — jai forsto — dein mutter böse. Men hør mai nu, Petter. Du vet, vi kan bruke dai, ock du kan blife en gansk sturartet akrobate. 6—7 sallemotale! Folk vil glappe, glappe! Petter længe lefe, vil de rope.

Peter: Ja, men jeg vil ogsaa ride.

Abel: Ja, ja, selvfølgelig. Den lille hvite skal du ha, Ock, ja. Du blife meket berømt artiste, Petter.

Peter: Ja, men mor sier nei, det vet jeg.

Abel: Mutter ikke forsto — mutter dum. — Mein mutter ocksa dum, men jai stak av, ock siden blef hun saa klok ock sa: „Det var godt, du løp, lille Abel Schwartz.” Du osse stikke av, Petter.

Peter: Nei, nei, det lar sig ikke gjøre. **Abel:** Godt! Saa du bli skumacker. — Ingen sallemotale, ingen lille hvite best. Bare plykker ock blanksvæerte den hele dack.

Peter (ivrig): Nei, om jeg vil være skomaker. Kan jeg ikke bli berider, saa vil jeg være sjømand.

Abel: Det faar du heller ikke.

Peter: Nei, det faar jeg ikke.

Abel: Nu skal jai sike dai en ding, Petter. — Vi reiser inat oppe fra Strandby ock kommer denne vei forbi. Du skal met, Petter, ock du kryper utt af vindu, skrifer liten seddel, at du er taket utt at seile. Hvad tror du, mutter siker, naar du kommer tilbake

ock er stur, stur berømte akrobate med medalje. — Prøf dock, Petter!

Peter: Jeg vil ogsaa ha røde klær slik som Max.

Abel: Natyrlick!

Peter: Tyst! — Løp, mor kommer! Løp!

Abel (hurtig): Vi sees inat. Stur artist! Røde klær! Hvite lille hest!

Peter: Ja, ja. Gaa — gaa — gaa. Hun kommer.

(Abel gaar tilhøire, Peter nærmer sig huset.)

Stine (fra huset): Naa, kommer du nu, din ranglefant, ind med dig. Du kan tro, sopelimen skal dans.

(Begge ind i huset.)

Sorte Bill (kommer fra venstre): Hei! — Abel, vent litt.

Abel tilbake fra høire): Men hva ser jai — er det dai, Billy. Godak, kammerat. Velkommen tilbakes. Hvordan gik det saa?

Sorte Bill: Tys — — ikke for høit. (Halvhviskende): Det var en droi tur. — Jeg maatte skjule piken en hel dag og passe meget paa politiet. Jeg skal si dig, Giovanni var forsinket, og da han kom, hadde han ingen penger og vilde ha piken paa kredit, men jeg sa: Nei, min ven, først pengene, saa piken. — Og da han saa hende, kan du tro at han hadde pengene. Hun passer akkurat ind i programmet og er endda meget vakrere end hende, de mistet —

Abel: Aha — go forretning — icke sandt?

Sorte Bill: Bedst for Giovanni. Og saa er der ingen risiko. Alle mennesker tror hun er druknet, for jeg skal si dig, jeg var saa durkdreven at jeg kastet hendes hat i havnen. (Forts.)

snart med kraft og skjønhet gjengav hans dypt følte ord og vakkert formede sætninger, virket dulmende og velgjørende paa hans op-
røve nerver.

Saaledes begyndte de altid dagens arbeide. Silence læste for ham det hun dagen iforveien hadde skrevet ned og som nu var maskinskrevet med brede åpne marger til rettelser og bemerkninger. Der var næsten ikke en eneste feil; og de som var rettet med hendes fine, karakteristiske haandskrift som han holdt saa meget av. Det var et under at mens hun læste, følte han sig helt tilfreds. Flot hans ord virkelig saa let og elegant, saa store og indholdsrike? Var denne ulastelige uttrykksmaate virkelig hans egen? Hadde han virkelig brukt saa uttrykksfulde, velvalgte billeder, saa karakteristiske og eiendommelige betegnelser?

Mens han hørte Silence læse, fyldtes hans hjerte av usigelig glæde og triumf. Han hadde jo netop brukt de eneste ord som virkelig kunde uttrykke hvad han mente. Han undret sig av og til over sig selv, han blev grepet av en heftig glæde over at eie en saadan magt og evne og han følte sig saa opploftet og inspirert at han fik nye og friske kræfter til at arbeide.

Saaledes var det ogsaa idag. Næsten for Silence hadde vendt det sidste blad, var han sprunget op fra sin plads. Han gikk hurtig frem og tilbake. Glødende, inspirerte ord faldt fra hans læber. Med notisbok og blyant i haanden anstrengte hun sig for at følge med og nedskrive hans med rivende fart fremstøtte ord. Saaledes begyndte deres arbeide.

Pludselig kunde han stanse. Saa kunde hun vedbli at skrive en stund, men la saa boken ned og ventet paa at han skulde fortsette.

Ofte kom det i form av diskussion. De menneskelige problemer blev drøftet imellem dem. Hvilke vilde en kvindes tanker og følelser være i en saadan situation? Hvorledes vilde en mand handle, naar han stod overfor en saadan sammenslutning av omstændigheter? Og naar de saa kom til et resultat, saa begynde den hurtige diktat igjen — en rivende strøm av ord fra en eller anden skjult kilde, mens Silences blyant floi henover papiert — og selv om der blev blanke steder imellem, saa forsøkte hun aldrig at stanse hans ordstrøm, for hendes glimrende hukkommelse i forening med hendes klare indsigte i hans tanker og sjæl og hendes egen store forstaaelse av karakterer og situationer gjorde det let for hende senere at utfylde disse huller.

Saaledes skred boken frem. Der kunde bli skrevet ned mange tusen ord, før nogen av dem stanset. Men saa kunde Francis pludselig bli grepet av træthet.

„Silence, nu er De træt. Vi har arbeidet nok for idag. La os hvile nu og gjenmemgaa det skrevne sammen.”

Undertiden spiste de frokost ute og til andre tider hadde han selv sørget for forfriskninger. Saa tragtet hun te — eller den tyrkiske kaffe, han likte saa godt, og saa snakket de sammen, enten om boken eller om sig selv eller om de store ting som skulde hende, naar Francis Greys navn vilde bli kjendt over hele landet.

For hun sa ham at han vilde bli stor og berømt. Der var noget i hans verk som vilde leve bestandig.

„Silence, De maa ikke gjøre mig forføngelig, forføngelighet er en egenskap som dræper geniet. De to ting kan ikke forenes. Geniets stempel er ydmyghet. Hvis De gjør mig forføngelig —”

Da kunde hun smile til ham med den dype glans i sine øine som han kjendte saa godt, og noget i hans hjerte besvarte hendes blik. Saa døde ofte samtalen hen imellem dem i en stille, fredelig lykke som ikke krævet ord. Det var nok for dem at være sammen, de

mottes i de samme tanker og var grepet av den samme ærgjerrighet efter at oppnaa et stort resultat.

Boken vilde gjøre lykke. Det visste Silence efterhaanden som hun med den største omhu renskrev de henkastede optegnelser. Hun ofret sig helt for dette arbeide. Hun studerte med den største grundighet manuskriptet og grublet og grublet for at finde de rette uttrykk og de rette ord, naar der manglet steder i hendes optegnelser — og anstrengte sig for at alle uttrykk skulde være stemplet av Francis Greys egen individualitet og fyrige aand. Hun var bare redskapet i hans haand.

Hun visste alt hvad han ønsket at si — kjendte de ideer og tanker der laa bak hans ord. Hvis hun leilighetsvis iklædde tanken ord som ikke var hans egne visste hun det neppe, og han la ikke merke til det. For som helhet blev det netop det, han mente og tenkte. Han visste jo godt at hun hjalp og understøttet hans inspirationer, at hendes ord ofte fremkaldte nye og levende indtrykk og gav ham indskydelser av uendelig værdi.

„Silence, jeg vilde ikke være noget uten Dem,” utbrøt han ofte i disse dager. Og allikevel var det ham ikke helt klart — og hende heller ikke — hvor meget hans livfulde og glimrende fremstillinger blev forhøiet ved hendes fine, forstaaende og sjælfulte uttrykksmaate og ordvalg, saa klare og likefremme i form.

Naar han var færdig med sin diktat, gjennemlæste Francis selv det manuskript som Silence hadde læst for ham, før de begyndte, og der var næsten aldrig noget at rette eller forandre. Hans blik gled hurtig henover de maskinskrevne linjer, hans klare øine straalte av glæde, og det krøllete haar som faldt ned over hans pande og som han av og til kastet tilbake, idet han fæstet sine øine paa Silence, gav hans ansigt et eiendommelig barnslig tiltrækkende uttrykk. Ofte disputerte de i nogen minutter om et eller andet ord, et uttrykk eller en sætning, og da var det for det meste hendes mening som gikk av med seiren. Men i regelen var der ikke noget at diskutere. Og naar forfatteren hadde læst sit verk, straalte hans øine somoftest med en tindrende glans.

„Jeg liker det godt, Silence,” kunde han saa si, „det kan jeg si Dem, for De forstaa det. Det er en god bok; jeg tror, den vil leve. Og hvis den bringer mig lykke og berømmelse, saa maa De dele den med mig. Foruten Deres hjelp vilde jeg aldrig ha fuldbragt den — tror De ikke, jeg vet det?”

Den sidste side var skrevet. — Francis Grey reiste sig etterat ha gjennemlæst det sidste kapitel, og der var en straalende glans i hans øine som saa ofte skinte med det gyldne skjær som Lady Letty hadde talt om.

I Silences øine lyste en tilsvarende glans. En dyp, fin behersket følelse hadde været grundtonen i bokens slutning. Francis strakte ut sine hender og Silence la sine i dem. Saaledes stod de i nogen sekunder.

„Francis, det vil bli en berømt bok,” sa hun. „Og De har hjulpet mig at skrive den, Silence.”

„Det vil være min stolthet og glæde, hvis det er sandt.”

„Det er sandt. Jeg kunde ikke ha fuldført dette verk uten Dem, Silence, det kan ikke være forbi nu. De maa hjelpe mig, fremdeles.”

Saaledes hadde han talt til hende. Hun sat alene i sit eget værelse — enkelt, tarvelig som en nonnes celle — og gjentok disse ord i sit hjerte.

„Hvad mener han? Hvad mener han?”

IV.

„Det er aldeles vidunderlig,” utbrøt Lady Letty.

„Mener De det virkelig? Hvor det glæder

mig! Jeg er naturligvis meget nervøs, skjønt min forlægger erklærer det for en god bok og har forbeholdt sig retten til at utgi min næste!”

„Ja, det tror jeg! Alle vil læse denne bok, saasart den kommer ut! Jeg vil si dem alle at de aldrig før har visst hvad en roman kan være! Og navnet — det passer saa godt — „Ørkenens gyldne taushet”. De har været der. Det føler man. Man ser altsammen med Deres egne øine. Mr. Grey, fortæl mig litt om Dem selv! Min mand sier at jeg er mer nysgjerrig end diskret, men egtemænd har jo alltid saa mange ubehagelige ting at si om sine hustruer. Hvad der er sandt, er i almindelighet ubehagelig — synes De ikke? Men jeg liker saa godt at høre noget om andre mennesker og deres forhold! Jeg synes alltid, jeg kunde ordne alt saa godt for dem, hvis de ikke var saa taapelig bestemt paa at ordne sig selv. Det er saa dumt av dem, de stakler — hvis de bare visste det!”

Francis lo og la sit manuskript tilside. Det var en kopi av det oprindelige som var sendt til forlæggeren, og korrekturen kunde snart ventes.

Forfatteren hvilte nu paa aarene. Men han maatte ikke hvile for længe. I bakgrunden av hans sind dannet der sig allerede nye kombinationer, nye, friske indtrykk steg frem, og det vilde sikkert ikke vare længe, før han begyndte paa et nyt verk igjen. Men for øieblikket ventet han paa inspirationen, han holdt sig passiv, parat til at ta alt hvad der kunde gi hans fantasi næring.

I saadanne timer var Lady Lettys hvite og gyldne dagligstue som var fylt med paaskeliljer og liljekonvaller et meget behagelig oppholdssted, i hvilket man kunde hendømme ledige øieblik, og Francis hadde været der mange ganger i de sidste fjorten dager.

Vaaren hadde begyndt at holde sit indtog. Intet sted ser man vaarblomstene saa tidlig som i Londons gater. Vinden kan blaase nok saa skrap og stikke og prikke ansigtet, frosten kan hindre de svulmende knopper at breste — men blomstenes gule pragt derute fra den varmende sol fortæller os om vaarens komme. Om den end kommer med langsomme, nølende skritt, stanser den længe paa veien — saa kommer den dog!

Francis følte vaaren i sit blod idag. Syner av enger, oversaadd med primularer, lange strækninger av vilde stedmorsblomster, solbeskinnet vand som brøt sig mot skumbedekte klipper, viste sig for hans indre øie. Herinde i dette milde, duftopfyldte værelse var vaaren — her hadde den holdt indtog med klingende fanfarer! Vaarduften beruset hans sanser, vaarblomstene frydet hans øine, og den lille dame i den dype lænestol, klædt i en gulgrøn kjole med en stor buket av duftende liljekonvaller stukket ned i sit belte, var selv som legemliggjørelsen av vaaren.

Han hadde læst nogen brudstykker av sin bok for hende. Hun var saa glad som et barn, ikke alene over hans bok, men over forfatteren selv — de var saa fuld av hellig begeistring, saa straalende at se paa. Han var som en vakker gut — ivrig og optat — men av aar var han ikke gut — hans erfaring var videre og større, mer søkende end i de umodne aar. Lady Lettys nye love var virkelig meget tiltalende. Det hadde endog Sir Duckworth fundet og hadde rost hans beskedenhet. Letty hadde været meget glad over sin mands ros. Hun vilde gjøre Francis Grey til midtpunktet i deres kreds. Hun vilde gjerne vite alt om ham selv før at hendes venner ikke skulde opdage, hvor flygtig hendes bekjendtskap med hendes nye protégé var.

„Fortæl mig Deres historie! Jeg tror, den er meget mer interessant end Deres vidunderlige roman!”

„Jeg skulde ønske, den var det. Da vilde den være værd at skrive ned. Men min historie er ganske almindelig — for en stor del

for almindelig til at være behagelig. Jeg trodde engang at jeg skulde bli meget rik — og istedet blev jeg fattig. Der har De min historie i korte træk."

"Aa, men jeg vil ikke ha den fortalt saa kort! De skal fortælle mig den pent og interessant — som om De vilde lage en fortælling av den." Hun truet til ham med fingeren, saaledes som hun pleiet true av sin mand. „Bli nu ikke kjedelig eller selvbevisst eller noget av den slags som vi kvinder undertiden blir, naar man ber os om at tale om os selv. For De er en mand og mænd er aldrig lykkeligere, end naar de kan tale — meget pent — om dem til dem selv! Det er ikke nogen videre elegant sætning, men den uttrykker hvad jeg mener, tror jeg!"

"Og nu venter De naturligvis at jeg skal parere ordre —"

"Naturligvis! Begynd nu! Det er saa kjedelig at vente: Det er noget av det der virker mest irritert paa mig — saa pas nu paal!"

Francis lo og resignerte. Det var nu allikevel ganske behagelig at bli tyrannisert av en saa fortryllende dame som Lady Letty i hendes likesaa fortryllende værelse.

"Jeg vil ikke lage en historie ut av det, men jeg skal fortælle Dem kjendsgjerningene uten besmykkelser. Far var rik og hadde en stor eiendom i den vestlige del av landet. Jeg var hans eneste barn, og mor døde i min spæde barndom og han giftet sig aldrig igjen. Mens jeg gik paa skolen, maatte han gjennomgaa tunge tider. Mislykket høst og daarlige priser var én av grundene til det. Men der var ogsaa andre. Han forsøkte at spekulere for at komme paa ret kjølgjen, men det gjorde bare ond værre og fremskyndet kraket.

Jeg blev holdt i uvidenhed om alt dette. Jeg var i Eton og fik mange lommepenger. Jeg hadde aldrig kjendt til ikke at kunne faa de ting, jeg ønsket; jeg hadde ridehest, penger i lommen, utsigten til at arve en stor landeiendom. Kanske jeg i min tankeløshet ikke var meget iagttagende, naar jeg var hjemme. Jeg ante ialfald ikke hvad der truet os; jeg fuldendte min skolegang og ansaa det for en aldeles selvfølgelig ting at jeg skulde til Oxford likesom de fleste av mine skolekamerater. Jeg hadde endog latt mig immatrikulere sammen med nogen av dem. Men da jeg kom hjem, var det for at finde —"

Kraket var kommet. Litt blev der naturligvis reddet av falitten. Min far vilde sende mig til Oxford, men det vilde jeg ikke høre tale om. Vi reiste til Orienten sammen. Og jeg mistet snart lysten til at studere. Jeg hadde fundet noget som var meget mer tiltrækkende. Far la altid planer om hvorledes min opdragelse skulde fuldendes, men jeg følte at jeg for tiden lærte mer end nogen bok kunde lære mig. Vi tilbragte vore dager med at vandre omkring. Vi levde meget tarvelig sammen med de av landets folk, vi traf paa vore turer. Jeg fik mange nye indtryk — og jeg begynte at skrive dem ned. Det var min største glæde — og jeg lette ivrig efter

de rette ord, de rette beskrivelser av det, jeg ønsket at uttrykke."

"De har en sjelden utpræget sans for ordenes værdi!" bemerket Lady Letty som inderlig ønsket at hendes mand kunde høre hende.

"Det var det der beskæftiget mine tanker og min tid. Far begynte at faa interesse for det. Han tænkte at jeg kanskje kunde finde en ny virkekreds her. Han var litt av en videnskapsmand, skjønt han hittil hovedsagelig hadde interessert sig for landbruket. Skjønt hans lærdom var forsomt, var den meget grundigere end min. Han reiste med mig til Italien for at jeg kunde lære italiensk og se italiensk kunst. Han sa, det vilde hjelpe mig. Saa reiste vil til Spanien — senere til Marokko. Vi talte den gang begge arabisk og vi blev i Marokko. Vi gik til steder hvor ingen andre europæere vovet at gaa. Det var en storartet tid for mig. Men min far paa drog sig en sykdom, av hvilken han døde. Det er tre aar siden. Jeg blev dernede en tid, men uten ham folte jeg ingen glæde ved tilværelsen. Jeg hadde en mængde optegnelser og jeg folte mig inspirert til at skape et verk. Jeg vilde til London — til livets store puls-aare. Vi hadde en liten kapital tilbake — renten av den var akkurat tilstrækkelig for mig til at leve stille og rolig, mens jeg formet mine ideer og løftet mine vinger til flugt. Jeg faldt mange ganger til jorden. Ofte tænkte jeg at jeg aldrig vilde vinde publikums øre. Men saa begynte mine smaa digt at vinde frem. Da de blev samlet i et bind, fik jeg mange rosende anmeldelser. Men verden er saa stor — og min bok var saa liten! Men jeg har da endelig faat foten paa stigen. Denne følelse gav mig nyt mod. Nye ideer og tanker steg op i mig; jeg folte at jeg maatte skrive en bok. Saa langt gaar historien nu!"

"For at bli fortsat!" sa Letty muntert. „Den næste blir likefrem frygtelig interessant!"

"Aa — si ikke det!"

"Hvorfor ikke?"

"Vet De ikke at naar heltene gjør lykke og blir tykke og fete, saa forsvinder al interesse for dem? Det er bare, saa længe en helt er ulykkelig og miskjendt og holder paa at dø av sult at man interesserer sig for ham. Hvis det næste verk skal ha nogen interesse for læseren, saa skal boken rives ned og skjældes ut av alle, og hans forlægger skal negte at ha mer at gjøre med en slik ynkelig fusk —"

"Aa, kjære!" sukket Lady Letty. „Saaledes vil det slet ikke gaal Men" — her rettet hun sig energisk op og hendes øine begynte at straale — „jeg tror der er en anden maate at sætte liv i tingene paa! Helten er, skjønt kronet med laurbær, beskeden og elskværdig og indtagende og blir selskapets ideal! Han nyder en herlig tid i sus og dus og saa — saa krydses hans vei av" — Lady Letty nikket med en skjælmisk, hemmelighetsfuld mine. „Jeg vil naturligvis ikke forsøke paa at skrive Deres fortælling for Dem. Det vilde jeg ikke vove. Hvis min lille, stakkars for-

tælling kom ut — saa vilde den handle om et meget ophøiet og overlegent geni og en meget rik og vakker dame — kanskje en dame med en sørgelig historie — eller kanskje en kold, avvisende — eller meget omtalt dame" — nu strømmet Lady Lettys øine over av sværmeri, men hun satte op en yderst alvorlig mine. Francis isagttok hende med en følelse av beundring og morskap.

"Det er jo meget leit at være omtalt — det avskyr alle. Men tror De allikevel ikke at nogen av de kjære væsener vil finde det meget kjedelig, hvis de opdaget at slet ingen talte om dem?"

Francis lo. Han var sig bevisst at den lille dames øine hvilte skarpt undersøkende paa ham.

"Jeg skulde ønske, jeg turde gjøre Dem et spørsmål," sa Letty.

"Gjør det endelig hvis De har lyst til det," sa Francis. Men saa ønsket han pludselig at han ikke hadde git hende lov til det.

Han visste godt hvorledes hendes spørsmål vilde lyde. Han visste ogsaa at han ikke kunde besvare det helt overensstemmende med sandheten uten at nævne Silence Desarts navn, og han var sig bevisst at det var ham meget imot at gjøre det endog for en saa sympatisk dame som Lady Letty Lancaster hadde vist sig at være.

Der var noget saa intimt, saa usedvanlig, saa fuldkomment i hans venskap med Silence, noget saa særegent, saa vakkert i deres indbyrdes forhold at det var ham umulig at tale om det — endog umulig for ham selv at definere det.

Han hadde en forutfølelse av at verden ikke vilde forstaa dette venskap, at endog Lady Letty vilde sætte op store øine og kanskje behandle ham mindre venlig, hvis han forsøkte at forklare hende det.

(Forts.)

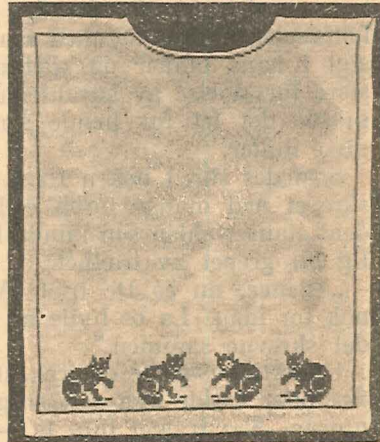
5te haandarbeide.

B. 236. Spisesmek med kors s'ingbroderi.

Med ensfarvet rødt garn broderer man de fire katter paa sultankorsstingstol. Ytterkantene avsluttes med falder, og langs disse syes utvendig en rad kurtsting. Man broderer efter et mønster som følger med materialet.

Spisesmekken er 30 cm bred, 35 cm lang.

Materiale: S'of garn, mønster, pri: kr. 1,75 gjennom „Nordisk Monster-Tilende's broderiavd. Be-tilling-seddel findes i „Randgiveren" paa side 28.

Da de smaa hustrøld var ute for at fange fugl Fønixs.

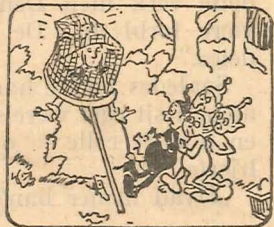
1. „Kan dere se den fuglen der!" sa den ene av de smaa hustrøld til sine kamerater. „Den heter fugl Fønixs! Det staar her i boken, at den som fanger fugl Fønixs, han fanger lykken. Skal vi se, om vi kan fange den?"

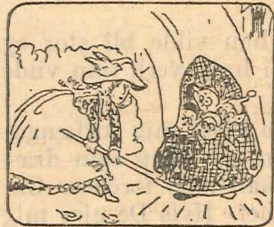
2. Ja, det hadde de andre smaa hustrøld ikke noget imot. Saa fik de ialt i en stor ketsjer til at fange fugl Fønixs i og et bur til at bære den hjem i, hvorefter de drog avsted. „Hyssss!" sa med et den forreste.

3. „Der bak busken sitter fugl Fønixs! Jeg kan tydelig se den stikker hodet ovenfor!" Og vips! lot han ketsjeren falde ned over fuglen, mens baade han og de andre smaa hustrøld og den lille tusgris lo av glæde.

4. Men ak! Deres glæde var snart forbi! Densvandt som dug for solen, da det viste sig at det var en ung, vakker dame de hadde „fangt", og „Fugl Fønixs" avslørte sig som en kunstig fugl der sat sompynt paa damens fine hat!

5. „Jeg skal lære dere smaa hustrøld noget andet!" ropte den unge dame. „Tror dere, at dere har lov til at løpe rundt og fiske folk op i eders net!" Saa satte hun ketsjeren ned over hodet paa dem allesammen.

6. Og nu kommer det allerværste ved historien: Den unge dame viste sig at være skolelærerens datter! Hun bar ganske stille hele sin fangst hjem og viste sin far den. Det er nok bedst at lie med hvad han gjorde!

De skibbrudne paa Sydhavsøen.

Av H. Escott-Inman.

Skildring av deres oplevelser, bygget paa meddelelser fra en av de overlevende, Charles Eyre, fra Dulwich, London.

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Denne fortælling — sier forfatteren i sit forord — er en sand beretning om de oplevelser et skibsmandskap hadde paa Disappointmentøen, en av Aucklandsøene i Sydhavet, hvor deres skib, firemasteren „Dundonald“, forliste en uveirsnat i 1907. Det er en nøiagtig gjengivelse av den skildring en av de overlevende, Charles Eyre fra Dulwich, London, har gitt forfatteren av de 16 mands liv paa den nakne klippeø langt utenfor de vanlige skibsveier, henvist til sig selv og sine egne tomme hænder under kampen for at redde sig fra en ynkelig død. Indledningsvis gir forfatteren en liten skildring av en yderst farefull reise med skibet „Commonwealth“. Denne uhyggelige hendelse virket ikke avskrækkende paa den unge mand som tillikemed nogen kamerater fra dette skib tok hyre med „Dundonald“. Han fortæller derefter i korte drag om „Dundonald's“ hurtige reise paa firti dager til Sidney, og saa følger en spændende skildring av „Dundonald's“ forlis den 6. mars, da det prægtige skib i storm og oprørt hav drev ind paa Disappointmentøens klippe- rev, mistet roret og laa der dødsdømt, mens kapteinen, hans lille søn og besætningen samledes forut i den mørke, kolde nat og ventet paa sin skjæbne. Da skibet sank omkom kapteinen og hans søn samt flere av mandskapet. Seksten mand fikk reddet sig iland under det største besvær og stadig livsfare. Forfrosne, daarlige klædd, uten mat og drikke krøp de indover den øde Sydhavsø, mens storm og regn pisket dem. For at opholde livet tok de stormsvæler og spiste, og takket være en fyrstikæske med nogen tørre stikker iklaget dem av gjøre op et baal, som de stadig holdt vedlike. Senere fikk de halt iland et seil og dannet sig et telt. De vansket imidlertid av tørst, men saa fandt ei parti av de skibbrudne en liten pyt med ferskt vand. Nogen av regjeringens depoter var ikke at opdage paa denne klippeø som de skibbrudne kaldte „Skuffelsen ø“. Derimot mente de at et slikt maatte findes paa nabooen 6 sjømil undav hvortil deres higen stod — men hvorledes kom man dit naar de manglet baater? Førstestyrmand Peters var etterhaanden blitt dødsykt av strabassene, og tolvte dagen efter forliset døde han. Kameratene svøpte ham ind i et stykke seilduk og dækket liket med græstovr. Ogsaa de øvrige skibbrudne var sterkt medlat, dels paa grund av den mangelfulle ernæring og dels paa grund av det frygtelige veir med ustanselig regn. De maatte nu ruste sig for overvintring paa den øde sydhavsø. Etter meget stræv fikk de ved gravning i jorden laget sig et par hytter med græs paa gulvet og enslags overbygning som kunde holde regnet ute. Det var yderst primitive greier, men de skibbrudne var allikevel stolte av sit verk og særdeles tilfredse med det. Desuten hadde de været saa heldige at opdage sæl i en liten vik. Ved at fange saadanne (d. v. s. lure sig ind paa dem og gripe dem) fikk de ikke bare avveksling i kosten, men ogsaa materiale til klær og „skotøi“. Av nogen eiendommelige, smaa natflugers spidse ben laget de sig naaler, og „traad“ fikk de av taugstumper. Saa skulde de lage sig „baat“ for dermed at komme over til „Drømmenes ø“ med dens formentlige depot. Tommer til flaaite fandtes ikke. Derimot hadde de materiale til en seilduksbaat og passende grener til spanter fandt de ogsaa. Den 28. juli, omtrent midtvinters nærmede ogsaa, gikk baaten av land — den var dermed en seilduksbaat at kalde for — og med længsel imøtesaa nu de skibbrudne den dag da man kunde tænke paa at vove det første forsøk paa at naa over til „Drømmenes ø“.

Allesammen var oppe og fulgte de reisende ned til stranden. Vi haabet det bedste, men var allikevel i en høitidelig stemning, for vi indsaa klart, at naar vi nu skiltes fra dem, sa vi farvel til kammerater som kanskje gikk sin død imøte.

Da vi kom ned til stranden blev seilduksbaaten sat paa vandet. Først steg Pul ned i den, saa Santiago og Ellis. Vi rakte dem aarene og trykket deres hænder til avsked. Det blev et øieblik ganske stille — saa bad de os skyve baaten ut.

Den skrøpelige lille tingest gled utover havet med de tre reisende. De sat paa huk med bøide knær, og to av mændene arbeidet med de klodsete aarer. Avstanden mellem os og vore kammerater blev større og større. Vi ropte hurra og alle gode ønsker efter dem; siden stod vi der tause og fulgte dem med øinene. Den ene var en chili- aner, den anden en finne og den tredje en austr- alier. Men de var vore brødre i nød og fare — brorskap med endnu dypere røtter — menneske- kjærlighetens.

Vi stod og saa efter dem til baaten svingte om odden og skjultes for os. Da gikk vi op til toppen av fjeldet og stirret efter baaten, som blev mindre og mindre, tilsidst bare som en sort prik paa bølgen.

„Den synes at flyte riktig bra,“ uttalte flere,

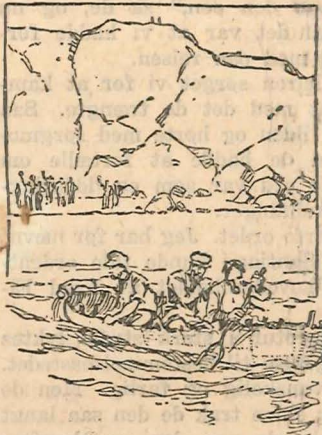
og vore forhaabninger steg høit.

Vor kjække lille baat gjorde sin skyldighet og førte vore kammerater til det lovede land.

„De burde være fremme ved middagstid,“ sa jeg, og de varde fremme.

Ved middagstid! Vi kunne ikke ta os til nogen ting, drev bare uvirksomme rundt, for vi var altfor urolige og ophidsede til at ta fat paa noget, hele tiden hadde vi øinene fæstet paa øen der langt borte. Vi haabet at se en røksøile stige op, til tegn paa at reisen var lykkelig endt.

Men middagen kom og gikk, uten at vi saa spor av røk. Eftermiddagen var ogsaa forbi, og det blev lang paa kveld,

Saa gled den skrøpelige lille baat utover havet med de tre reisende. Vi ropte hurra og alle gode ønsker efter dem.

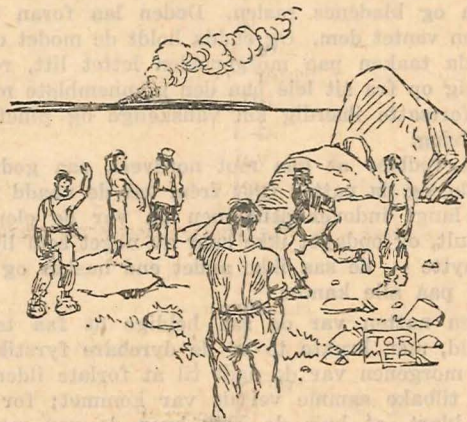
Straks det blev lyst næste morgen saa vi med urolige blikke bort til øen, men den andregnet sig like skarpt mot horisonten, og ikke mindst spur av røk saas. Nu var vi næsten aldeles sikre paa at det værste var håndt.

De var altsaa borte — vore kammerater, var omkommet.

Spørsmålet var nu, hvad vi som endnu var tilbake skulde ta os til. Endel av os tapte dog ikke modet, men besluttet at følge efter dem. Vi gikk altsaa avsted for at hente hjem nogen forraad av trævirke, og begyndte at lage skrog til to andre baater, aldeles lik den første.

„Jeg kommer aldrig til at indlate mig paa et slikt forsøk,“ sa en, og flere var enige.

Men det brydde vi os ikke om, valgte omhyggelig vort virke og begyndte siden at surre sammen grenene, saa fast vi kunde. Det var jo ufornuftig at si, man ikke vilde reise. Hver dag saa vi mer og mer klart, at vi blev nødt til at gjøre det, for nu var det blitt meget vanskelig at faa fanget en sæl. Saasnart de saa mindste skint av os, skyndte de sig at komme væk. Det var dager, da vi ikke kunde skaffe etpar fugler pr. mand, ja dager som vi ikke fikk fat i en eneste, og sult gjør mennesker istand til hvad som helst.

Endelig fikk vi se en høi røksøile stige op fra øen som Ellis og hans kamerater var seilet til.

Vi fortsatte noksaa mismodige med vort baatbyggeri, men fremdeles saa vi intet livstegn fra de tre kammerater, som vi nu trodde maatte være døde for længe siden.

Den 7. august hadde vi faat skrogene til begge baater færdige, og den dag fikk vi endelig se en høi røksøile stige op fra øen som Ellis og hans kammerater var seilet til.

I begyndelsen vilde vi ikke tro vore egne øine. Vi mente det var taaken som viste sig saa mørk. Men snart forstod vi at det ikke var taake — men virkelig røk, tyk røk som hvirvlen-

de skyer og drog bortover øen. Vore kammerater var altsaa fremdeles ilive, og gav os det lovede signal.

Uro og bange anelser forsvandt øieblikkelig, og vi skyndte os at tænde et stort baal, for at svare dem, samlet en svær haug med brænde, og saa snart den kom rigtig ibrand la vi fugtig græs ovenpaa, saa den istedenfor at slaa op i luer sendte ut en tyk røk.

Saa gikk vi tilbake til vort arbeide ved baatene og drøftet begivenheten.

Vi antok at kammeratene var i sikkerhet og hadde fundet depotet; men det var ikke derfor sagt, at der laa en baat der. Det gjorde man nære tvil om, og flere paastod, at ved regjeringens depoter pleide der ikke være lagt igjen nogen baat. Vore tre kammerater hadde da ingen anden raad, end at dra hjem igjen i seilduksbaaten, og det kom til at ta lang tid inden vi alle kunde reise derover, selv om veiret holdt sig saa rolig at vi kunde gjøre mange turer. Det vilde være bedst at ha flere baater, saa at mange av os kunde reise samtidig. Den slutning kom vi til, og fortsatte derfor vort arbeide.

Det at klæ baatskelettet blev noksaa besværlig, for det var snaut med seilduk; de stykker vi hadde brukt til klær maatte syes ind igjen paa de steder de hadde været. Vi kom til at bli noksaa sparsomt klædt. Men hvad betyngde vel det — eller i det hele noget! Ikke engang at vi nu oftere følte os sultne end mette og maatte nøie os med røtter som vor væsentligste næring.

Jeg har endnu ikke beskrevet disse røtter. De tilhører en plante som heter stilbocarpa polaris. Vi kjendte ikke navnet, kaldte dem aldrig andet end røtter. Planten hadde store blader; roten var meget lang, tyk og kjøtfuld. Den mindet en hel del om turnips.

Vi fandt den tilfældigvis engang, vi var saa forfærdelig sultne, at vi gjerne spiste hvad det skulde være. Enkelte hadde da begyndt at tygge paa bladene, og saa opdaget en at planten hadde en stor rot; flere begyndte da at spise paa den, men det var meget besværlig at faa den op av jorden. Roten var meget haard, men den hadde ingen skadelig virkning. Siden studerte vi paa, hvorledes den vilde bli om vi stekte den, og det prøvde vi — det vil si, vi la den i glørne og lot den ligge i en god stund. Da vi hadde tat den op og skrapet bort asken og alt det brændte, fandt vi at resten var blitt mørt, og at smaken lignet endda mer en roe. I hvert fald syntes vi den var meget bra, langt mer appetitlig end tang.

Vi vedlikeholdt hele tiden signallden og arbeidet paa baatene, for at ha dem helt færdige naar kammeratene kom tilbake for at hente os. Men efter den 7. august, da vi saa signalrøken, kom der ikke noget nyt tegn fra dem paa tre dager, og vi begyndte at bli urolige paanyt, kunde ikke begripe hvad de kunde ta sig til derborte; men naturligvis tænkte vi os at de hadde fjernet sig fra stranden og var ivrig optat med at lete efter depotet.

„Jeg skulde ønske vi var hos dem,“ sa Mickey.

En svarte da, at vi snart vilde være der; det kunde jo ikke være længe inden de fandt depotet, og saa skyndte de sig sikkert tilbake til os.

Litet ante vi hvorledes de skulde komme tilbake, og hvad de hadde at fortælle.

Den 16. august saa vi engang til røk stige op fra Aucklandsøen. Vi forstod jo ikke hvorfor kammeratene signaliserte til os paa denne maate igjen; men vi tok det for et godt tegn, og svarte dem med en vældig ild. Nu blev vi roligere og ventet saa taalmodig vi kunde paa hvad der skulde ske. Naar vi snakket om denne nye ild, syntes de fleste at tro, at kammeratene med den mente at underrette os om, at de snart vilde være paa veien til os.

Hvor ivrig vi stirret utover havet! Og vi studerte paa, hvorledes det var gått Ellis og de to andre. Tilsidst kom de sent paa efttermiddagen — altfor sent naar man tænkte paa faren ved at bli overrasket av mørke natten. En av os opdaget langt, langt ute et litet sort punkt som hævet og sænket sig paa bølgen.

Vi skyndte os op paa fjeldet og stirret meget oppmerksomt paa flekken. Ja, det var noget derute som rørte sig og kom nærmere. Det varte ikke længe før vi klart forstod hvad den sorte flek var. Det var vor seilduksbaat med vore tre kammerater. Mon hvad de kunde ha at fortælle os naar de endelig kom?

IX.

Grusomt bedraget.

Hvad skulde vi faa høre? Hadde de fundet noget depot? Hvorfor hadde de været saa uforntige at opsætte reisen til saa sent paa dagen? Hadde de været uheldige?

Saa spurte vi hverandre mens vi stod paa fjeldet og med øinene fulgte den mørke flekken som gynet paa bølgen og drev nærmere, til vi kunde kjende igjen omridsene av seilduksbaaten som vi hadde bygget. Siden det var umulig at faa svar paa vore spørsmål, pintes vi av uro og utaalmodighet.

Hvor langsomt de syntes at bevæge aarene, og hvor langsomt baaten seg frem. Den var endnu altfor langt borte, til at vi kunde skjelve ansigtene; men i bevægelserne var der noget som tydet paa modløshet, og som syntes si, at ikke alt var som det skulde være — at de tre mænd ikke kom tilbake for at meddele om en heldig reise, men nedknuget av at færden var mislykket.

Det lot ikke til at de hadde hastverk.

„Formodentlig er de fuldstændig utmattet.”

„Sætter de ikke større fart paa, blir det mørkt inden de naar land, og da blir det sandelig ikke let for dem.”

Saaledes snakket vi mens vi stod og stirret ut over vandet, og øen vore kammerater kom fra blev mer og mer usynlig i skumringen. Det var vore drømmes ø, og som den for vore øine litt efter litt smeltet sammen med aftentaaken, bleknet ogsaa vore drømmer, og fortvilelsens mørke sænket sig over vort sind.

„Det er nok næsten forbi med vore stakkars venner,” sa de, da de kom nærmere. „De har vist hat det forferdelig ondt.”

„Hvis de længtet likesaa meget efter at komme til os, som vi efter at tale med dem, tok de nok litt kraftigere i.”

„La os gaa ned til landingsstedet og ta imot dem!”

Ved dette forslag forlot vi fjeldtoppen og gik ned til stranden, hvor vi en morgen for ti dager siden hadde set dem dra avsted, og hadde ropt hurra og gode ønsker efter dem. Her stod vi nu og ventet paa at baaten skulde svinge om odden.

„De har ikke hat lykken med sig!” var den tanke vi alle hadde. Hvad vi end skulde faa høre, vilde det i hovedsaken bli en beretning om at reisen var mislykket, og vi staalsatte vort sind for at kunne møte skuffelsen som mænd.

Da endelig vore kammerater blev synlige ute ved odden og styrte ind mot os, satte vi i et glædesrop, for vi saa at de ikke rodde med de daarlige seilduksklædte aarer, men hadde ordentlige aarer av træ — altsaa maatte de ha fundet depotet.

„De har da hat lykken med sig! Se bare paa aarene der der!” ropte en. „Hurra, gutter! Dere kommer med gode efterretninger!”

„Da vil jeg sandelig ønske at de vilde skynde sig at komme med dem,” mumlet Mickey.

Vi alverden likesaa utaalmodige som han.

Men ialverden, hvorledes var det fat med dem i baaten? De saa jo ut som om de var nær ved at dø! Bob Ellis syntes rent elendig, akkurat som om han ikke eide kræfter til at ta et eneste aaret mer. Saasart de kom inden hørevidde gav vi dem tre kraftige hurrarop, og de svarte os, men saa svakt, at det lød som et fjernt ekko.

Tilslidst var de nok saa nær inde ved stranden, og da lot det til at Bob Ellis vilde forsøke at vise sig kjæk, for at gjøre et lysere indtryk, for han ropte til os:

„Hvad mon dette er for en havn?”

Baaten støtte mot land, og velvillige hænder straktes ut for at hjelpe. Det behøvedes virkelig ogsaa; folkene var saa stive og matte, at de neppe var istand til at røre sig, de stønnet av smerte da de forsøkte at bevæge sine stivnede lemmer.

„Hvad har dere at fortælle? Kom dere til øen, og fandt dere noget der?”

Vi stimlet omkring dem og overøste dem med spørsmål. Det var Ellis som svarte, og hans ord dræpte alt det haab vi endnu hadde hat tilbake.

„Ja, vi kom nok til øen; men dere burde falde paaknæ og takke Gud, at dere led skibbrudd ved denne øen her, og ikke derborte. Der kan man ikke leve; det blev den rene død. Vi fandt den ene dal efter den anden tæt bevokset med krat, som intet dødelig menneske vil kunne trænge igjennem. Men nu maa dere være saa snilde, ikke at bli staaende her og prate. Følg os til leiren og

gi os litt vand og mat, for det er snart slut med os. Jeg har aldrig i mit liv trængt mat saa meget som jeg nu trenger et stort stykke av en rot og en fet fugl.”

Færden var mislykket!

Vi vendte havet ryggen og begyndte at gaa tilbake til leiren, med kammeratene mellem os. De saa skrækkelig ut. De faa klæsplag de hadde var revet i filler, gjennemvaate og smudsige; deres ansigt og hænder var fulde av saar, hvilket viste tydelig at de sa sandt, da de beskrev hvor besværlig det var at trænge sig frem paa den anden ø.

„Vi trodde at vi skulde finde fugl, men det er ikke en eneste paa den øen,” sa de, og nu indsaa vi, hvilken feil det var at vi hadde forsmømt at gi dem niste med paa reisen.

Straks vi kom til leiren sørget vi for at kammeratene blev forsynt med det de trængte. Saa samlet vi os omkring ilden og hørte med sørgmodige miner paa hvad de hadde at fortælle om sine oplevelser. Deres ord var som en dødsringning over vore forhaabninger.

Det var Ellis som førte ordet. Jeg har før nævnt at hverken Pul eller Santiago kunde tale ordentlig engelsk. Her er hovedindholdet av hvad Ellis sa:

Efter en besværlig rotur i sterk strøm lyktes det endelig at komme frem til bestemmelsesstedet. At lande var baade vanskelig og farlig. Men de fik da lagt baaten til; siden trak de den saa langt op, at bølgen ikke kunde naa den, og derefter drog de avsted mot nordvest for at søke efter depotet.

Like fra begyndelsen blev det en besværlig vandring, for i krattet var der saa tæt av busker med torner og tagger, at de næsten straks fik en hel del skrammer som blødde, og klærne blev revet istykker. Men de gav sig ikke, fortsatte ivrigt at trænge sig frem, og tilslidst kom de op paa toppen av den første høide. Da begyndte det at styrtregne og tæt taake la sig rundt om dem.

Det eneste de hadde med sig av mat var laarene av en fugl — et meget knapt maaltid for dem som var vant til at spise tre-fire hver. Ingensteds saa de noget som kunde brukes som føde.

Allikevel var de ved godt mod, for de hadde jo naadd sit bestemmelsessted, og de viste at en hytte ventet paa dem etseds med mat og klær. Ak, de ante ikke hvilke lidelser og smerter de endnu maatte utstaa inden de endelig fandt hytten.

Denne nat maatte de søke sit leie i krattet og sove under aapen himmel i striregnet. De forsøkte ikke at tænde varme; det vilde været umulig, saa gjennemvaatt som alting var. De kunde bare haabe at veiret vilde bli bedre næste morgen.

Man kan tænke sig hvor ondt de hadde det. Tre mand som neppe var istand til at forstaa hverandres sprog var alene ute i det tette, ugjennemtrængelige krat, hvor intet levende væsen fandtes; den uhyggelige rasle blev bare avbrutt av styrtregn og bladenes raslen. Døden laa foran dem, døden ventet dem. Og endda holdt de modet oppe, og da taaken paa morgensiden lettet litt, reiste de sig op fra sit leie paa den gjennembløte mark, og fortsatte ihærdig sin vanskelige og pinefulde vandring.

De vedblev at gaa mot nordvest, saa godt de kunde, og da natten brøt frem var de naadd nok saa langt indover øen; men da var de elenlige av sult, og opdaget ikke spor av noget som lignet en hytte — de saa ikke andet end busker og busker paa alle kanter.

Den natten var de saa heldige at faa tændt op ild, men brukte to av de dyrebare fyrstikker. Om morgenen var de nødt til at forlate ilden og gaa tilbake sammen vei de var kommet; for det var klart, at hvis de blev hvor de var maatte de sulte ihjel.

Paa tilbaketuren fik de høre at det raslet mellem buskene, og et vildsvin kom frem. Det stod først stille, saa forbauset og trodsig paa dem, syntes at ha mer lyst til at angripe dem end flygte.

Et slikt dyr er under alle omstændigheter en farlig motstander, og disse tre mænd var uten vaaben og meget elendig av sult. Men de betænkte sig ikke, utsigten til at faa mat gav dem kræfter og mod; tilslidst vandt de ogsaa seier og fik mat som rak til for tre dager.

Nu gjorde de op en ny ild i dalen, men brukte atter to fyrstikker, saa de bare hadde to igjen. De skjønte at det umulig gik an at la denne

ild slukke, og besluttet derfor at en av dem skulde bli tilbake og passe varmen, mens de to andre søkte efter depotet. Da tændte de det røksignal, vi hadde set.

De følgende seks dager vandret de rundt paa forskjellige steder og var utsat for mange besværligheter. Santiago blev i ro for at passe ilden, og i denne tid var det han forarbeidet aarene som de siden rodde tilbake med. Som materiale benyttet han en vrakstump fra egen stakkars „Dundonald”; vrakstumpen hadde de fundet nede paa stranden. Strømmen gik nemlig fra Disappointmenten til Aucklandsøen.

I seks dager søkte de forgæves; paany var de uten føde, og flere vildsvin saa de ikke.

Den 10. august

blev det vakkert veir, og da besluttet de at opgi at søke efter depotet og vende tilbake til os. De syntes at de ved denne reise var kommet fra asken i ilden. Da sendte de op et nyt røksignal for at varsle os, satte seilduksbaaten paa vandet og gav sig paa veien — glade over at forlate det skrækkelige sted. De syntes at vor lille ø var et rent Eden sammenlignet med det sted de nu forlot.

Ut fra skogen kom et vildsvin som saa forbauset og trodsig paa dem.

Saaledes lød den beretning Ellis gav os, og vore hjerter tungte da vi hørte dem. Men allikevel var der nogen, deriblandt jeg, som forfegtet at vi burde gjøre et nyt forsøk. Andre rystet paa hodet og erklærte at de alt fra begyndelsen hadde visst hvorledes det vilde gaa.

„Depotet findes der, det vet vi jo; vi kan dra fordel av de andres erfaringer,” sa vi. „Kanske vi kan ha lykken med os skjønt det gik uheldig for dem.”

Meningene var altsaa delte. Enkelte hadde ikke lyst til for nogen pris at dra avsted; mens andre syntes der burde gjøres et nyt forsøk.

„Dere faar gjøre som dere vil,” brummet Ellis, „men dere vil snart være glade over at komme hit igjen. Mig skal ingen lokke derover mer.”

Pul og Santiago nikket enig.

Vi løsnet seilduksstykkene fra den baat som allerede hadde foretat reisen, og brukte dem paany. Skroget derimot benyttet vi ikke; først og fremst fordi vi tænkte den hadde været utsat for stor slitage, og for det andet var det baater vi holdt paa med større end den første, rummet hver fire mand istedenfor tre.

Den 20. august fik vi dem færdige, og den dag var veiret saapas bra at vi viste prøve dem. Vi satte dem paa vandet, og de viste sig av være saa gode at det nu ikke stod andet tilrest end at gjøre forberedelser til færden og vente paa den dag havet blev saa stille at vi turde vove os ut paa det.

Nu opstod der en liten uenighet blandt os, en av de faa som forekom under vort lange samvær. Herman Queerfelt gjorde fordring paa de to fyrstikker som var igjen, for de var jo hans eiendom. Han var nemlig meget uheldig for at vore baal ved et eller andet uheld skulde slukne, og da vilde disse to fyrstikker være nødvendige. Vi paa vor side syntes at vi maatte ha dem med os — vi vovet os jo ut paa reisen for alles bedste, og dersom vi ikke kunde tænde ild vilde vore anstregelser være til ingen nytte. Det blev en nok saa heftig disput. De som ikke brydde sig om at vi skulde reise, holdt med Queerfelt; vi andre erklærte at vi maatte ha fyrstikker med os, om vi saa skulde ta dem med vold.

Tilslidst blev vi dog enige. Jeg hadde nemlig tænkt ut en maate, vi kunde føre litt ild med os i baaten — og vi lovet Queerfelt, at hvis han lot os ta fyrstikkene med skulde vi være uhyre forsigtige og ikke tænde nogen uten i yderste nød.

Efterat spørsmålet om fyrstikkene var avgjort ventet vi længe paa bedre veir; men dag efter dag, uke efter uke gik, og der blaaste en saa voldsom storm at bølgen var høie som fjeld, og med stormen kom styrtregn eller snedrev.

Under slike omstændigheter kunde der ikke

være tale om at gi sig ut paa reisen. Til sine tider var vi utsat for at sulte ihjel, for de fleste fugler var nu forsvundet, og sæler var ikke ofte at se. Forresten var veiret saa slemt at det var livsfarlig at klatre ned for at fange nogen.

Kvist og jeg var mest ivrige etter at foreta denne anden reise. Vi var de egentlige ledere av ekspeditionen — omend flere av de andre — Mickey, Walters og andenstyrmand var enige med os.

En dag, den 23. august, gik Kvist, jeg og to andre i et forfærdelig veir ned til stranden for at se til baatene vore, og paa den turen var vi saa heldige at faa øie paa en sæl, et meget velkomment syn for os sultne mennesker.

Paa hjemveien saa vi et træ som vokste aldeles for sig selv et godt stykke lenger borte. Dette var det første træ vi hadde fundet paa Disappointment-øen, saa det var ikke underlig at vi stod stille og saa paa det. Træet hadde ingen grener, og paa denne avstand lignet det en gammel træstamme.

„Det var da merkelig at dette enslige træ vokser paa et sted, som slet ikke egner sig som voksested for et træ!” sa Kvist.

„Det er ogsaa litt underlig at det er saa flatt øverst — der er noget besynderlig ved det. Jeg foreslaar vi gaar bort og undersøker det litt nøiere,” svarte jeg.

Det gjorde vi, og saa da at det var omtrent seks fot høit og saa tykt som en løgtepel.

„Det er jo ikke noget træ,” ropte vi, tok fat i det, rykket og drog, saa det med ett faldt overende. Vi saa da at den nederste ende var spidset med en øks.

„Det er et eller andet slags tegn! Nogen har sat det op her av en eller anden grund!” utbrøt jeg.

Denne tilspidsede stang gjorde et sterkt indtryk paa os. Det var det første bevis paa at andre mennesker hadde været paa denne øde ø.

„Hvad kunde ikke denne stolpen berettet! Det er sikkert en stakkars skibbrudde som er drevet iland her; han har sat op stangen og fæstet et brett paa den. Med tiden har veir og vind revet bort brettet; mandens ben er vel for længe siden forvandlet til støv, for stangen maa ha staaet her i mange aar.”

„Kanske skal den merke et sted hvor noget er gravet ned — en logbok eller lignende,” bemerket jeg.

Vi fandt nogen træbiter og begyndte at grave der stangen hadde staaet; i lang tid holdt vi paa og gjorde et dypt hul, men der var ikke spor av noenting. Tilslutt tok vi vor sæl og gik hjem til kammeratene for at fortælle dem om det vi hadde fundet, og høre hvad de mente stolpen paa dette ensomme sted kunde bety.

Den var sat der av menneskehænder, det forstod vi, men i hvilken hensigt? Mon den var et merke paa en grav? I det tilfælde vilde vi sikkert truffet paa nogen rester av den døde. Eller kanske stokken var reist til minde om et fartøi som

var gaat tilgrunde her? Hvor var det blit av dem som hadde sat op merket?

Det nytter ikke at spørre om ting som det var umulig at faa svar paa; men allikevel optok saken vore tanker; under det ensomme liv førte, blev ubetydelige ting som ellers vilde gaat os forbi, av stor vekt og blev

Vi rykket og drog i stangen og saa at den nederste ende var spidset med en øks

drøftet med høitidelig alvor.

Selvfolgelig kom vi ikke til noget resultat, og tilslutt gik vi til hvile etter at ha takket Gud for sælen, som idetmindste for en tid skulde hindre hungersnøden blandt os. Kanske morgendagen kunde bringe mer stille veir — det vi længtet saa etter for at kunne gjøre forsøket paa at finne depotet.

„Charlie, kommer vi ikke snart avsted er vi ganske sikkert dødens bytte,” sa andenstyrmand.

Jeg nikket alvorlig til svar, indsaa jo hvor sørgelig han talte.

Men ak, da næste dag grydde var den endnu værre end den foregaaende, havet brølte og vasket rundt øen som om det vilde forby os at trodse dets magt. En almindelig livbaat vilde neppe ha vovet sig ut i slikt veir, langt mindre vort elendige lille nøtteskal av flisved og gammel seilduk.

Det var et merkelig forrædersk veir. En halv times tid kunde det være saa godt som stille, høitene la sig, og den solte skinte; en stund delte hylte stormen paany, bølgene gik høie som fjeld og luften var fuld av taake, regn eller sne. Ulykkelig den baat som vovet sig ut og blev overrasket av et slikt rasende uveir, for ingen menneskelig magt vilde kunne redde baaten.

„Et skib! Et skib! Et seil! Skib ohoi!” hortest som et vildt kor av rop og skrik.

Om dagen beskjeftiget vi os saa godt vi kunde. Nogen hentet hjem brænde, andre søkte etter fugler som der nu var sørgeilig faa av; atter andre arbeidet med sine bennaaler paa et eller andet skindplagg. Vi begyndte alle at føle os temmelig haabløse, saa endog jeg fandt det noksaa vanskelig at holde humøret oppe, og selv Mickey spøkte sjelden. Saaledes hadde vi tilbragt 21. august, og tidlig paa aftenen gik jeg til min hytte, kastet mig ned og overgav mig til mørke tanker paa de kjære borte i det fjerne England. For længe siden var de vel nu visse paa at jeg maatte være død.

Jeg laa der en god stund, mens solen sank saa lavt at den som en glødende kule uten stråler viste sig i horisonten. Da blev jeg pludselig skræmt op av et saa vildt kor av rop og skrik at ingen vel har hørt make til lyd fra menneskelige struper.

„Et skib! Et skib! Et seil! Skib ohoi!”

Et skib! Et seil! Aa, barmhjertige Gud, hvad betydde ikke det!

Jeg skyndte mig ut av hytten. Alle kammeratene syntes at ha mistet forstanden. Nogen for frem og tilbake, andre var faldt paaknæ, og atter andre hoppet og danset som gale eller stod stille, vred hændene og graat. Og derute, vistnok langt borte, men med forenden pekende mot vor ø saa vi en bark med revevede bovenbramseil styre like mot os.

Det vilde være umulig for læseren at forstaa hvorledes jeg var tilmode, og jeg kan ikke selv beskrive det. Sproget eier ikke ord til at uttrykke det. Jeg visste ikke om jeg skulde rope hurra, skrike, danse eller graate. Jeg syntes jeg maatte gjøre altsammen. Det var det rene vanvid saa længe det varte.

Skibet kom nærmere. Vinden var moderat den kveld og jeg tænker de hadde revet bovenbramseilene fordi de allikevel ikke vilde hat stor nytte av dem. Men de styrte like mot vor ø.

„Tænd et baal! Fort! For alt i verden skynd dere!” skrek jeg, kastet selv et helt fange ved paa vor ild, som bare var en glohaug, færdig til at dækkes over for natten.

Et baal! — Et baal! — Seil ohoi! — Hurra!

Det var umulig at beskrive hvorledes vi var tilmode eller bar os ad. Vi sprang frem og tilbake, holdt næsten paa at slukke vor ild, saa megen ved kastet vi paa den.

Nu steg en høi røksøile op mot himlen, drev bort med vinden, og efter røken slog store ildtunger sprakende op og kastet et lysende skin over omgivelsene, saa røken fik ildfarve.

Hele tiden kom skibet nærmere og nærmere mot os.

Solen sank langsomt. Skumringen sænket sig graa over havet. Vor ild brændte klarere og klarere, luene slog høiere op, og røksøilen blev tykkere — og saa —

Vi gned os i øinene, ropte bønfallende ord mot dem, ord som de ikke kunde høre. Netop som

vi trodde skuten styrte ret mot os, saa vi den forandre kursen litt og saa svinge rærne rundt. Den begyndte at fjerne sig fra os, styrte i motsatt retning.

Har jeg nogensinde følt bitter skuffelse saa var det nu. Derute gik skibet, et godt, prægtig skib som kunde ført os tilbake til livet og vore medmennesker — det seilte bort; syntes drive gjøn med os, lot os bli tilbake her i vor haabløse elendighet.

„Pas ilden saa den brænder bedre — la luene slaa riktig høit iveiret! De maa da se vor ild — kan ikke undgaa at se den!”

Aa, hvor den brændte! Hvor flammene danset i aftenvinden! De sendte sit skin ut i skumringen og fik havet til at gløde rødt som blod. Bare la det brände endnu sterkere, endnu høiere!

Alt var forgjæves! Fartøiet blev mer og mer utydelig i skumringen, svandt i taaken og blev tilslutt bare en lys flek som ogsaa snart blev borte — og vi var etterlatt alene igjen.

Jeg har siden undret hvorfor de bar sig slik ad. Jeg har aldrig hørt nævne at noget skib har fortalt de har set vor signalild; og endda maa de ha været blinde for ikke at se den, for den maatte været synlig i flere miles omkreds — idetmindste maatte det røde skin kunnet ses, selv om ikke selve baalet var set.

Men de brydde sig ikke om os, seilte bort, mens vi stod tilbake paa land, næsten vanvittige av fortvilelse.

Det var en bitter skuffelse. Det hadde været langt bedre at vort haab ikke var blit vakt, end at vi skulde bli saa bittert skuffet. Ikke underlig at flere av os kom med stygge ord og ønsket ond over dem som kunde besvart vort signal og bragt os i sikkerhet.

Vi var som bedøvet av denne begivenhet, og i begyndelsen var vi altfor elendige til at ha lyst til at tale med hverandre.

Dette varte dog ikke længe, for om en stund saa vi saken i et andet lys. Vi mente at vore signaler nok var set, men at kapteinen vel ikke hadde turdet nærme sig øen, fordi han visste at undervandsskjær og strøm gjorde disse farvander meget farlige.

Tiden gik langsomt i mørk ensformighet, og vi saa ikke mindste skimt av noget fartøi. Dag efter dag drog vi avsted for at fange fugl, men kom tilbake tomhændt eller bare med etpar stykker; forgjæves holdt vi utkik efter sæl, og tilslutt blev vi nødt til at livnære os med røtter, eller hvis vi ikke engang kunde finde nok av dem, tygget vi det stride græs som om vi var kvæg. Vi gjorde det for at stille hungerens kval, skjönt vi ikke taalte denne føde, men fik krampe av den.

August gik tilende, og september begyndte. Veiret bedret sig ikke. Fremdeles gik bølgene høit mellom os og Aucklandsøen, og vi kunde ikke skjule for os selv at hungernøden stirret os i øinene.

X.

I stor knipe.

I august maaned hadde vi ikke hat en eneste dag saa godt veir, at vi kunde ha mindste haab om at komme over til Aucklandsøen. Baatene laa færdige, og vi var enige om hvem der skulde reise; men det vilde været daarskap at vove forsøket saa længe sjøen gik saa høi. Vi maatte vente, men at vente blev det samme som sult, saa det ut til.

Der fandtes meget faa fugler nu, og det vilde ikke være længe inden ogsaa de sidste forsvandt. Sælen var meget sky, og det var et særdeles farlig arbeide at prøve paa at faa fat i den.

De krøp ofte ned i hullene mellom klippene. Den eneste maate at fange dem var da at krysse ned i hullet; men det var litet tiltrækkende, naar man tænker paa, at en voksen sæl kan kløve hodet paa en mand ved et bit av sine kraftige tænder. Det er under slike omstændigheter klart, at selv en modig kar kunde betænke sig paa en slik historie. Vi var allikevel aldeles nødt til at vove forsøket.

Jeg husker saa godt den sidste gang jeg gik ned til stranden. Det var en skrækkelig dag med voldsom storm. Veien nedover fjeldskraaningene var vanskelig selv under de gunstigste omstændigheter; i sterk storm og snedrev var det næsten galskap at gaa den. Men hunger er en haard tugtemester. Vi hadde ikke en smule mat og sat dypt

bekymret i vore hytter eller rundt ilden og raad-slog om hvad vi skulde gjøre.

„Jeg har ikke lyst til at sitte her og ingenting utrette,” sa jeg, „det passer ikke for mig. Det er det samme som at gi tapt og erkjende sig slaat, og hvis ingen vil gaa med, saa gaar jeg alene.”

„De ord vil jeg ikke la sitte paa mig, Charlie,” svarte Bob Ellis. „Jeg tror rigtignok ikke det lønner umaken at dra avsted, men agter De at forsøke, saa gaar jeg ogsaa. Alene vil De ikke ha utsigt til at det vil lykkes.”

„Dette var opmuntrende, for Ellis var en god kammerat, altid færdig til at ta sin del av besvær og fare; han holdt sig aldrig tilbake og lot andre utføre arbeidet. Jeg blev derfor rigtig glad over at faa ham med mig.”

„Jeg følger ogsaa med,” utbrøt en av de andre, Jack Stewart. „Er det Deres alvor, saa er jeg villig til at hjelpe Dem.”

„Dobbelt tyggelig blir det da!” svarte jeg.

En tredje tilbød sig ogsaa at gaa med, nemlig John Puhze, han som hadde hat fyrstikæsken.

Vi fire drog da avsted; vi tok tauget med for at bruke det under ned- og opstigningen.

Det var en forfærdelig ting at gaa ned fjeldskraaning. Vi maatte hake os fast med neglene, som man sier. Stien var svært glat, og vinden grep fat i os og rystet os saa voldsomt at det saa ut som den vilde sope os ned fra den smale avsa.

Og siden nede paa stranden! Bølgene brølte og bruste naar de kom styrtende mot land — som rene fossefald. Det var et vildt, forfærdelig skue. Solen var ikke at se, graat og trist var landskapet, da det endelig var lyktes os at naa ned til stranden.

„Ja, nu gjælder det at finde dem,” sa jeg.

Vi begynte at klatre omkring mellem de svære klippeblokker, hvor vi gled paa den lumske tang, saa vi faldt og slog os noksaa slemt. Hele tiden maatte vi holde sig med havet, saa vi ikke skulde komme ut for de svære bølger som styrtet ind, og bli trukket med av dragsuget.

Snart begynte vi at tro at vore kammerater skulde faa ret da de sa, at vi gjorde os besvær for ingenting.

„Havet er altfor oprørt til at sælen gaar iland,” sa Puhze; men jeg indvønte:

„Det er netop det oprørte hav som holder dem inde i deres huler. Vi faar bli ved at lete, for vi maa skaffe os noget at spise, hvorledes vi end skal bære os ad for at faa fat i det. Det er ikke værdt at opgi forsøket.”

Efter mange anstrengelser, da det ofte gik paa livet løs, var vi tilslidst saa heldige at faa det vi søkte, og det kunde vi takke Bob Ellis for. Han var gaat et stykke bort fra os for at prøve sin lykke, og vi hørte ham pludselig rope til os. Da vi kom dit saa vi etpar sæler ligge foran ham.

Faren for at sulte var nu avvendt for en kort tid; vi fik rette os efter skriftens ord og la hver dag ha nok i sin egen plage, og la den næste dag sørge for sig selv.

Puhze og Stewart kom til os, og vi bar vor fangst bort til fjeldvæggen. Hittil hadde vi alt-saa hat held, men det var et besværlig og farlig arbeide at faa sælene oppfor fjeldskraanten. Det gik dog, og endelig kunde vi vende hjem til leiren.

De andre kammerater hadde ikke hat meget haab om at vi skulde ha lykken med os, og de hilste os derfor med høie glædesrop da vi kom.

„Det var godt gjort, gutter!” ropte de, og vi følte os svært saa stolte. Det var ikke bare den ting at vi hadde faat et litet forraad av mat, men

vort held hadde ogsaa en moralsk virkning som var av noksaa stort værd.

Det viste jo at det lønnet møien at gjøre et forsøk; det gik ikke an at sette sig ned og gi sig over, saa længe der fandtes mindste utsigt til at kunne utrette noget.

Denne aften følte vi os mer haabefulde. Desværre, vort haab skulde bli sørgelig skuffet, alles mod bli sat paa en haard prøve. Selv Mickey og jeg hadde næsten ikke en smule mod igjen inden vi forlot Disappointmentens klippefulde kyst.

Vi bar vor fangst bort til fjeldvæggen, og endelig kunde vi vende hjem til leiren.

Jeg maa gaa forbi meget av det som hørdte, for skulde jeg fortælle om hver dags tildragelser, utallige skuffelser, farer og viderværdigheter vilde jeg aldrig bli færdig. Forresten var dagene noksaa like, hver var fuld av haab og skuffelse.

September var nu næsten forbi og hadde ikke en eneste dag bragt os saa bra veir at vi kunde vove os ut med baaten. Der var bestandig vind og sne, regn og taake; det var saa ilde som det kunde være.

Mest levde vi av tang, røtter og græs — alt som paa nogen maate kunde stille den nagende sult og fylde maven, hvor syke vi end blev baketter. Vi saa allesammen magre og elendige ut, ansigtene var gulbleke og uttærte, haar og skjæg langt og tafset. Men vore tænder var perlehvite. Dette var meget besynderlig — mangen fin dame kunde godt misundt os vore hvite tænder. Hvitheten kom vel av noget vi spiste. Tænder som hadde været sorte av tobaksrøking, var nu blendende hvite.

Vi hadde naturligvis gjort alt istand til reisen. Det var ikke raadelig at opsatte med noget til det gode veir kom. Først og fremst hadde vi laget en seildukpose til at ha drikkevand i. Posen var selvfølgelig ikke saa tæt, at der ikke sivet vand ut; men svært meget vilde vi ikke miste. At drikke av den var ikke saa let, men vi vilde sikkert være meget glade over at ha den med os.

Saa var det spørsmålet om ild. Hvorledes skulde vi kunne føre litt ild med os? Vi turde ikke gjøre op ild i selve baaten — da kunde det snart brænde hul i den, hvis varmen ikke sluknet av vandet som trængte ind. Jeg hadde tænkt ut en maate — jeg vilde gjøre et hul i en stor lerklump, klæ hullet med stener og derefter fylde det med glør, og under hele reisen av og til legge nyt brændsel paa. Det syntes som om det maatte kunne la sig gjøre, da vi forsøkte det. Vi hadde derfor lerklumpen færdig til den dag vi længtet saa efter.

Det var avgjort hvem der skulde reise. Baatene rummet otte personer. Den først byggede baat skulde jo ikke benyttes; den skulde bli tilbake hos de kammerater som blev paa øen, og de krævet ogsaa at faa beholde træaarene. Vi trøt-tet ikke med dem om dette; disse aarer var i hvert fald mer tungvinte end vore padleaarer, især da der i baaten hverken fandtes huller eller tollepinder.

Mandskapet skulde bestaa av Kvist, Maclaghlan, John Grattop og George Iveney i den ene baat,

og John Judge, Harry Walters, Albert Roberts og jeg i den anden.

Kvist var ikke rigtig fornøyd med denne ordning, for han syntes at hans besætning var altfor svak sammenlignet med vor. Han vilde ikke gjerne ha Mickey og Iveney; ingen av dem var sterk nok til at være til virkelig nytte, mente han; og han var ræd for at det mest slitsomme arbeide skulde falde paa hans og Maclaghlan's kappe, og den sidste vilde ikke orke særdeles store anstrengelser. Kvist hadde flere ganger beklaget sig og hadde erklært rent ut, at han aldrig vilde dra tilhavs med slikt mandskap, hvis ikke vi lovet at holde os i nærheten av deres baat.

„Uten dere to vilde jeg slet ikke git mig ut paa denne færd,” sa han til Walters og mig. „De andre er ikke stort tes. Det kommer til at være forbi med dem inden vi er naadd halvveis — og hvorledes gaar det saa?”

Kvist hadde ret. Reisen vilde bli meget besværlig. At ro seks mil i en god baat er jo ikke noget at tale om, men seks mil i en saa skrøpelig seilduksbaat som vor, var en alvorlig sak. Den kunde naarsomhelst gaa istykker eller fylles med vand, hvis den ikke blev manøvrert ordentlig, saa det var skrækkelig risikabelt at indlate sig paa en slik reise.

Efter min opfatning var hverken Mickey eller Iveney kraftige nok, saa jeg var aldeles enig med Kvist i hvad han sa.

Judge, Walters og jeg var alle tre i meget god kondisjon, og vi ønsket naturligvis ikke at gjøre nogen forandring; det eneste maatte være at la Roberts følge med istedenfor en av de andre, og det vilde Kvist jo ikke været godt tjent med, for Roberts var en ganske ung gut som man ikke kunde vente skulde holde ut store strabadser.

(Forts.)

Løsningene paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 2.

4. Pengene i de to vestelommer. Flytter manden 1 krone fra venstre over i høire lomme, er det like mange kroner i hver. Følgelig maa det være 2 kroner mer i venstre end i høire lomme. Men flytter han en krone fra høire over i venstre lomme, blir forskjellen 2 kroner større, altsaa 4 kroner. Desuten vel man nu at der i sidste tilfælde er dobbelt saa mange kroner i venstre lomme som i høire. Men naar der baade er 4 kroner mer og dobbelt saa mange kroner i venstre som i høire lomme, maa de 4 kroner mer være halvdelen av beløpet i venstre lomme, og der befinder sig altsaa der efter den sidste omflytning 8 kroner, mens der er 4 kroner i høire lomme. Opprindelig maa det derfor ha været 5 kroner i høire lomme og 7 kroner i venstre lomme.

5. De tre riddere og de tre skumle tjenere: Først sendes to tjenere over. En av tjenerne ror derpaa tilbake og ror saa over med den tredje tjener. Derefter kommer en av tjenerne tilbake med baaten og gaar i land, mens nu to av ridderne ror over. En av ridderne og en av tjenerne ror nu tilbake, og tjeneren begir sig iland, mens de andre to riddere ror over. Tjeneren, som befinder sig sammen med alle ridderne, ror saa tilbake og henter en av de to paa den anden bred værende tjenere, og tilslidst ror en tjener over og henter den sidste av tjenerne. Opgaven er da løst, idet ingen av ridderne noget øieblik har været i mindretal overfor tjenerne. Overflytningen har, som man vil se, krævet 11 baatturer.

6. Det indviklede familieskap: For at de 7 personer i stuen skal kunne representere 23 slektskapsstillinger, kan man anta at der har været tilstede 3 barn, nemlig 2 piker og 1 gut, endvidere deres far og mor samt deres bedstefar og bestemor. Man vil da ha — som nissefar sa — 1 bedstefar, 1 bestemor, 2 fædre, 2 mødre, 4 barn, 3 barnebar, 1 bror, 2 søstre, 2 sønner, 2 døtre, 1 svigerfar, 1 svigermor samt 1 svigerdatter, ialt 23 „personer”.

Hvorledes man kan forsvare sig mot vilde dyr, naar man har et gammelt kakkelovnsrør og et ildsprutende berg ved haanden.

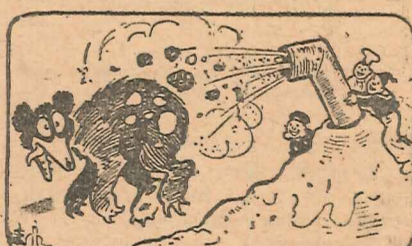
„Alt det gamle jern som ligger der er til ingen nytte allikevell!” sa kapteinen paa det gode skib „Mary Ann”, da han og mandskapet gik iland ved en fabrikk paa en av øene nede i Sundastrædet. „Saa kan vi likesaa godt ta det med ombord. Hjemme vil vi altid kunne faa litt for det!”

Som sagt, saa gjort: De flinke, paa-passelige sjøfolk gik uten at nøle i gang med at slæpe en hel masse gammelt skrammel ombord paa det gode skib „Mary Ann”. Men bedst som de bakset med et vældig, gammelt kakkelovnsrør, kom et bjørnelignende, glubende vilddyr farende efter dem.

Nu var gode raad dyre! Opta kampen med det frygtelige dyr var ingen av dem særlig oplagt til. Løpe fra det kunde det visi heller ikke nytte at prøve paa, da dyret formodentlig var meget hurtigere tilbens end de. Men saa fik kapteinen en idé. „Op paa vulkanen der!” kommanderte han.

Og i galop gik det op til et nærliggende ildsprutende berg. I en fart blev kakkelovnsrøret anbragt over krateret, og nu manøvrerte skibsfolkene saa lurt med det, at en regn av glødende sten fik det forskrækkede vilddyr til at gjøre omkring og flygte. Her hadde det fundet sin overmand!

Den utilfredse østers.

Der var engang en østers som laa nede paa havbunden. Rundt omkring laa der nydelige, lyseroede muslingskal og grønt og brunt skinnende sjøgræs, det var netop saaledes som en velstaaende østers kan like at ha det. Men østersen var ikke tilfreds. Skjønt han hadde en meget stor og pen perle i sit skal, var han slet ikke fornøiet.

„Aa, havfrue,“ sa han til en vakker havfrue som svømmede forbi, „jeg ønsker at jeg var dig.“

„Hvorfor?“ sa hun og slog med sin hale i vandet.

„Fordi du kan svømme hvorhen du selv vil, og fordi du er saa vakker.“

Det likte havfruen at høre, for hun var forfængelig som de fleste havfruer — det er derfor, de altid rer sit haar. Hun var nu en fe-havfrue, og derfor sa hun:

„Hvis du vil gi mig din perle, saa skal jeg forvandle dig til hvad du vil.“

„Aa, da vil jeg ønske at bli en maake — saa vil jeg aldrig være utilfreds mer.“

I samme øieblik var han forvandlet og laa som en stor, vakker maake oppe paa toppen av en bølge.

„Dette er noget andet,“ tænkte han og fløi op. „Hvor havet er deilig og solen skinner storartet.“

I det samme dukket havfruen op ved siden av ham.

„Naa, hvad synes du om at være en maake?“ spurte hun.

„Tak, rigtig godt,“ svarte han høflig, men for sig selv undret han sig over hendes spørsmål, for han husket slet ikke at han tidligere hadde været en østers.

„Det var godt,“ sa hun. „men hvis du ønsker at bli noget andet, saa kom bare til mig.“ Saa dukket hun ned igjen.

Men maaken tænkte slet ikke paa hendes ord, den fløi og fløi indtil den kom til en ø langt, langt borte. Der var fugler fra alle verdens kanter samlet, krabber kravlet mellem dem, og

alle hadde frygtelig travlt. „Hvad betyr alt dette?“ spurte maaken en av de andre.

„Det er idag vi skal vælge vor konge. Den sidste vi hadde er død.“

„Hvorledes blir kongen valgt?“ spurte maaken som var kommet flyvende.

„Den gamle vismand, krabben, hjælper kongen med at regjere, og han er ogsaa med til at finde en ny konge. Han skal ha det største vingefang, og derfor sitter krabben og maaler alle fug-

„Aa, da vil ønske at bli en maake, saa vil jeg aldrig være utilfreds mer.“ sa østersen til havfruen.

lenes vinger, og saa skal han være meget klok, saa klok at han kan si hvad det er for en ting som krabben viser ham. Kan han ikke det, duer han ikke til konge. Naa, men jeg maa bort og hilse paa mine venner, farvel.“ Og avsted fløi han.

Naa, maaken fløi ogsaa bort hvor krabben sat og maalte vingene paa fuglene, som var en masse maaker og albatrosser og nogen svaler.

Da krabben hadde maalt vingene paa dem allesammen, ogsaa paa maaken som hadde været en østers, sa den tilsidst: „Albatrossen har de lengste vinger. Nu skal jeg prøve om han vet hvad det er jeg viser ham.“

Borte paa en stor, flat sten laa en liten gjenstand, og albatrossen kikket længe paa den.

„Vet du hvad det er?“ spurte krabben.

„Hvor i alverden skulde jeg vite det fra?“ svarte albatrossen grøntent, „jeg tror virkelig ikke det er noget.“

„Saa kan du ikke være vor konge,“ sa krabben, „vær saa venlig at gaa til side, den nye maake skal prøve om han kjender tingen.“

Maaken hoppet frem og kastet et blik paa den lille ting.

„Aa, det er jo bare et østersskal,“ svarte den, og straks ropte krabben at svaret var rigtig, maaken skulde være konge. Saa blev maaken konge. Det var rigtig morsomt den første tid, men saa blev det saa meget at gjøre at den stakkars maake næsten aldrig fikk fred og ro til at hvile sig. De andre fugler som ikke hadde kunnet gjette hvad den lille ting var, gjorde stadig spektakel, og aldrig var han sikker paa at de ikke laget oprør. En dag fløi han en tur utover havet og lot sig gyngje paa bølgene, da havfruen pludselig dukket op igjen ved siden av ham.

„Naa,“ spurte hun, „er du tilfreds med at være fuglenes konge, maake?“

„Tilfreds?“ sukket maaken, „nei, det er jeg slet ikke. Jeg faar aldrig et øieblik hvile. Gid jeg var en østers paa bunden av havet og laa der i fred og ro.“

I samme nu blev maaken til en østers igjen. Han saa sig om mellem de kjære, gamle, lyseroede muslingskal og det grønne sjøgræs, og med et litet suk sa han:

„Jeg er rigtig glad over at være her igjen. Her er saa fredelig og rolig, og jeg kan alltid snakke litt med dig, vakre havfrue.“

Saa la han sig til at sove, og passede godt paa perlen, som havfruen hadde git ham tilbake igjen. Men havfruen handt et nyt, grønt sivbaand i sit lange haar.

Det sibyllinske orakel.

Den som skal gjøre kunsten maa ha en medhjælper, og de to har i al hemmelighet avtalt nogen stikord, f. eks. gaskran, viskelær. Den ene sender saa ut av værelset, og den anden avtaler nu med de øvrige et ord som den utenfor værende „sibylle“ skal gjette. „Sibylle“ kommer nu ind, og medhjælperen sier saa f. eks.: „Er det jernbane?“ Sibylle svarer nei. „Er det kirke-tårn?“ Det svares igjen nei. „Er det gaskran?“ Paany svares nei. „Er det symaskin?“ Og nu svares ja, for det ord, som nævnes umiddelbart efter et av stikordene, er det rigtige.

ved hof og i borger med herskapet dette jeg glæder og sorger.

6. 7. 4

Hvis intet du hadde av det du skal lage ved hjælp nu av disse, var du dypt at beklage.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.

I tropenes lande min slegt hører hjemme men og her i Norden gjenlyder min stemme.

Jeg hører til fuglenes brogede rike, i lærenemhet jeg søker min like.

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning lomme-penger 5 kroner og de to følgende 2 kroner hver.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 2:

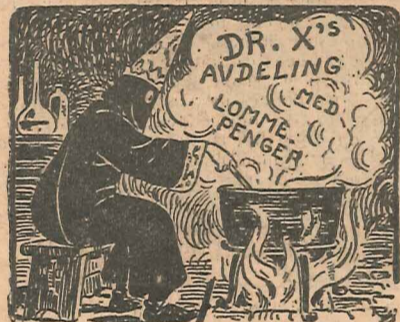
Opgave nr. 4: Elna Halvorsen, Kjelsaas, 5 kr. Harald H. Hermansen, Egenes 3 g, Stavanger, 2 kr. Dagny Tuv, Charlotte, Sulitjelma, 2 kr.

Opgave nr. 5: Bjarne Møkleby, Lakkegt. 34, Kr.a, 5 kr. Aagot Hannestad, Alvin, Sannesund st., 2 kr. Adolf Laacke, Allegodt pr. Jes-seim, 2 kr.

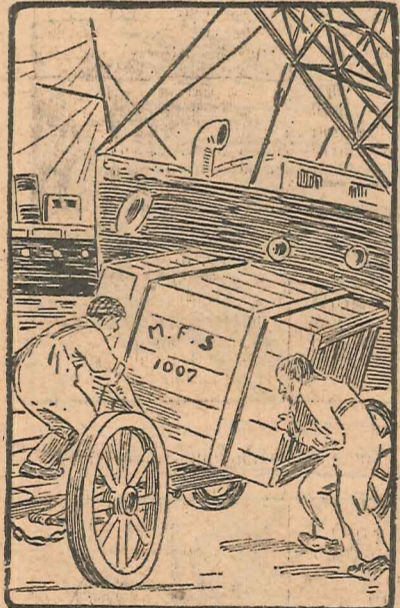
Opgave nr. 6: Henry Steen, Vahlsgt. 1, Kr.a, 5 kr. Olav Hver-nmo, Meraker, 2 kr. Fias Johannes-sen, Fr.vern, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nr. offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lomme-pengene i bladets nr. 8. — Løsningene paa opgavene i nr. 2 findes i dette nr. side 28. — Besvarelsene maa være dr. X ihavde inden .9. februar, og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X (nr. 5),
„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

Lomme-penge-opgave nr. 13.

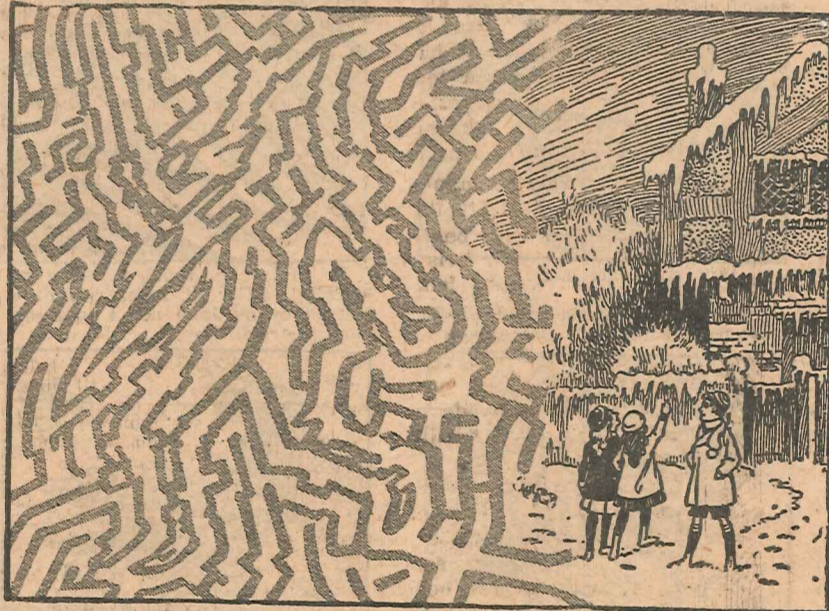

Hvormeget veiet kassen?

To mænd skulde transportere en stor kasse bort fra dampskibet. Mens de i sit ansigts sved strævet med den svære byrde, kom de til at diskutere om hvormeget kassen veiet. Ingen av dem kjendte dens nøiagtige vekt. Men den ene gjettet paa at kassen veiet 300 kilogram plus et vist antal kilogram, den anden holdt paa at kassen veiet det tredobbelte av dette antal kilogram minus 300 kilogram. Da kassen saa blev veiet, viste det sig at begge mændene hadde rett! Hvor meget veiet da den store kasse?

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning lomme-penger 5 kroner og de to følgende 2 kroner hver.

Lomme-penge-opgave nr. 14.

Hvem er det som har løpet ind i labyrinten?

Da barna en morgen kom ut var det bitende kaldt, og der var is paa alle dammer og bækker. Fra taket hang der store istapper i de merkeligste skikkelser, og barna gav sig til at tale om, hvem der mon var skyld i alt dette. Nogen holdt paa at det var „kommet av sig selv.“ Men en liten pike vilde ikke godkjende denne forklaring. Hun sa: „Jeg saa nylig fra vinduet, at der løp nogen ind i labyrinten der. Og jeg tror, at det er den person som har været paa snil innt!“ Saa sik alle barna ind

i labyrinten og fandt ogsaa ganske rigtig en mystisk person derinde. Hvem var det mon? Kan nogen av læserne finde vedkommende? Prøv med en blivant at følge labyrintens ganger uten noget sted at krydse disse. Begynd ved utgangen nederst tilhoire og kom ut samme sted!

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning lomme-penger 5 kroner og de to følgende 2 kroner hver.

Lomme-penge-opgave nr. 15.

Logogrit.

3. 2. 1. 2.

Et ord blandt de første som lillegut lærer: hvem er det som gjerne paa armen ham bærer?

3. 7. 1. 8.

Jeg findes paa taket jeg sees i munder — hist gjør jeg nytte, her korter jeg stunder,

2. 1. 8.

Et dyr ifra syden lidt muntert at skue, kaldt men'sker for „2. 1. 8.“ og vreden vil lue.

3. 7. 4.

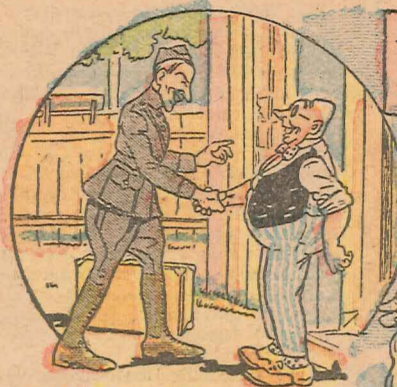
For de fleste jeg sammen med myt kling'r herlig, men gieren synes dog dette nok særlig.

5. 2. 1. 4.

Naar barnene spiser da gjør de nok dette, men ogsaa det hænder naar de er trætte.

3. 2. 5. 8.

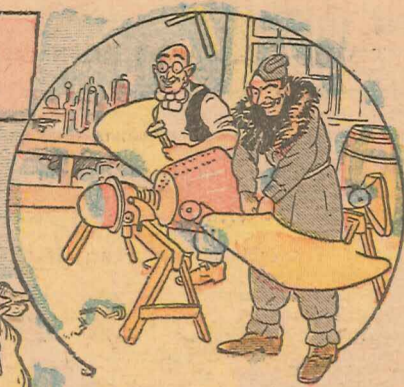
I henrundne tider

1. Flyveren Percy avtaler med professor Dick at de to skal dele millionen, hvis det lykkes Percy at fuldende flyvningen rundt Jorden.

Jorden rundt for en million?

Det vakte en hittil ukjent sensation, da avisene pludselig en dag bragte meddelelse om, at en av Amerikas mangemilliardærer hadde utlovet en kontant belønning av en hel million dollars til den som først fuldendte en flyvning jorden rundt, og det er vel næsten overflødig at tilføie at flyvere i tusenvis i alverdens land gav sig ut paa vingene for at hjemføre denne kjempepremie. Blandt konkurrentene var ogsaa den verdensberømte amerikanske mesterflyver Percy, som ved hjelp av „Den flyvende mand“ vilde forsøke at vinde millionen. Om hans oplevelser og eventyr paa denne interessante færd berettes i billeder og tekst i dette og et par følgende numre av bladet. Og nu er det store spørsmål: Vil det lykkes Percy at vinde premien?

2. Flyveren Percy gaar straks i gang med at forandre professor Dicks geniale opfindelse „Den mekaniske mand“ til en „flyvende mand“.

3. Det var den stolteste dag i den verdensberømte amerikanske flyver Percys liv, da han paa ryggen av „Den flyvende mand“ steg tilveirs.

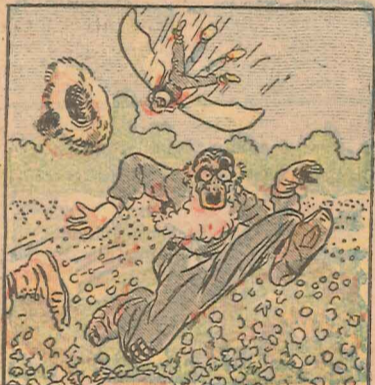
4. Utsigelsen til at vinde millionen fyldte hans bryst med mod og hans sjæl med overstadig humor.

5. Men man kan ikke løbe alle steder end ens naboer vil. Pludselig møtte Percy en mægtig kondor som vilde spærre ham veien.

6. Ved sammenstøtet med kondoren kom baade Percy og flyvmanden John til at rotere som en snurrebas.

7. I susende fart gik det nu nedover, og Percy saa da at han befandt sig over Kuba, hvis indbyggere i rædsel flygtet for ham.

8. Den vilde fart endte i en kubansk bomuldsmark. Her lovet Percy og John hverandre at passe bedre paa, hvorefter de atter steg op.

9. At love er ærlig, at holde besværlig! Efter et langt ridt dumpet Percy og John ned i noget underlig strippet noget.

10. Det stripete viste sig at være et beduinertelt, hvis beboere hilste høist uvenlig paa de ovenfra kom mende ubudne gæster.

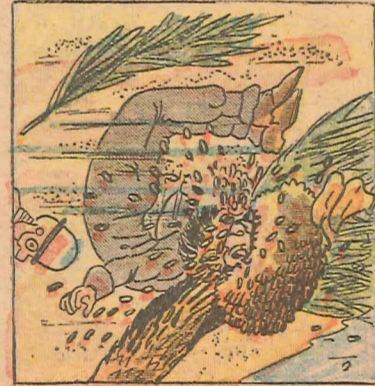
11. Percy hadde nær faat føle beduinens krummsabel. Men beduinen var naadig og dømte Percy til at skytes.

12. Mens Percy ventet paa det dræpende skud, blaaede pludselig en snøstorm op og vendte op og ned paa alt.

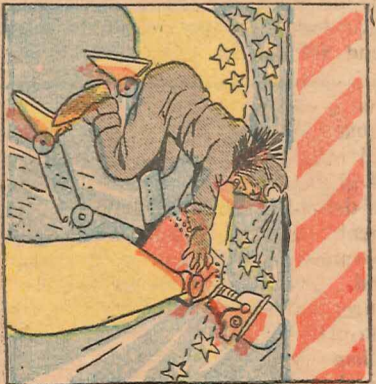
13. Percy var reddet og fik endda som en slags erstatning et morsomt, men desværre kortvarig møte med beduinens søster.

14. Ikke fuldt saa morsomt var hans stormende møte med en daddelpalme som ikke vilde flytte sig.

15. Allikevel blev dette sammenstøt Percys redning. Her stoppet han og fauet til og med John i flugten.

16. Nu gik de to gode venner atter ut paa vingene, men fik feil kurs og støtte tilsidst paa en mægtig pæl.

17. Bum! sa det i Percys hode. Saa faldt han ned til en krigslysten hvaitros som gik løs paa ham med krumme tænder.

18. I en fart klatret Percy op over pælen og saa nu at han sat paa — Nordpolen! Mon Percy vil vinde millionen... ???

(Forts.)

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortellinger fra nær og fjern.

Gamle hjerter og unge.

Av William Dudley Pelley.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Vi har her i Padford tre skomakerbutikker. Herav kan man slutte sig til byens størrelse.

Den største av de tre nævnte butikker ligger i Byens hovedgate og eies av Ned Houlston som har to svender paa verkstedet og gir firti pund i husleie om aaret. I butikken staar der kene-stoler, hvor kundene kan sitte og vente til deres støvler er blitt halvsaale. Ned blir især besøkt av sommergjestene og de rikeste borgere i Padford.

Men er man ikke sommergjest eller særlig velstaaende kan man gaa ned i Cross Street med sine støvler. Her har Marcus Woodley sin butik og sit verksted. Marcus halvsaaler etpar støvler for fire shillings.

Men nede paa Gammellorv i den gamle raadhusbyggnings kjelder ligger den tredie butik som tillike er verksted. Den er ikke meget fin; men den er pent og ordentlig holdt. Over indgangsdøren henger der et skilt med følgende indskrift:

SAMUEL PEGGINGTON.

Han kurerer Deres støvler.

Gaar du ned ad de tolv slittle trappetrin, kommer du ind i den lille, farvelige butik, pakker dit medlatte skotøi ut av avispapiret og spør: „Hvor meget?“ da vil du føle, at den ærværdige, gamle mand som opmerksomt undersøker støvlene og samvillighetsfuldt ut takserer skaden, ikke kan ha indfanget ideen til den litt markskrigerske reklame paa skiltet. Den skyldes da ogsaa en omreisende skiltmaler som tilligget sig tilladelse til at male det og sætte det op.

I mangfoldige aar har Sam Peggington sittet i sin lille butik. Byen har i den tid forandret sig; men det har Sam og hans butik ikke. Dag efter dag og aar efter aar har han lukket butikdøren op klokken halvsvy om morgenen og tilbragt de lange timer med at kurere bønderne og de fattige bybeboeres skotøi. Sommer og vinter, i gode som i onde tider har Sam Peggington arbeidet flittig og uførtroent, og vi heroppe paa „Padford Tidende“s kontor som gjennem aarene har utgitt vor lille lokale avis og tat mot alle mulige slags beretninger om vor by og dens beboere, vi kjender ogsaa litt til Sams tidligere liv. Naar jeg efter endt dagsverk vandrer gjennem gatene til mit hjem, tenker jeg ofte paa mine ungdoms dager i Padford og paa de mænd og kvinder som dengang levde her, men hvis kjendte ansigter nu er forsvundet. Med sorgmodig sind tenker jeg da ogsaa ofte paa den gamle skomaker med det alvorlige ansigt og sier til mig selv, at ogsaa en slik fattig og simpel mand kan ha en merkelig skjæbne.

Straks efterat jeg var kommet til Padford, og før jeg endnu var blitt rigtig kjendt med mine bysbarn, saa jeg en aften utenfor aviskontoret. Jeg saa da, at der nedover hovedgaten kom gaande to unge mænd som hadde en ung pike mellom sig.

Gamle Joe Fodder som har hat vognmandsforretning her i mange, mange aar, sat ved siden av mig paa bænken, og vi iagttok opmerksomt de tre unge som nærmet sig. De unge mænd var klædt i vie penkler og dypt nedskaarne frakker som var paa mode i den tid, mens den unge pike var iført krinoline-dragt og den lille hat med de store, vaiende strudsfjer, saaledes som man kan se det paa portrætter av vores bedstemødre fra midten av forrige arhundre.

Hun var ikke høi, øinene var meget mørke — næsten sorte, munden var akkurat til at kysse, som hun gikk der mellom de to ynglinge var det klart at hun gjorde sig umake for at behage dem, øve den samme tilrækning paa dem begge og ikke gi den ene noget fortrin for den an-

den. Hendes kokette latter lod tilbake til os kenge efter at andre spaserende var kommet imellem os.

„Det var Drusilla Butterworth,“ sa gamle Joe. „Den muntreste og vakreste pike her i byen. Hun mener ikke noget ondt med sit lette væsen; hun vet bare at hun er meget pen og at alle de unge mænd er helt forgapet i hende, og det morer hende at leke litt med deres hjerter. Om hun i lengden kan taale at der blir gjort saa megen slas av hende er jo en anden sak.“

„Hvem var saa de to unge mænd?“
„Han tilhøre var Sam Peggington — en flink, ung mand. Hans far hadde en skomakerbutik i Chamchester; men han drak for meget sterkt øl og maatte gaa fra forretningen. Sam lærte ogsaa skomakerprofessoren, han traf sammen med Drusilla i en sangforening og kom paa det rene med at folk trængte til at faa efterset skotøiet her i Padford. Han har leiet sig en liten butik i kjelderen under raadhuset, og det sies at det gaar ham rigtig godt.“

„Og den anden?“
„Den anden er Roger Wrights gut Phil. Han

„Naar du kommer i forlegenhet saa husk paa, hvorfor jeg har git dig sjalet.“

har gaat og gjort kur til Drusilla i længere tid — længe før Sam lærte hende at kjende. Men han er en letsindig krabat som baade drikker og spiller litt for meget. Der er ikke noget ondt i ham; men han vet at faren har tjent sig en formue paa sin sakførerforretning, og at han ikke behøver bekymre sig om, hvorledes han skal faa føden — men ender han i et fattighus eller et tugthus, vil det ikke forbause mig.“

„De gjør altsaa begge haneben til Drusilla. Hvem av de unge mænd vil nu De holde paa, Joe?“

„Ja, se, Sam er jo den greieste; men Phil har arvet farens gode hode, naar han da vil bruke det. Stod det til mig, betænkte jeg mig ikke et øieblik paa at gi hende til Sam. Allikevel kan det hende bli Phil. Drusilla er ikke saa litel forvænt, og det er ikke sikkert at hun kan bekvemme sig til at leve av kjærlighet og kildevand. Det er ikke unutilig at det blir Phils penger som gaar av med seiren. Men Sam elsker hende sikkert høiest og mest opriglig, og han vilde bli hende en bedre mand end den anden.“

Efterhaanden kom jeg til at kjende Sam bedre. Han avvertede av og til i avisen, og en eftermiddag, da jeg syntes at kjende ham godt nok til at turde vove litt fortrolighet, sa jeg:

„De skal vel paa dans i Rødehus iaften, Sam; for jeg vet jo at Drusilla kommer?“

Han blev blussende rød og svarte:

„Ja, jeg skal med.“

Jeg sluttet imidlertid av den tåne han sa det i, at det nok ikke gikk saa godt med hans frieri som han ønsket.

I det gulnede nummer av avisen for den følgende dag staar der sikkert en beskrivelse av skogballiet. Det var en av den tids gamle, landlige fester med furutræsborder og -bænker under træerne og med kulørte løgter ophængt paa snorer fra gren til gren samt med muntre og glade, unge piker, klædt i hvitt, ventende med længsel paa de unge herrer.

Naturligvis var Drusilla Butterworth der ogsaa, og hendes latter var den lystigste, hendes smil det søteste og hendes midje den smaleste av alle de tilstedeværende damers.

Sam Peggington følte sig alltid litt undselig og frygtsom, naar han kom i nærhelen av den unge pike som det var hans inderligste ønske at dele livet sammen med. Men hans blik vek saa at si ikke et øieblik fra hende.

Det var sent paa aftenen da han takket for den sidste dans og frygtsomt spurte, om han fikk følge hende hjem, og da Phil ikke var der, gav hun ham uten betænkning lov til det.

Hun talte med ham om alle mulige ting undtagen netop det, han ønsket at tale om. Han hadde imidlertid foresat sig at nu vilde han ha en avgjørelse. Derfor fikk han hende til at stanse og vende sig om mot ham, og nu sa han hende at han elsket hende, og spurte om hun vilde gifte sig med ham.

Først lo hun — lystig og koket som sedvanlig. Men i det samme saa hun at det var den dybeste alvor som stod at læse i frierens bestemte træk.

„Drusilla,“ sa han med halvkvalt stemme, „jeg elsker dig saa høit at jeg gjerne vil vente paa dig et helt liv. Jeg vil gjøre alt og gaa, hvor det skal være, for din skyld. Si ikke nei, Drusilla, gjør mig lykkelig. Bli min hustru!“

„Aa, Sam!“ utbrøt hun halvt hviskende. „Du vet ikke — du kan ikke vite, hvor høit jeg elsker dig, Drusilla!“

„Jo, jeg tror, jeg vet det, Sam; men —“

„Men hvad — Drusilla?“

„Du — du er jo bare en fattig skomaker, Sam!“

„Ja, men jeg skal bli en god skomaker, Drusilla.“

„Ja, men rik kan du dog ikke bli.“

„Jeg bryr mig heller ikke om at bli rik, Drusilla. Faar jeg bare et hjem her i byen som jeg kan dele med dig, vil jeg føle mig lykkelig. For det er hvil jeg har drømt om og længtet efter siden jeg saa dig første gang. Kan det ikke ogsaa tilfredsstillende dig, Drusilla?“

„Jeg — jeg kan ikke, Sam.“

„Hvorfor kan du ikke, Drusilla?“

„Fordi — fordi jeg har lovet mig bort.“

Det var som om han følte et slag paa panden og et stik i hjertet, da han hørte disse ord. Han trak pusten anstrengt.

„Lovet bort!“ utbrøt han hviskende. „Til —“

„Til Phil. Jeg forlovet mig med ham for otte dager siden. Aa, Sam, jeg kan ikke si hvor ondt det gjør mig for dig.“

„Aa, det skal det ikke — det betyr intet — det vil si, jeg hadde ingen anelse om at du brydde dig saa meget om Phil. Men la os gaa videre, Drusilla,“ sa han mekanisk.

Uten at gjøre mer væsen av det mottok Sam Peggington saaledes sit livs største skuffelse. —

Der var bare en uke til Drusillas og Phils bryllup, da Sam en aften indfandt sig i hendes hjem.

„Jeg kommer med en brudegave, Drusilla,“ sa han undselig, og rakte hende en stor pakke.

„Det er et fransk sjal, Drusilla; de er jo saa moderne nu for tiden. Forrige uke var jeg i Bostham, og da saa jeg dette. Jeg kunde ikke faa mig selv til at gi dig noget som du skulde dele med Phil — slikt som skeer eller gaffer eller den slags. Det skulde være noget til dig alene. Derfor syntes jeg, at dette her passer saa godt. Naar du tar det paa, vil du nok sende mig en venlig tanke. Det skal varme og beskytte dig. Det er et rigtig egte fransk sjal.“

„Mange tak, Sam,“ sa hun hjertelig. „Naar jeg bærer det vil jeg altid tænke paa dig og paa hvad du har sagt mig.“

Pludselig gik han bort til hende paa trappen under den av roser omslyngede allan, og med lyk stemme sa han:

„Naar du kommer i forlegenhet eller faar sorg, Drusilla — og da ingen har som kan hjelpe dig, saa husk paa, hvorfor jeg har git dig sjalet, og kom saa og be mig om hjelp, Drusilla.“

„Det vil jeg, Sam, og mange tak skal du ha,“ sa hun hjertelig.

Han vendte sig om og gik hjem.

Og hun? Hun blev staaende paa trappen, forvirret og angrende hvad hun hadde gjort. Hun tænkte med angst paa om der skulde være noget profetisk i hans ord om fremtiden og dens bekymringer — fordi det var penger og ikke kjærlighet som hadde faat hende til at vælge Phil.

Saa blev Philip Wright og Drusilla gift. Det staar der vist ogsaa en beretning om i min gulnede avis.

Men der var en av de indbudte gjester som ikke indfandt sig. Nede ved hækken i kroken av forhaven og inde i skyggen stod denne gjest med bart hode og kvalfuldt hjerte. Fulgt av mange glade tilrop og en hel byge av risengryn og løfter skyndte Drusilla og Phil sig nedover havegangen. Gjestene tok avsked, og faren og moren traadte ind i det barnløse hus — han til sine regninger og hun til sine taarer.

Da de var forsvundet safte manden dernede sin hat paa hodet og gik langsomt bort. Da bruden traadte ind i vognen, som kjørte hende til hendes nye hjem, hadde hun det franske sjalet over armen. —

Viglige begivenheter fulgte hurtig efter Drusillas bryllup. Roger Wright mistet sine penger ved feilslagne spekulationer, og Phil kunde ikke faa mer støtte hjemmefra. Han hadde aldrig lært noget ordentlig og derfor grep han nu til den utvei som saa mange i hans fortvilte stilling har gjort — han reiste til Amerika.

Aftenen før han og hans unge hustru skulde reise til Liverpool, gik Sam sorgfuld og nedbøiet omkring i gatene, og paa denne vandring møtte han Drusilla.

„Sam!“ utbrøt hun med brutt stemme.

„Jeg hører, dere reiser herfra imorgen, Drusilla,“ sa han. „Saa faar jeg vel aldrig se dig mer.“

„Nei, det gjør du vel ikke, Sam,“ sa hun graatefærdig.

„Det gjør mig forfærdelig ondt for dig, Drusilla — mer ondt end nogen kan tænke sig.“

Hun vendte sig fra ham, for at han ikke skulde se hendes taarer.

„Jeg vil alltid gjemme sjalet, Sam,“ sa hun. „Det skal være mig en trøst at se paa det og minde dig. Men gjør det nu ikke tungere for mig at si adjø. Jeg er jo nu en andens hustru, og ham maa jeg følge og hjelpe, saa godt jeg kan.“

„Ja, det maa du,“ svarte han. „Jeg blir her i byen, Drusilla; jeg kan ikke finde mig i at reise herfra. Husk paa det, Drusilla, og husk ogsaa paa at ingen kvinne nogensinde vil komme til at ta den plass du skulde ha. Selv om du er en anden mands hustru tør du nok huske at jeg alltid har dig i mine tanker og aldrig vil ophøre at elske dig. Jeg tror ikke der er nogen synd i det, Drusilla, selv om der staa i Bibelen at man ikke skal begjære sin næstes hustru.“

„Nu maa jeg gaa, Sam,“ sa hun brat. „Adjø — og lev vel.“

Han trykket hendes bløte haand. Han saa hende aldrig mer som den unge, vakre Drusilla.

Senere hørte vi en gang imellem fra Phil og hans hustru. Han forsøkte at drive en farm i Illinois. Det gik imidlertid ikke godt, og derefter hørte vi at han var reist længer mot vest for at forsøke at grave guld.

Efter dette forsvandt de for os. Det store vesten hadde opslukt dem.

Men nede i raadhusets kjelder sat Sam trofast d'ag ut og dag ind ved sin læst og kurerde de gode folks støvler i Padford.

Forrige uke, efterat toget var kommet ind paa stationen og hadde avsat sin sedvanlige last av folk som hadde været ute paa besøk eller inde i Chamchester for at gjøre indkjøp, blev en liten kone staaende alene paa perronen efterat de andre passagerer var gaat hver sin vei hjemad. Hun hadde et mildt og taalmodig ansigt. Under den gamle, falmede hat og over de smale, litt kantede skuldrer bar hun et gammelt, avbleket fransk sjalet.

Bill Pease, vaktmesteren, kom ut for at bære godset ind og saa hende.

„Bor der ikke her i byen en mand som heter Peggington — Sam Peggington?“ spurte hun.

„Joda,“ svarte Pease. „Han sitter endnu og lapper sko i den gamle butik.“

Langsomt gik den lille, gamle konen bort fra stationen.

Med sin vadsæk, som var likesaa gammel og falmet som hende selv, gik hun opover hovedgaten, og det faldt hende ikke vanskelig at finde døren, over hvilken det gamle skilt hilste hende og sa:

SAMUEL PEGGINGTON.

Han kurerer deres støvler.

Langsomt — uendelig langsomt gik hun nedover trappetrinnene og traadte ind i verkstedet.

Sam saa op fra sin 10,859ende støvler og ak! han kjendte hende ikke.

„Kan penger ikke kjøpe alt?“ sa Le Mott.

„Sam,“ sa hun med svak stemme.

Forlegen stirret han paa hende; for hans syn var ikke saa godt som det hadde været før. Saa mistet han hammeren og kastet læsten fra sig.

„Drusilla!“ ropte han med kvalfull stemme. „Drusilla! Er det dig?“

„Ja, Sam,“ sa hun, „det er mig. Jeg husket paa sjalet, Sam. Nu er jeg i forlegenhet, i frygtelig forlegenhet! Jeg er kommet tilbake til dig fordi — fordi jeg ikke hadde nogen anden at gaa til.“

En dyp stilhet faldt over den lille butik. Sam prøvde at forstaa det hele. Den lille, gamle konen der foran ham — kunde det virkelig være Drusilla — hans drommes elskede, den yndige, unge pike med de mørke øine og den lystige latter — hans hjertes dronning i de lengst forsvundne aars skjærsommerdrøm. Aa, de ubarmhertige aar! Hvor var hun blitt gammel! Han kunde ikke forsonne sig med at aarene hadde kunnet forandre hende slik. Det faldt ham ikke ind at før hende var han likesaa forandret og gammel. Han vedblev at stirre paa hende, mens den sterke sindsbevægelse tydelig malte sig i begge de gamles rynkede ansigter, og hendes rystende hænder grep krampagtig om kanten av den gamle, blankslitte disk.

Hun begynde at fortælle ham om de svundne aar. Skuffelsene, kvalene, tapene, fortvilelsen. Om datteren som blev født, og manden som døde. Hun fortalte ham om sine længsels aar, da datteren var reist til London og bare sjelden, ja, tilsidst ikke hadde skrevet til hende; for slik gaar det ofte med barna.

„Det gik galt med Phiis guldgraveri — det gik galt med alt hvad han begynde paa. Saa slog han sig paa spill, og tilsidst blev han dræpt i et slagsmaal. En tid bodde jeg saa igjen i Illinois; men derefter reiste jeg tilbake hit til Eng-

land til Chamchester, hvor jeg bodde sammen med en kusine som ogsaa er enke. Her fik Mary saa ogsaa en plass; men den mand, hun var hos, startet en forretning i London, og saa flyttet hun derind med ham.“

„Jasaa,“ sa Sam venlig, men endnu kunde han ikke forsonne sig med at denne lille, rynkede konen virkelig var Drusilla — at hun igjen var kommet tilbake efter alle de lange aars forløp.

„Men saa fik jeg et brev fra hende iforgaars — fra Mary — min lille Mary.“

„Hun er vel ikke blitt syk — eller noget slikt?“

„Nei, men hun skal gifte sig, Sam. Hun skriver, at hun skal gifte sig — hun gifter sig for pengenes skyld — med en mand som er gammel nok til at være hendes far.“

„Ja, hvad saa?“ sa Sam. „Naar hun bare blir lykkelig.“

„Nei, nei, Sam; hun gjør det samme som hendes mor gjorde i sin tid. Hun gifter sig for pengenes skyld, og i Chamchester er der en bra, ung mand som elsker hende. Han er bare fattig — han har bare arbeidet at leve av; men han er meget glad i hende. Og nu gifter hun sig allikevel med den gamle manden, fordi hans penger har fordreiet hodet paa hende som alltid bare har kjendt til fattigdom. Jeg reiste til London for at tale hende til fornuft, og jeg fandt — hvad

tror du jeg fandt, Sam? — den gamle herren — han er meget snil og bra, skjønt han er rik; men han har klumpfot, Sam. Hun vil komme til at angre det frygtelig; men hun vil ikke høre paa hvad jeg sier. Hun mener at hun nok ikke elsker ham; men hun er lei av fattigdommen. Hun vil gifte sig med ham og sælge sin lykkelig for penger, Sam. Og jeg kan ikke hindre det — derfor er jeg saa fortvilet. Men saa kom jeg til at tænke paa det franske sjalet, og derfor er jeg nu efter alle disse aars forløp kommet hit for at faa din hjelp og dine raad. Hun maa ikke gjøre det, Sam — hun maa ikke!“

Aftenen faldt paa. Solen sank ned bak Bancroft-høidene. De vedblev at sitte og tale sammen i tismørket.

Tilsidst sa Sam:

„Saa reiser jeg til London imorgen, Drusilla, og ser hvad jeg kan gjøre.“

Efter en stunds forløp og som svar paa et kjærlig og høitidelig spørsmål — et spørsmål som alle disse aars venten næsten gjorde hellig — sa hun:

„Ja, Sam, hvis du kommer tilbake med et godt svar; hvis du kan faa det ordnet slik at jeg ogsaa kan bli lykkelig ved at vite, at Mary blir det. Men heller ikke før. Jeg kan ikke gifte mig med dig, før jeg har noget andet at skjænke dig og dele med dig end mine bekymringer.“

Den næste eftermiddag steg Sam Peggington ut av toget ved Victoria-stationen. Hans bedste, sorte klær, som hadde været moderne for tyve aar siden, var krollet og støvet av den lange reise. Han spurte en velvillig konstabel om veien og forsvandt snart i mengden.

Efterat ha passert et utal av gater gik han tilsidst opover trappen til et meget fint hus, og mens Solen sank rød ned bak Westminster, og tusen brølende automobiler forte børsherrene og de andre pengemaladorer hjem til middagen, blev han av en venlig og forekommende gammel tjener vist ind i et pent og overdaadig utstyrt værelse.

„Nu skal jeg spørre Mr. Le Mott, om han kan ta imot Dem.“

„Vil De si til ham, at jeg er kommet for at tale med ham om Mary Wright.“

Disse ord virket som et Sesam: den gamle skomaker blev straks ført ind i et indre værelse, hvor der i en dyp og bløt lænestol ved siden av et litet bord, hvorpaa der stod en vin-karaffel, sat en ældre herre med et lungt, rynket ansigt og posede øine. Hans venstre fot var anbragt paa en gyngeskammel, og ved siden av den laa en misformet, stor støvel.

„Jeg vil nødig være paatrængende,“ begynde den gamle skomaker høflig og ærbødig; „men naar De har hørt hvad jeg har at si, haaber jeg, De undskylder og forstaaar at jeg kommer og gjør Dem uleilighet.“

Den rike mand forstod ikke hvad dette skulde bety; men han moret sig over den andens dragi

og høilidelige væsen. Han bad ham ta plads og komme frem med sit erend.

Saa fortalte Sam sin historie.

Det var en interessant og romantisk historie, og den vakte rørende og levende erindringer hos den rike mand. Den utaaendte en duft av gammeldagse haver ute fra de fjernliggende landlige egner — haver med lavendler og pæoner, morgenfruer og asters.

Fra begyndelsen var verdensmanden — han folte sig stolt av denne titel — tilbøielig til at se overlegent paa det han hørte. Men efter som fortællingen skred frem begyndte han at bli forlegen, forvirret ja næsten skamfuld overfor den gamle, larvelige skomaker.

„De og jeg er erfarne mænd," sa Sam. „Vi har levd i forskjellige omgivelser, og vi maaler menneskelivet med forskjellig maalestok; men begge maa vi være paa det rene med at en sliik forening bare kan føre til ulykke for begge parter. Jeg har ikke isinde at være uhøflig, Sir; men selv om De vil la haant om mig, saa er jeg allikevel sikker paa at De er baade gammel og klok nok til at forstaa mig. Der gis ting som penger ikke kan kjøpe, Sir. Det har været min skjebne at erfare dette. Jeg er kommet til Dem i al ærbødighet, Sir, og jeg ber Dem indtrængende at hjelpe os til at den unge pike kan bli lykkelig og undgaa det feilgrep som hendes mor har maattet bote saa haardt for."

„Naa — saa penger kan ikke kjøpe alt?" sa Le Mott eftertænkksom, og der kom et vist drømmende uttrykk i hans gamle, rynkede ansigt som om det gik op for ham at skomakeren talte sandt. Det lot næsten til at en stemme i hans indre hvisket til ham at den gamle, ærlige mand hadde ret. Hans tanker dvælte øiensynlig ved visse erindringer. Kanske ogsaa han tænkte paa gamle dager og paa at han hadde elsket, men var blitt skuffet eller narret.

Men derefter fæstnedes et ganske andet uttrykk i forretningsmandens ansigt. Det saa ut som om der i hans sjæl fremstormet et utømmelig raseri over at han skulde narres for noget som han hadde glædet sig til.

„Penger kan ikke kjøpe alt?" utbrøt han i en ganske anden tone. „Ei, ei, vi skal dog se, om de allikevel ikke kan. Jeg vil ha den unge piken. Jeg er for blitt narret; men denne gang vil jeg ikke la mig narre. Kanske findes der en verden som den De talte om — og folk som De har beskrevet dem; men jeg har ialfald aldrig truffet dem. Nei, jeg tar piken og beholder hende. Jeg er en verdensmand, og jeg vet at det er en haard verden, vi lever i, og at byttet tilhører dem som formaar at bemægtige sig det."

„Det sier De nok, Sir; men i Deres inderste mener eller tror De det dog ikke."

Verdensmanden gjorde en bevægelse som om han vilde reise sig og hans ansigt fortrak sig i bitter smerte.

„De — De maa undskylde, Sir," sa han; „for nogen aar siden fik jeg foten knust ved et automobiluheld, og siden den tid piner den mig stadig."

Da smerten var gaat over vedblev han:

„Nu maa De gaa, Sir! Jeg — jeg er ikke bra!"

„Faar jeg da ikke komme igjen? Vil De ikke tænke nøiere over hvad jeg har sagt Dem — aa, vær barmhjertig og hjelp os!"

Verdensmanden svarte ikke. Han bøide sig pludselig frem og la hodet i sine hænder.

Sam folte at han burde gaa og saa kanskje komme igjen en anden gang. Da han gik igjennem forhallen, kom den gamle tjener bort til ham.

„Jeg kunde ikke undgaa at høre, hvad De sa til ham," sa han litt stammende og undselig. „Jeg har ogsaa engang kjendt en ung pike — det var i Devon. Men det kommer nu ikke denne sak ved. Vi har vel alle had en ungdomskjærlighet som vi ikke kan glemme, selv om vi blir gamle. Men hvad jeg vilde si til Dem var: Jeg kjender ham ut og ind, Sir," — han pekte mot døren — „og skjont han gjerne vil kaldes en egte verdensmand og vil late som han er haard og ufølsom, er han dog i virkeligheten god og menneskekjærlig og har et bløtt sind. Naar han absolut vil ha den unge pike, er det fordi hun minder ham om — om en anden ung pike — det tror jeg da. Naturligvis er det ikke riktig av ham; men han

længter nu engang efter den kjærlighet som hittil er blitt ham forment. De talte om det som penger ikke kan kjøpe, og hadde jeg været i Deres sted hadde jeg blandt de ting ogsaa nævnt en rigtig kunstig støvel som kunde fri den stakkars, mishandlede fot for de slemme smerter."

„Tror De at det vilde glæde ham — kanskje røre hans hjerte?"

„Det vilde det ganske sikkert," svarte den gamle tjener. „Han har prøvd næsten alle Londons skomakere; men endnu har han ikke faat en støvel som ikke klemmer og piner ham — selv om han vil betale nok saa meget for den."

Da Sam endelig gik ut paa gaten hadde han en meget merkelig gjenstand under armen. Det var en gammel støvel til en klumpfot.

Den gamle skomaker vandret videre gjennom gatene som i den milde sommeraften var fulde av mennesker. Han søkte efter et skomakerverksted, hvor han i den kommende nat kunde faa lov til at lage en støvel efter den model som han gik med under armen.

Endelig fandt han et i en av de mindre sidegater.

Det var nede i en dyp, mørk kjelder at han fandt en gammel lappeskomaker, som var villig til for fem shilling at overlate ham benyttelsen av sit verksted indtil det blev dag igjen. Sam syntes nok det var en temmelig høi betaling; men han slog dog straks til. Derefter forlot hans kollega verkstedet. Sam tok sin frak og hat av, la den første omhyggelig sammen, og da han tillike hadde lagt de stive marsjletter spandte han skjotskindet som han hadde leiet sammen med verkstedet om livet.

Derpaa tok han frem det bløte og fine lær som han hadde kjøpt for en time siden og begyndte paa sit verk — at konstruere den kunstige støvel.

Han begyndte derpaa, da klokken var et kvarter over ni. Menneskesværmene summet og pludret endnu deroppe, og han sa til sig selv at det, han nu skulde lage, skulde være hans bedste mesterstykke.

Litt etter litt blev der ro deroppe paa gaten. Bare konstablene bevæget sig paa fortauet, mens et enkelt, forsinket kjøretøi nu og da ramlet forbi.

Midnatslimen fandt den gamle skomaker midt i sit arbeide. En merkelig skikkelse var han som han ivrig sat bøiet over sin læst dernede i det mørke, ildelugtende hul. Fingrene var stive, og ryggen var krum; men under den yderste omhu, under øine som var tunge og øielok som var varme, formedes en vidunderlig støvel mellom den gamles knær.

Utholdende, taalmodig, omhyggelig beregnende hvert eneste sting formet han støveln, idet han uophørlig fortsatte at arbeide uten at ænse det uhyggelige lokale, tiden eller trætheten. Let, passende og bekvem blev den, rummelig, hvor det krævedes i overensstemmelse med de utvekster og uregelmæssigheter som modellen antydte. Saaledes dannede han en medlidende støvel — bløt og polstret, hvor det stramme lær skulde slutte fast om den forkrøblende fot.

Ved firetiden grydde den kolde, klanne dagning i øst og den store by begyndte at vaakne av sin slummer. Tretten minutter over fire klippet Sam Peggington de sidste faa traadender av, spændte den lette støvel av læsten og pudset den, sukkende av træthet.

Hele den lange dag vandret han om i gatene for om mulig at møte den mand til hvem han med nogen faa forklarende ord hadde sendt den fjærlette støvel. Da det nærmet sig aften søkte han atter adgang til verdensmandens bolig.

Manden stod ved vinduet, da han kom ind, og saa ned paa den store, grønne plads.

„Hvorfor gjorde De det?" spurte verdensmanden og pekte ned paa støveln.

„Er De fornøiet med den?"

„Det er det herligste stykke fottoi, jeg har had siden ulykken rammet mig. Nævn Deres pris — jeg betaler den med glæde, hvor høi den end er. Og gi mig Deres adresse; De skal faa mer arbeide fra mig."

„Jeg har ingen pris," sa den gamle skomaker rolig.

„Hvad?"

„Der er ingen pris. Der gis ting som man ikke kan kjøpe for penger. En av dem

er et kjærlighetsarbeide. En anden er kjærligheten selv."

„De vil ikke ta mot penger for et saadant mesterstykke som dette?"

„Nei."

„I en butik her i London vilde jeg komme til —"

„Forstaa De ikke," sa Sam, „at der er forskjell paa London og landsbyen. Vi derute lever ikke av pengene alene. Vi er menneskekjærlige folk. Vi har vore glæder og vore sorger, vore sterke perioder og vore svake. Undertiden glipper det for os, til andre tider lykkes det; men vi deler vor lykke med andre. Derute er det ikke en kold, haard verden, hvor alt vurderes i penger. Og med det samme sindelag, hvori De igaarftes hørte min historie, og med det samme sindelag, hvormed jeg laget denne støvel for at glæde og lindre Dem, ber jeg Dem nu kaste bort denne falske verdensmaske og se paa livet som det er. Jeg ber Dem saa mindelig om at være barmhjertig og hjelpe mig, likesom De sikkert vilde ønske at jeg skulde hjelpe Dem, hvis forholdene var omvendt."

„De — De er en bra mand," sa verdensmanden med lyk stemme. —

I tussmørket den næste dag kom Sam hjem. Det gjorde ham godt at komme tilbake til landet, hvor livet gik langsommere og var mer ærlig. Foruten sin vadsæk hadde han med sig en stor pakke under armen. Han gik opover hovedgaten og nikket venlig til dem, han møtte. Han la vadsækken ind i butikken, men forlot den straks igjen efter at ha laast døren. Derefter gik han opover Kirkeristen og over torvet. Ved enden av Elmegaten laa der et gammelt hus, hvor Mary Purse bodde. Der ventet Drusilla paa ham.

Han ringte paa og hørte straks efter langsomme trin indenfor. Det var Mary som kom og lukket op for ham. Inde i den mørke dagligstue sat Drusilla i en gammel lænestol ved vinduet som var fylt av geranier.

„Sam!" hvisket hun da han langsomt kom ind.

„Det er altsammen iorden, Drusilla. Herren med klumpfoten hadde allikevel hjerfet paa det rette sted, da det kom til stykket. Han gav mig sit ord paa at det hele skulde komme iorden, før jeg reiste hjem. Han gav mig sit æresord paa at han vilde sende bud til Camchester efter den unge mand og sørge for at han fik en bedre stilling. Han sa at jeg bare skulde reise hjem, saa skulde han nok ordne det hele."

„Talte du med Mary?"

„Ja, Drusilla. Hun var meget sint og bitter straks, fordi hun ikke forstod det hele. Men før jeg gik, begyndte hun at graate, og da jeg saa hendes taarer, Drusilla, visste jeg at vi hadde vundet seier. Nu reiser hun tilbake til Camchester."

Han fortalte hende ikke, med hvilke følelser han var kommet ind til Mary og hadde set Drusilla fra de længst henrundne dager — de samme øine, det samme haar, den samme smækre midje og det samme kokette, uttrykksfulde ansigt, og han sa heller intet om at den overtalelse han hadde været island til at bruke overfor den egenraadige, unge pike for at formaa hende til ikke at gifte sig for pengers skyld, men av kjærlighet, hadde været mer indtrængende end den, han hadde dristet sig til at anvende overfor hendes mor; han nøiet sig med at si:

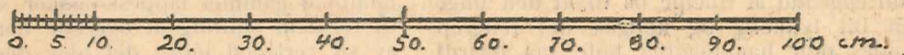
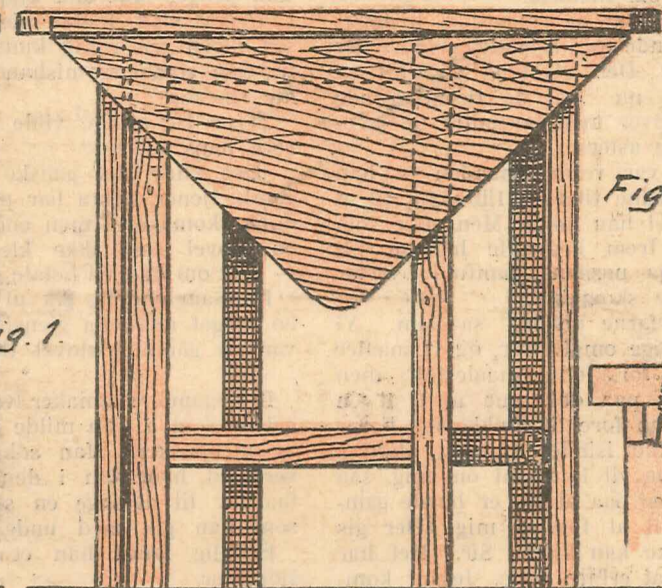
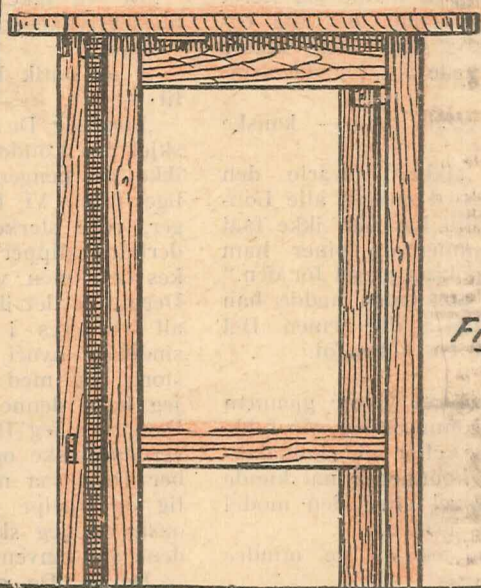
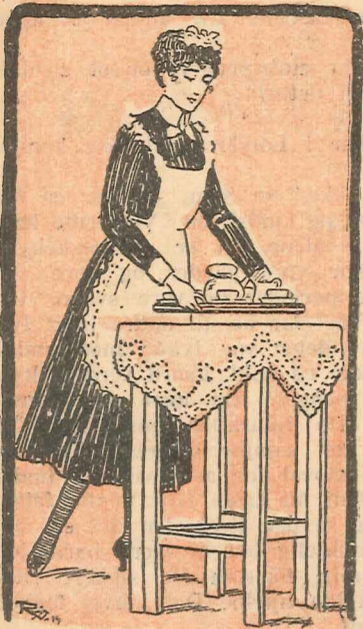
„Hun kommer nu for at besøke dig, Drusilla. Før hun tar ind til sin forlovede. Det lik jeg hende til at love, før jeg forlot hende."

„Jeg er glad over at du husket sjalet, Sam," sa den gamle kone sagte.

Sam hadde løst op den store pakke som hadde været indsvøpt i brunt papir.

„Jeg gjorde et litet arbeide for herren i London, Drusilla, og han betalte mig godt for det. Saa saa jeg at de franske sjaler nu er begyndt at komme paa moden igjen, og skjont de nu koster tre ganger saa meget som i dine unge dager gik jeg allikevel ind og kjøpte et for de penger, Herren hadde git mig. For det gamle er jo blitt slemt falmet og medtat, Drusilla."

„Aa, Sam!" utbrøt hun rørt og la sin haand i hans.

Et tebord som kan slaes sammen.

Paa opfordring bringer „Allers Familie-Journal“ her en tegning av et litet tebord til at slaas sammen. Det sier sig selv at et slikt bord kan forarbeides paa mange maater og at utstyret kan være fra ret og slet til meget elegant mahognipolert medindlægning. Her er bordet tænkt utført i furutræ, som derefter beites med nøttræsbeits og strykes over med politur.

Figurene 1, 2, 3 og 4 viser plantegninger, hvorefter der maales.
Fig. 1 og 2 er det opslaaite bord set fra siden og ovenfra (platen).
Fig. 3 og 4 er det sammenslaatte bord set fra siden.

Først lages de to første ben 3 cm. tykke og 5 cm. brede, som forbindes ved en overligger av samme tykkelse og bredde og en tverrliste 2 x 4 cm. Disse fire lister samles som vist i fig. 5 og danner da en slags ramme (fig. 6), som maa være nøiagtig og solid laget. Naturligvis brukes der baade lim og skruer til samlingen.

Saa skal de to bevægelige sideben lages. Træet til disse to rammer maa være 2 cm. tykt og 4 cm. bredt, bare overstykket kan være ca. 7 cm. bredt for at gjøre rammen mer solid. De „blades“ sammen som vist i figurene 7 og 8. Disse 3 rammer samles nu i solide hængsler som vist i fig. 9, og heretter skal platen lægges paa. Denne, som paa tegningen er vist at være 60 cm. i kvadrat, maa deles i tre stykker, hvorav den midterste strimmel er 10 cm. bred. De to andre stykker maa være like store.

Middelen fastgjøres nu først til bordfoten, idet den skrues forsvarlig fast med nogen skruer nedenfra, og gjennem overstykket i midtrammen og herfra op i bordplatestimplen (fig. 10). Se ogsaa A i fig. 4. Dernæst sættes de to andre deler av bordplaten fast til strimlen ved hjælp av sterke hængsler. Fig. 11 viser dette, og hvorledes bordet er vendt om med platen ned for at man kan komme til at skruer hængslene fast. Likeledes er her vist hvorledes der anbringes to smaa stopklodser (K), en paa hver klaf, for at ikke de bevægelige ben skal gaa for langt ut, naar bordet slaes op. Fig. 12 viser det ferdige, opslaaite bord, som her er beregnet som tebord og derfor temmelig lavt; men blir benene gjort 5-10 cm. lænnger, vil det ogsaa passe udmerket til schakbord.

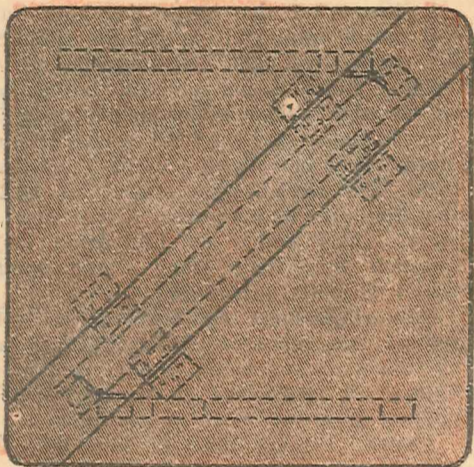

Fig. 2.

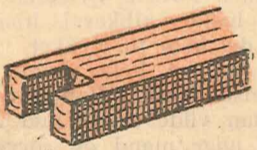

Fig. 5.

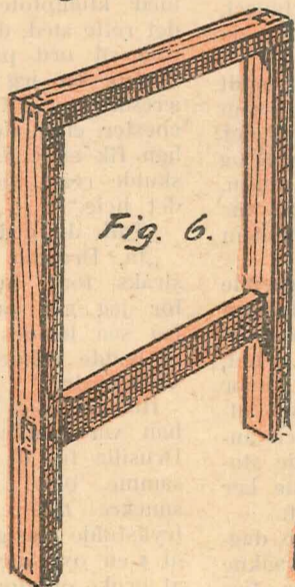

Fig. 6.

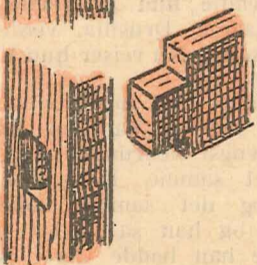

Fig. 7.

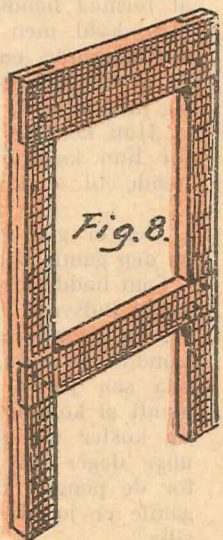

Fig. 8.

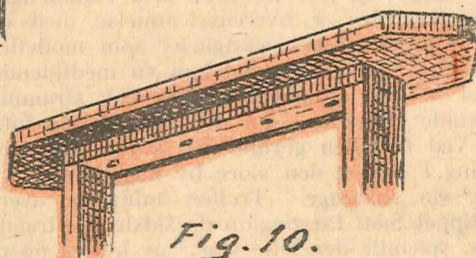

Fig. 10.

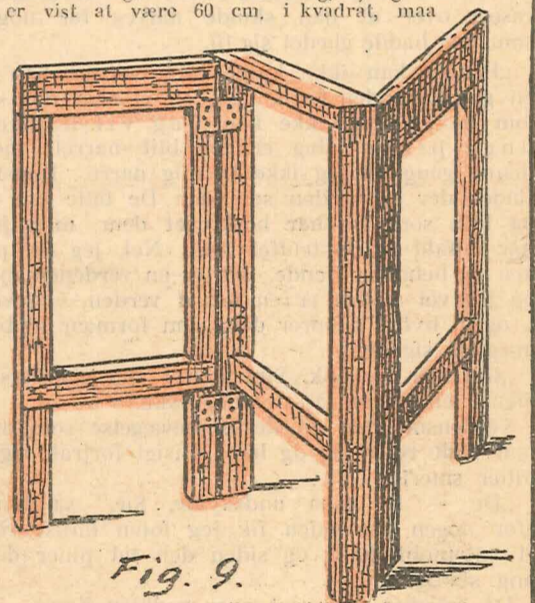

Fig. 9.

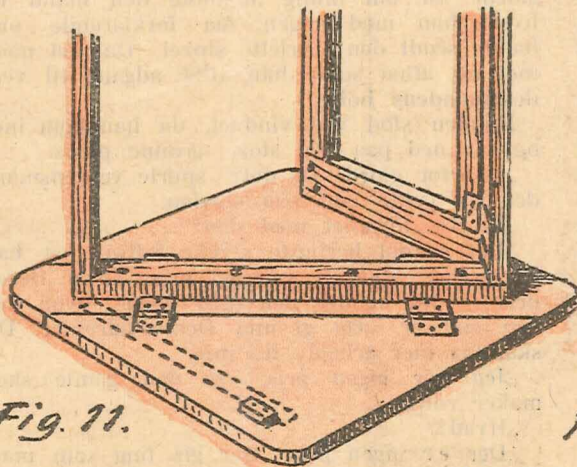

Fig. 11.

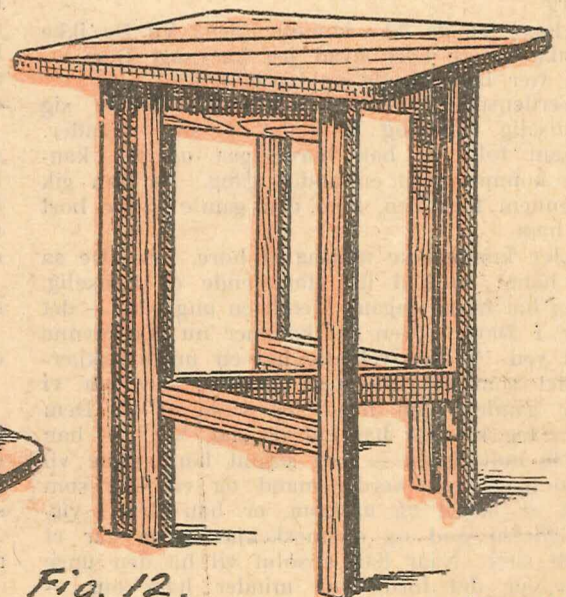

Fig. 12.

H.C.M.

Vademecum
giver stærke, sunde
Tænder
Tuber à 1,00.
Tandvand Kr. 2,00 og 4,00

Tangin mot Gigt
Tangin mot Jschias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Kalypin-pastiller
A. L.
er et virksomt og behageligt middel mod irritation i aandedrætsorganerne. Renser halsen, letter slimavsondringen og gjør stemmen klar og sterk. Faas paa Apotekerne. **Apothekernes Laboratorium.**

Uhrmaker
VERLI
Armbaandsuhre.
Lommeuhre.
Akersgt. 26, ved Carl Johansgt. Chr.ania.

Agarationer av **trækspil** og **talemaskiner** utføres Nordis vort verksted **Musikforretning A/S, Søgaten 2, Kristiania.** største specialforretning i trækspil og talemaskiner. kuskatalog gratis og franko.

Gigt i benene.
Et fortrinlig middel.

En anseet videnskabsmand og professor i Chicago har fremsat elektriske indlæggssaaler, som har vist sig at ha en forbausende helbedende virkning for gigt i føtter og ben. Elektriciteten faar ved disse saaler anledning til at virke paa de følsomme nerver under fotsaalen og meddeler derved en behagelig varme i føtterne samt raskere blodcirkulation hvorved gigten forsvinder. Saalerne beskytter ogsaa mot forkjølelse og mangel paa andre sygdomme. Vi er **Eneforhandler for Skandinavien** for disse saaler og fører dem i alle almindelige nummere. — Pris kr. 4,20 pr. par. Sendes mot forskuddsbetaling, utenbys ogsaa mot postankrav fra **Morsø-agenturet, Rusløkvelen 12, Kristiania.** (Opgiv fotens længde).

Ømme føtter
undgaar De, naar skotøiet indgnides med **Pingvin Læderolje.**

Franske Parfumer, Sæper, Crêmer og Pudder.

Marth. Jacobsen, Parfumeri, Grønsen 17, Kristiania.

Bang & Tegner & Co. Medicinske Sæber Ex em s æ b e

forsikrer mod **INDBRUDS-TVERI** paa gode Betingelser. Hurtigt og greit Opgjør. **Storthingsgd. 2. Tlf. 3601.**

Gutten (til en ælde, venlig dame): „Kan De knække nøtter?“
Damen: „Ak nei, mi gut, det kan jeg desværre ikke. Jeg mistet alle mine tænder for tjaa siden.“
Gutten (rækker hend to haandfulde valnøtter): „Vil De saa være saa snil at holde disse her et øieblik, men jeg klatrer op i træet efter nogen flere!“

Til et godt
BAD
en god
SÆPE

Barber Dem selv med „HANOTT“ sikkerheds-barbermaskine. — „HANOTT“, der har bøiet og stilbart blad (nøiagtig som „Gillette“), er den bedste, fineste og eleganteste barbermaskine i handelen og aldeles delikate i bruk. — At skjære sig med den er utelukkert. — „HANOTT“ er av hel messing og ekstra forsolvet. — Bladene er tveeggede og av prima tjerstaal. — Trods sin prisbillighet overtræffer „HANOTT“ baade i godhet og utstyr selv de dyreste barberapparater. — Koster med 6 blade og i elegant etui kun kr. 9,00 pr. stk. — Leveres ogsaa i stort elegant etui med speil, smuk, forniklet sæpekest og sæpehylse for kr. 11,50 pr. stk. (10 stk. reserveblade kr 2,80). — Sendes utenbys mot postopkrav eller forskuddsbetaling + porto fra: **L. HANBERG & CO. :: Rusløkvelen 12 :: Kristiania.**

Vi bruker **Nordström & Due**
Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Nilen kem. Fabrik, Kristiania. Telgr. adr.: Nilwollo. Egg-, Bake- og Vaffelpulver etc. **er og blir bedst.**

Sportsfolk!

Skriv til **Frithjof B. Aaberg** og forlang Prislister over **Ski, Skipaabindinger, Skoiter, Kjelker, Lommelykter m. m. „Smart“ Cyklefabrik,** Møllergt. 41. Tlf. 9180. Kristiania. Telgr. adr. „Smartcyklen.“

Alf Bierckes MALERVARER

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit, motta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

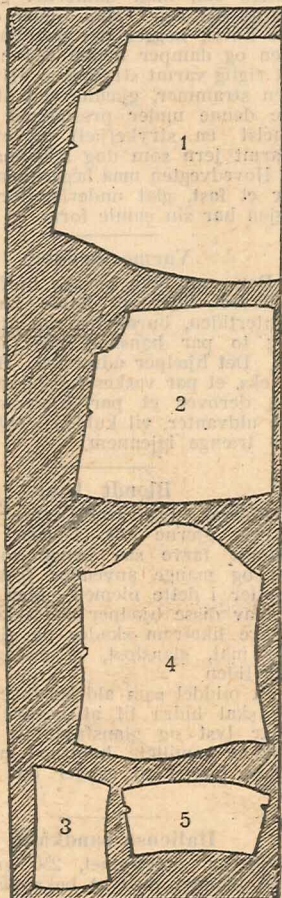
Bluse til piker paa 15-17 aar.

Forstykkene og ryggen som paa denne pene bluse er sydd i en gruppe gjennomgaaende biselæg, er ovenfor rynket og indfattet i rette striper av dobbelt stof. Disse striper knappes tilsynelatende paa skulderdelene som er sammenføiet av en glat stoffstripe, et bredt mellomverk og en lægget stoffstripe. Under et påsat Wienerkeg knappes blusen i ryggen.

- Fig. 1. Det halve forstykke.
- 2. Ryggen.
- 3. Skulderdel.
- 4. Ærme.
- 5. Mansjet.

Ved tilklippingen lægges mønstret langsmed stoffet. Midten av forstykket langsmed stoffets bredt.

TOJETS FOLD

Kunsten at kløe sig med smag.

Enhver kvinde, ung eller gammel, vakker — eller mindre vakker, nærer det berettigede ønske at se saa fordelagtig ut som mulig. Men at ta sig ut til sin fordel evner bare de kvinder som er godt, d. v. s. smagfuldt klædt.

„God smag kan ikke tilegnes, den maa man være født med,“ horer man ofte. „Ganske vist, den som har en medfødt god smag er let stillet paa dette omraade, den vil nemlig aldeles ubevisst træffe det rigtige i næsten alle ydre anliggender. Men smagen kan ogsaa utvikles, den kan skoles og utdannes ved iagttagelse og eftertanke. Det skulde ingen kvinde forsømme.“

Damene forsynder sig meget ofte mot den gode smag og især paa klædedragtens omraade. Hvor mange er det ikke som kjøper aldeles tankeløst ind ved utsalgene, ikke alene kjoletoi, men hatter, kjoler og yllertoi som anskaffes helt uten omtanke eller kritik. Om disse ting passer til den øvrige garderobe, har man ikke git sig

tid til at overlægge, man kjøper det, fordi det var billig.

Nu da stoffene er saa umaaelig dyre at man maa utnytte løiet saa meget som mulig, bør man i langt høiere grad end tidligere gjøre sig umake for at la den gode smag gjøre sig gjældende.

Fremforalt maa man ved anskaffelsen av nye klær være forsigtig med hensyn til valget av farver. Hvis man ikke har mange klær at skifte med, bør man helst holde sig til dampete farver. Spaserdragter og kaaper maa fremforalt ikke ha en paafaldende kilør, der er intet som virker saa ufint paa galen som grelle farver. Derimot kan man godt la sin forkjærlighet for lyse eller sterke farver faa frit løp med hensyn til de bluser som brukes til spaserdragten, om man end aldrig bør forsømme at anskaffe sig en silkebluse i samme farve som spaserdragten. Derved faar man sig en smagfuld ensfarvet dragt som ved mange anledninger kan erstatte en hel kjole.

Likeledes maa hatten passe til spaserdragten. Den som sjel-

„Allers Familie-Journal“
Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 5 Pris 15 øre.

Navn: _____

Adresse: _____

Hvad folk siger om „Macko“-balsam!

„Takker, har modtaget den av Dem tilsendte „Macko“-balsam. Da jeg finder den saa enestaaende god, ber jeg Dem pr. omgaende sende mig fire krukke „Macko“-balsam til en pris av 5 — fem kr. pr. krukke, tilsammen 20 kr., som bedes tat i postoprav.“

Skulsfjord, 28/2 1919.
Med agtelse
Hilbert E. J.

„Kan bemerke, at jeg er fornøiet med den „Macko“-balsam, som jeg fik tilsendt mig. Den har virket over al forventning. Min ansikts-hud blir finere for hver dag. Scrumb, 2/2 1919.
Ærb. Frk. Emma G.

„Jeg var sterkt plaget av kviser og utslet i ansiktet og har derfor med overraskende godt resultat brukt „Macko“-balsam. Takker Dem for samme.
Kristiania, 28/2 1919.
A. Jacobsen.

„Macko“-balsam er det eneste, virkelig probate middel mot filipenser, hudorm, røde irriterede flekker og al anden urenhed i huden; i ansiktet og ellers paa kroppen. — „Macko“-balsam gjør en grov hud fløielsblot og fin og er et fortrinlig middel mot den plagsomme hudkløe samt er utmerket mot flasdannelse og derav følgende haaravfald. „Macko“-balsam er den bedste hudcreme. Kr. 3.50 og 5.00 pr. krukke.

Virkning garanteres.

Forlang „Macko“-balsam i enhver drogeri- eller parfumerforretning. Av forhandlere der fører „Macko“-balsam nævnes:

A/S Norsk medicinsk varehus, Akersgaten 53, Kristiania.
J. G. Jørgensens parfumerforretning, Bergen.
Einar Lehn, Nordregt. 2, Tr. hjem.
C. H. Engelsen, Stavanger.

Torps parfumeri- og drogeriforretning, Kristianssand S.
Anna Eilfensens parfumeri, Aalesund.
O. J. Hansen, Haugesund.
Kristian Østreng, Gjøvik.

„Macko“-balsam kan ogsaa bestilles direkte og sendes utenbys mot postoprav eller forskudsbetaling til anførte priser + porto.

„JANUS“, tekn. kem. fabrikk, Rusløkv. 12, Kristiania.

Køb Allers Familie-Journal

Norsk Lotteri-Tidende

utkommer i Kristiania en gang hver maaned og koster kr. 3.00 pr. aar frit tilsendt. Bladet vil inta tekningslisterne for alle av politiet tillatte utlodninger. Abonnenterne vil gjennom bladets „Spørsmåalside“ faa alle oplysninger ang. utlodninger. Har De lodder om hvilke De ikke har vishet, saa send bladet en forespørgsel og De vil faa alle oplysninger. Bladet kan bestilles gjennom alle postanstalter i Norge eller ved at sende anvisning kr. 3.00 direkte til exp. Teatergt. 3, Kr.a.

Centralbanken for Norge

Kapital og Fonds kr 67,500,000,00.

Indskud mottas paa spæreb-ikvilkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmelanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: Toldbodgaten 20.
Filialer: Brogaten 11 og Sofienberggt. 6.

Hjemmebankens kasser utlaanes gratis mot 5 kr. i indskud.

Det gaar! Det gaar! Det er gaar!

Brúk Bibrin, itide, saa mister De ikke haaret.
Bibrin er det mest effektive middel mot flass.
BIBRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRN

Fedora Sæpen

gjør teinten ren og klar, hals og hænder hvite og myke!

Parfumerie

Sælges overalt. J. Graarud, Bergen.

„NORSKE FOLK“

Livsforsikring med maanetlig præmiebetaling.

PHOSPHO-ENERGON PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG

Haarfiletter
av ægte haar og i alle farver fra 9.00, 11.00, 15.00 og 20.00 kr.
Prøve av haaret indsendes. Exp. diskret mot opkrav.
Nordregt. 1. Einar Lehn Trondhjem.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

— 18 —

— 19 —

den anskaffer sig en hat staa sig paa at holde sig til den sorte farve som jo kan brukes til alt, muligens kan hattepynten (el baand, en fjær eller en blomst) varieres efter den dragt eller den kjole, hvortil hatten skal benyttes. Penest er det at man f. eks. til blaa eller brun spaserdragt vælger en hat i samme farve. Hattenes kostbarhet spiller ikke en saa stor rolle som det, hvorvidt de harmonerer med den øvrige klæde- dragt.

Ved valget av kjoler maa man tænke klart over hvilke kulører, man kan gaa med. Der er farver som forekommer os vidunderlige, men som slet ikke klær os og dem skulde man en gang for alle undgaa og nøie sig med at beundre dem paa andre. Hvis man bare har faa kjoler, bør man holde sig til sin yndlingsfarve (som man vel at merke maa være sikker paa klær en). Hver kulør har jo saa mange avskyninger at man ikke behøver at virke ensformig. Men klædragtens enkeltheter kan bedre bringes i samklang, naar de ikke forefindes i alle mulige farver som slet ikke passer sammen. Det gjelder f. eks. kraver, brystsløifer, strømper, sko, hansker, border paa lommeklædet, skjorter, parasoller, belter og haarbaand. Sørger man bare for at anskaffe slike ting som passer godt sammen er det baade billigere og lettere at holde garderoben i orden. Hvad valget av kulører angaar, maa

man ta hensyn til oinenes og haarets farve, samt til huden, mens man maa indrette fasong og snit efter figurens høide og bygning. „Hvad der passer for den ene, passer ikke for den anden,“ sier man jo, og det er ogsaa godt saaledes. Hvert menneske har gjerne sin eienommelighet, saa at si sin egen type og det maa der tas hensyn til.

Hvis man var litt mer op- riktig mot sig selv, vilde man ikke saa let utsætte sig for at gaa omkring i en smagløs paa- klædning. Man skal bare modig se kjendsgjerningene i oinene og indrette sig efter dem. Saa længe man indbilder sig at man har en figur som passer til enhver ny modefasong, eller et ansigt som klær enhver farve, saa længe vil man ubehjælpelig gripe forkjert ved anskaffelsen av nye klær. Men den som kjender og vedstaar overfor sig selv de mulige mangler ved sin ydre person vil let finde midl og veier til ved hjelp av klæ- dragten at mildne eller helt skjule den.

Likesom harmoni i hjemuret og harmoni i menneskers ind- byrdes forhold er av saa uende- lig stor betydning, virker en fullstændig harmoni i klæ- dragten velgjørende paa om- givelsene. Den som det lykkes at bringe klædragten i sam- klang med sin personlighet vil alltid være smagfuldt klædt.

Hjemmet.

Oppresning av vinterhatter.

Glatte og haarete filthatter, hvis skygge er blit buet og bulet ved at være blit brukt i alslags veir, kan i de fleste tilfælder bli anvendelig igjen ved at presses op. Dreier det sig om en kostbar hat, overlater man hattemakeren dette arbeide, men ellers kan man udmerket godt besørge det selv. Man fugter et stykke lintoi, legger det paa hatteskyn- gen og damper denne ved hjelp av et rigtig varmt strykejern. Hvis kan- ten strammer, gjælder det at stræ- ke denne under presningen til den (helst en strykefjæl) og et rigtig varmt jern som dog ikke maa svi.

Hovedvegten maa lægges paa at der er et fast, glat underlag for hatten igjen har sin gamle form.

Varme hænder.

Den som ikke bruker muffer, men allikevel lider av kolde hænder i vintertiden, burde forsøke at ta paa sig to par hansker, naar de gaar ut. Det hjælper udmerket. Har man f. eks. et par vaskeskindshansker paa og derover et par hjemmestrikke- de uldvanter, vil kulden sjelden kunne trænge igjennem.

Blondt haar.

Enhver lyshaaret dame ønsker altid gjerne at bevare haarets blonde farve saa længe som mulig og mange anvender forskjellige midler i dette oimed. Men de fle- ste av disse hjælper slet ikke, mens andre likefrem skader og gjør ha- aret mat, glansløst, ja endog graat for tiden.

Et middel som aldeles ikke skader og skal bidra til at bevare blondt haar lyst og glansfuldt er et av- kok av kamillete, hvormed man skal vaske haaret to ganger om maæ- den.

Italiensk sandkake.

500 gr. potetemel, 250 gr. flor- mel blandes med et bakepulver, 375

gr. smør røres med likesaa meget sukker. Derpaa 4 eggeblommer, 2 skelfulde god melk og tilsidst 8 pi- skete hviler, Mandeldraaper og ci- trondraaper tilsættes efter smak.

Mandelspæk.

1/4 kg. mandler skoldes og stotes. 1/4 kg. smør smeltes og røres hvit med 1/4 kg. sukker og 3 egg, derpaa 1/4 kg. mel; det hele røres rigtig godt sammen og smøres ut paa en plate, men ikke for tykt, da man saa heller faar dele dem i to. De stekes ved god varme lysegule, skjæ- res mens de er varme i strimler som atter skjæres over. Kakene høies litt.

Fettmakroner.

750 gr. mel, 250 gr. fett, 1/2 kg. sukker, 125 gr. smør, 2 teskefulde hjortelaksalt, litt vanilje og 2 egg. Det hele æltes godt sammen, rulles ut og av det lages der smaa kaker som bestros med sukker.

Kræmmerhus, fine.

125 gr. smør lunkes og røres hvit med 125 gr. sukker, derpaa 125 gr. mel og tilsidst 5 piskede hviter, det smøres ut paa panden og ste- kes lysegule og skjæres mens det er varmt av til firkanter, som straks dannes til kræmmerhus.

Fra „Nordisk Mønster-Tidendes broderi- avdeling“ bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 5

Pris _____ kr. _____ øe.

For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen indsendt i irimerker sammen med bestil- lingen. — Betalingen tas pr. postopr. ten utøit for abonnenterne

Modeberetning.

Den opmerksomme modeagttagere kunde allerede for maaneder siden spore en fuldstændig forvandling av modelinjen, selv om denne vil foregaa gradvis. — Ganske vist er skjortene endnu trange og de rette, nedfaldende fasonger paa kjoler, lange jakker og kaaper er de fremherskende, men den sakkynidige lar sig ikke saa let skuffe herav, men forstaar at der ved den store stofmængde paa de nye skjortemodellers øverste del og med tendensen mot pocher, paniers og hoftrapezier, der nok gjør figuren bred, men som dog fremhæver taljens slankhet — at der ved alt dette allerede er dannet en overgang til videre skjorter og stramtsittende liv. — Om virkelig den snørte midje igjen skulde komme til ære som en haan mot alle gjældende skjorthetsidealer og sundhetsbegreper, maa slaa hen en tid endnu. Livene synes mest i to slags fasonger. Det er kimono-livene som falder i Bløte, tvangfri folder, og det enkle, glatte liv som slutter til legemets linjer og helst ikke bør ha skraafolder eller tverlæg.

Paa de nye spaserdragter er det morsomt at se at man søker at tilveiebringe en forening av slankhet og moderne ellipsofigur, idet de lange jakker synes ind i taljen og derpaa i hofregionen utstyres med store lomme-partier eller paa anden maate gjøres utslaaende, for saa at ende under et kort, meget trangt skjørt. Kræmmerhusfolder er ogsaa meget moderne paa hofte.

Men felles for næsten alle de nye modeller er den rette ryglinje, den forlænges i en høi linning som gaar i et med ryggen, og denne fasong kan være klædelig for en høi, slank skikkelse, men de mindre slanke bør vøgte sig for den nye „skredderryg“. I det hele tal burde alle som ikke lenger har en ungdommelig figur betænke sig paa straks at følge etlvert nyt modepaafund. Det varer jo altid en tid inden man i almindelighet har vænnet øiet til de helt nye moder, la saa de unge og slanke fore an, men de modnere, fyldigere damer bør ta sig iagt og undgaa yderligheter. Man kan godt være baade pent og moderne klædt, men man maa altid la takt og god smak raade og undgaa enhver modenyhet som kan virke paafaldende eller likefrem overraskende. Vedslaaende gjengivelser eller nye modeldragter er for saavel slanke som fyldige damer. Til de sidste er de pene spaserdragter beregnet, mens de to nette kjoler klær slanke skikkelser bedst.

1. Kjole av mørkeblaa gabardine med hvit pynt og hofteheftning. Til denne nydelige eftermiddagskjole anvendes mørkeblaa gabardine og hvit atlaskespynt. Skjørtet har moderne hoftefolder, de saakaldte kræmmerhusfolder som danner den moderne, brede hofte-linje. Den øvrige skjortevidde er lagt i flate folder, forøvrig dækkes skjortlets øverste kant av livet som knappes med knapper foran og skyves i lette folder ved sidesømmene. Livet har brede, nedfaldende kimono-skuldrer, og hertil stikkes ærmene som nedentil fores med hvit atlask, og saa brettes om i et smalt opslag. Paa tilsvarende maate forer man kraven som brettes smalt om, saa den faar et pent hvalvet fald (se ogsaa bill. 1 a).

Der brukes i størrelse 48: ca. 3³/₄ m. gabardine av 90 cm.s bredde, 35 cm. atlask av 70 cm.s bredde.

(Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i st. 45 og 48 gjennem „Nord. Monster-Tid.“s broderiavdeling.)

2. Aftenkjole av sort silketoi og sorte tylblonder. Av sort silketoi og 45 cm. brede, sorte tylblonder sammensætter man denne elegante kjole som er anvendelig til selskaps- og teaterbruk. Livets sidestykker er i kimonofasong og stører et ærmeløst, blekrødt chiffonlivfor; fra spencerhøide ned til blondens paasyning lægges der et lag sort chiffon under. Blondens takkekant naar ind over livets midtdeler (av silketoi) og holdes med kjedesting fast paa disse. Blondens rette kant danner ærmets nederste kant, som lukkes om i takkede opslag og ved al-huven fastsyses et sort perlegrelet. Livdelene naar ind over hofte, og vid-den indskrænkes om taljen ved flere rynkninger; ved den nederste kant paasyr man det rynkede skjørt sammen med den øverste, blondekappe, og der indsyses et snoreforsøt. Den øverste blondekappes takkede kant skjuler paasyningen av den nederste blondekappe. Den ovale halsutringning kantes med en sort silke-stripe, og bellet som slynges foran, tynges ved de skraa ender med perlefrynser. Kjolen knappes i ryggen (se ogsaa bill. 2 a).

Der brukes i 48: ca. 2³/₄ m. silketoi av 100 cm.s bredde, 6⁰⁰ m. tylblonde av 45 cm.s bredde.

Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i st. 45 og 48 gjennem „Nord. Monster-Tidende“s broderiavd.)

3. Vinterspaserdragt med krave og muffe for tykke damer. Til denne pene modeldragt er valgt brunt kamgarvsstof som pyntes med brede, sorte silke-lisser. Den enkle, rette

fasong er meget klædelig for fyldige damer. Lissene prydes efter bill. 3 og 3 a med possement-kuleknapper og anbringes saavel paa den silkeforede jakke som paa skjørtet, der sættes sammen av 4 bredder, og som er 1³/₂ m. vid nedentil; den knappes bak og dens belte lages av en silkelisse og gaar som en rem bort til forbredden. Jakkens forstykker ligger over hverandre og lukkes med lisserebber, og sjalskraven samt muffen (hvoril medfølger snitmønster) er av skunks. De glatte indsatte ærmer som utvides litt nedentil besettes med lisse og knapper.

Der brukes i st. 51: ca. 4³/₄ m. stof av 120 cm.s bredde, 3 m. silkefor av 80 cm.s bredde, 6¹/₂ m. lisse av 4 cm.s bredde, knapper.

(Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i st. 51 og 56 gjennem „Nord. Monster-Tidende“s broderiavd.)

4. Spaserdragt for tykke damer. Dragten har et udmerket snit, som er i høi grad klædelig for tykke damer. Den synes av sort eller graamelert stof og har et firebreddet skjørt som lukkes bakpaa i sømmene ved venstre side og avslives med et 4 cm. høit beltebaand. Baade jakkens forstykker og ryg har engelsk deling paalangs, og ved de lodrette aapninger er indsat lommer med knapprydede klaffer. Forstykkene forsynes indvendig med mellemlæg og stofbekledning, og i sammenheng hermed klippes kravens stof. Jakken fores med silketoi og knappes toradet med hornknapper. (Se ogsaa bill. 4 a).

Der brukes i st. 54: ca. 4 m. stof av 140 cm.s bredde, 3¹/₂ m. silkefor av 70 cm.s bredde.

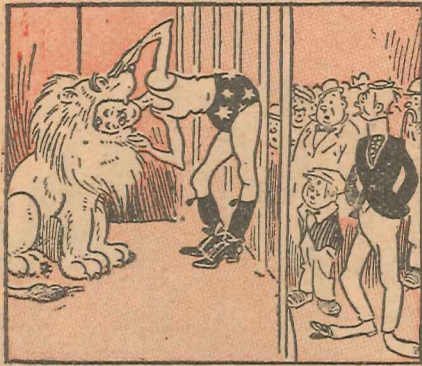
(Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i st. 51, 54 og 60 gjennem „Nord. Monster-Tidende“s broderiavdeling.)

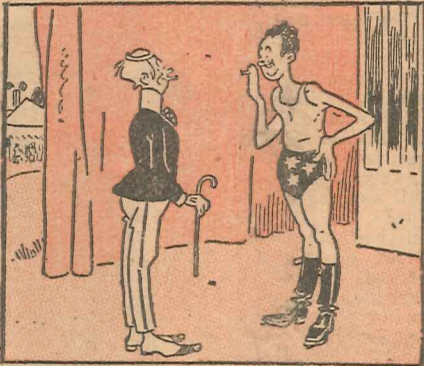
Barneskotøi om vinteren.

Hele den store hær av plager som i den kolde aars-tid hemsøker de fleste mennesker i form av snue, hoste, reumatisme osv., kommer i de fleste tilfælder av kolde og vaate føtter. Det er særlig skolebarna som lider under dette onde, idet de gjerne opsøker de største vandpytter og den dypeste sne for at traakke om i den, og som regel glemmer de jo kalosjene hjemme eller paa skolen. Saa kommer barna paa skolen med vaate føtter, og sitter saa der med det gjennombløide skotøi i flere timer og kan derigjennem faa alle mulige sygdomme; alt dette kunde imidlertid godt undgaaes ved hensigtsmessig praeparering av skotøiet, som til og med overflødiggjør al bruk av kalosjer. For at gjøre skotøiet vandtæt er det ikke nok at smøre ind overlæret med det bekjendte lærfelt som sjelden i tilstrækkelig grad opfylder sin hensigt. Det er meget bedre, hvis man med lunken vand har avvasket hver smule skosværite eller skokrem, da at smøre støvlene ind saa længe med lunken ricinusolje, til de ikke kan opta den mindste smule olje mer. Ved denne behandling med amerikansk olje blir læret ikke alene vandtæt, men det blir ogsaa pent, blødt og bøielig. Men dernæst skal ogsaa støvlesaalene praepareres, og dette sker bedst med linoljefernis som likeledes smøres paa med en pensel saa længe at saalekeret ikke kan opsuget mer. Man kan bli forbauset over hvor meget saalene kan opta. Naar man saa endvidere har indsmurt mellemrummet mellem saalen og overlæret med fernis, saa er behandlingen endt og barna vil ikke alene bli forskaanet for vaate føtter, men man vil ogsaa bli forbauset over, hvor meget lenger saaledes behandlede støvler holder. Hvis man lider av kolde føtter, skal man endvidere lægge en kork-, luffa- eller papirsåle i støvlen.

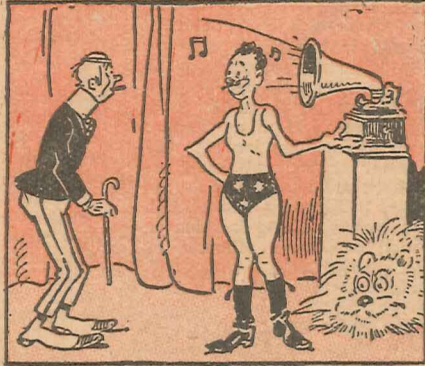
Man skal votte sig for hvad man sier til en løvetæmmer, særlig naar det er „forlorne“ løve, manden optræder med.

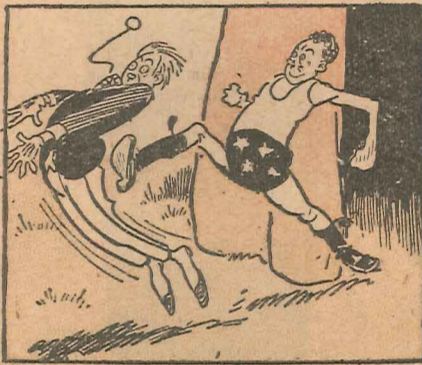
1. „Det var ingen mennesker som kunde begribe hvorledes manden borte i menageriet turde stikke hodet ind i gapet paa en vældig, vildt utseende Berberløve, og det var rent ubygget at høre den knurre sit r-r-r-r!“

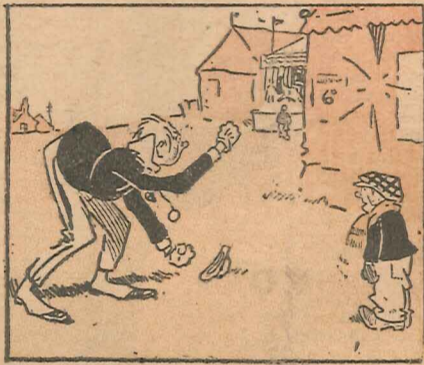
2. Men da jeg altid har hørt til denslags mennesker som gjerne vil vite fuld besked om tingene, gik jeg efter forestillingen ind til løvetæmmeren og bad ham forklare mig, hvorledes han bar sig ad med at tæmme dyret.

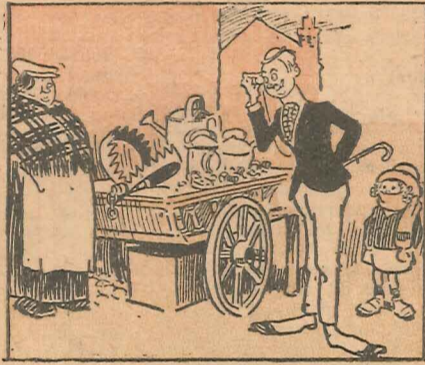
3. „Det er sandelig meget liketil!“ svarte manden. „Løven selv er bare utstoppet, — den biter altsaa ingen! og „brølene“...! Ja, de lager denne fonograf, som er skjult inde i den utstoppede løvel! Som De ser, min herre, meget simpelt!“

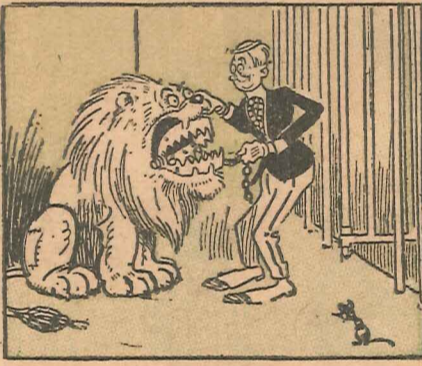
4. „Ja, netop simpelt!“ svarte jeg. „Det var det rette uttryk! Gement bedrageri altsaa!“ „Hvad sier De...!“ ropte løvetæmmeren. „Nover De at...!“ Saa sparket han mig bokstavelig talt ut av teltet. — hans ben feite intet!

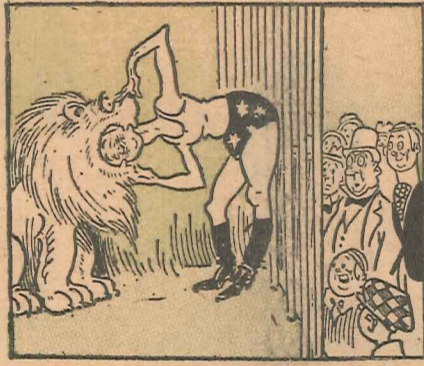
5. Da jeg hadde faat samlet min hat og mig selv litt sammen ute paa gaten, svor jeg at ville hevne mig grusomt paa den falske løvetæmmer med den forlorne løve. Jeg var bare endnu ikke klar over, hvorledes det skulde ske.

6. Men her saa ofte kom tilfældet mig tilhjelp. Borte i en liten gate traf jeg en ældre, pen dame som stod og solgte brukte nyttegenstande fra sit lille kjøretøi. Av hende kjøpte jeg en meget kraftig fælde for vilde dyr.

7. Saa listet jeg mig ind i teltet til løven. Saa listet jeg mig noksaa trofast og stirret ut i luften med sine glassøine. „Nu skal du faa nyt gebis!“ sa jeg og anbragte rovdyrfælden godt skjult inde i gapet paa „dyrenes konge“.

8. Ved næste forestilling var jeg naturligvis atter blandt tilskuerne, spand paa hvad som vilde hændte. „Før vi begynder,“ sa løvetæmmeren, „vil jeg be alle som har svake nerver, om at forlate lokalet med det samme!“

9. Da ingen syntes at ha svake nerver, stak manden hodet ind i løvens naver, og det sædvanlige „r-r-r-r-r!“ høstes. Men klip! klap! da høstes en anden lyd: Fælden var smækket sammen, og løvetæmmeren baade fanget og avsløret paa en gang!“

Han: „Hvor hun er stille og rolig ved sit arbeide... den nye piken vi har faat. Man skulde ikke tro, man hadde hende i huset.“

Hun: „Det har vi heller ikke. Hun gik sin vei imorges.“

Forsiktig.

„Hvis jeg nu anmodet Deres far om Deres haand... tror De saa han vilde kaste mig paa dør?“

„Jeg vet det ikke! Men kanskje det var bedre at forsøke i telefonen først.“

„Hvorfor sitter Deres mand dernede i haven og ser saa forventningsfuld ut?“

„Jo, jeg skal si Dem, han har saadd redikfrø, og paa samme dag prøvde han et nyt haarmiddel... nu er han spand paa hvad som kommer først op.“

Herren (som vil leie et værelse): „Ja, værelset er meget godt, men jeg ser det er en fabrikk i bakgaarden. Gjør den ikke meget støi?“

Vertinden: „Nei, aldeles ikke, min herre, det er jo en filtsko-fabrikk!“

Fru Frandsen: „Hvorledes kan De skjelve Deres to smaa tvillinggutter fra hverandre? De ligner jo hverandre som to draaper vand!“

Fru Hansen: „Jo, jeg skal si Dem, hvorledes jeg bærer mig ad. Naar jeg stikker fingeren ind i Peters mund, og han biter til, saa vet jeg at det er Hans.“

Impressionist?

„Jeg kan ikke forstå, hvad der er i veien med mig... jeg hører hele dagen en slik grøn støi.“

Under bolignoden. Fængselsdirektøren: „Fanger, som begaar disciplinærforseelser, straffes med at sættes i frihet i tre maanedder!“

Smaapluk.

„Se, Anna, nu har lille Fredrik smurt malingen av det nymalte bord med sine ærmer! Vi maa straks ha skaden utbedret... spring bort og kjøp litt mer farve... men sorg endelig for at faa samme kulør... De kan ta Fredrik med som prøve!“

„Det er da frygtelig hvor mager din ven er blitt!“
„Ja, men nu gaar det dog bedre; siden iforgaars har han ijen begyndt at kaste skygge.“

Kelneren (tidligere student, til en fordums kollega): „De ønsket et glas vand... hr. aquademiker!“

Tidlig gammel. „Hvor den unge Lehmann ligner sin bestefar!“
„Ja, jeg synes bare, han ser betydelig ældre ut!“

Hun: „Aa, jeg brændte læbene paa den varme sausen!“
Han: „Skynd dig, gi mig et kys, jeg har netop spist is!“

En forstaaende redningsmand.

Sjømanden (til herren, som har lovet ham tusen kroner, hvis han kunde redde hans hustru fra at drukne): „Ja, saa var det de tusen kroner jeg skulde ha! Her er damen!“
Herren: „Ja, men, kjære mand! Det er jo ikke min hustru, — det er min svigermor, De har reddet!“
Sjømanden: „Saa ber jeg mange ganger om forladelse! Hvor meget skylder jeg Dem saa...?“

Ønsker De at utvide Deres kundskaper i

SPROG

(tysk, engelsk, fransk),

bør De se hvad Norsk Korrespondenceskole gjennom **undervisning pr. korrespondence** kan byde Dem. Denne undervisning der som bekjendt foregaar i Deres eget hjem i Deres egen fritid har **mange og store fordeler** fremfor mundtlig undervisning. Vi tør paastaa, at sprog kan læres med meget godt utbytte pr. korrespondence.

I denne forbindelse vil vi minde Dem om, at **Norsk Korrespondenceskole** nu bygger paa 5 aars erfaring — at skolen har de dygtigste lærere og de **eneste lærere i landet** som gjennom erfaring har innsigt i korrespondenceundervisning — samt at saavel vore elever som fagfolk yder vor skole den mest uforbeholdne fros og anerkjendelse.

Vor undervisning er nu delt i 4 avdelinger:

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktor.
Dobbelt bokholderi
Norsk handelskorrespondence
Handelsregning
Skrivning med rundskrift
Stenografi
Norsk I. Norsk II (ny rettskrivning)

B. Tekniske avd.:

Ledere: Ingeniørerne Eugen Lund og Einar Olafsen.
Praktisk regning
Matematikk
Mekanikk
Bygningslære
Elektricitetslære
Maskinlære
Konstruktions- og projeksjonstegning
Fagtegning for tommermænd
" " mureere
" " snekkere
Bygningstegning
Maskintegning

C. Sprogavd.:

Ledere: Overl. cand. mag. M. Gran og cand. mag. A. Steen.
Engelsk sprog
Tysk sprog
Fransk sprog
Norsk I.
Norsk II (ny rettskrivning)
Engelsk handelskorrespondence
Tysk korrespondence
Fransk stil
Engelsk stil

D. Landbruksavd.:

Leder: Agronom Birger Ros.
Jordbrukslære I
Jordbrukslære II
Husdyrlære
Havebrukslære

Skriv derfor i Deres egen interesse
... etter prospekt og plan straks. ...

NORSK KORRESPONDENCESKOLE

har saaledes noget at byde **alle**. Det vil derfor sikkert interessere alle mænd og kvinder i landet at se, hvad vor skole har utrettet i de forløpne aar, og hvad vi nu kan tilbyde av moderne og praktisk undervisning til rimelig pris. Vor nye store prospekt og plan for 1919—20 med vedlagte ill. aarsberetning sendes enhver paa forlangende gratis og franko. (Benyt hosstaende rekvisisjon eller send et brevkort).

Korrespondenceundervisning passer utvilsomt for alle uanset alder eller livsstilling. Utvidede kundskaper gir utvidet livssyn og større livsglæde. Det viktigste av alt er dog dette: **Kundskaper er den eneste vei i vore dage, hvis man vil naa frem til social position og økonomisk uavhengighet.**

Norsk Korrespondenceskole, Kristiania.

Direktør: Ernst G. Mortensen.

Kontor: Handelsbygningen, Drammensveien 20 III. Boks 447.

REKVISITION.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1919—20 (6. skoleaar) samt 5-aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn .....

Adresse .....

I ETHVERT HJEM
vil „HOMO“ Haar-Klippemaskine være en kjær ven. „HOMO“ er overordentlig praktisk til bruk baade for børn og voksne. »Homo« klipper haaret hurtig, jævnt og smukt. Den er stilbar, kan klippe haaret 3—7 eller 10 m/m længde. »Homo« er helt igjennem precis arbeidet, er slepen samt smukt og extra godt forniklet. Pris kr. 8.50 pr. stk. Sendes utenbys m. postopr. el. forskudsbetal. + porto fra **L. HANDBERG & CO.,** Rusløkveien 12, Kristiania.

HÅMOES HAAR-KULTUR

HÅMOES HAAR-KULTUR er al viden skap paa dette omraade overlegen.

Nordisk Mønster-Tidendes
Abonnenter kan erholde *tilskaarne Snitmønstre* samt *Broderimønstre* mod Indsendelse af Snitmønstertillæggets Bestillingssedel samt 35 Øre i Frimærker.
Ekspeditionen: Storgaten 49, Christiania.

DUX er den bedste sløpemaskine til *Gillette Blade*
Komplet i etui kr. 10,00
over 18,000 i bruk
Kvis ikke tilfredstillende efter 8 dages prøve tilbakebetales beløpet FORSENDES PORTOFRI
Hovedagentur for Norge: **Marc. Hansen & Einar Clausen A/S** Vaagsalm. 3, Bergen

A. GRESVIG
CYKELFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20 KRISTIANIA.
Sportsartikler for vinter- og sommersport. Geværer og Ammunition. Fabrikasjon av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cykler. Motorcykler. Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

!!! Skjønnhet !!!
har oftest en større magt end rikdom, siger en av verdens største vismænd *Aristoteles*. Utenom den naturlige formdannelse, er hudpleien det viktigste av alle midler til at oppnaa og bevare skjønnheten. Et i alle dele ideelt middel er *Lady-Cream*. Ved stadig bruk av *Lady-Cream* oppnaas en fin og frisk ansigtshud, paa samme tid elastisk, myk, klar og ungdommelig. Der findes intet andet skjønnhetsmiddel, som forener de bedste egenskaper paa hygieinens omraade med en saa straalende skjønnhetsvirkning som *Lady-Cream*. Forsendes overalt mot postoprav + porto eller forskudsbetaling i portioner a kr. 3,00 og 4,50. Forhandlere antages.
Internationalt Kemisk Institut, Kristiania. **Sven Brungst. 2^a.**

Tegn Deres forsikring i **„NORSKE LIV“.**
Dit eget billede som frimerke. Send mig dit billede og De erholder 24 stkr. frimerkefotografier gummieret, ferdig til påklæbning for kun kr. 3.95 + porto pr. efterkr.
Central-Agentur, Postbox 1505, Kristiania. H.

VIL DE BLI dygtig el. montør, maskinist, verkemester, tegner, dampmaskinist, fyrbøter e c., saa deltag i vor velkendte undervisning pr. korrespondence. Ingen for- kundskaper. Forlang prospekt! De faar det gratis.
Sveriges Tekniske Korrespondens- institut, Kongsg. 53, Malmö. Dir.: **Civilingeniør C. F. Lundberg.**

Det Norske Livsforsikringselskap **FRAM A/S** overtar alslags livsforsikring ogsaa med **ukentlig** premiebetaling

NORSKE KJØBMAND Forsikringsaktieselskap. TELEFON 265872
BRAND

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.
Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

VARE - MÆRKE
MENTHOLATUM
INDREGISTRERET
Middel til utvortes bruk med utallige anvendelser. Faas gjennom alle apoteker (uten recept). Priser: tuber kr. 1.50, krukke 1.75, 3.25 og 6.00. Gratis prøve utleveres paa alle apoteker, eller tilsendes fra Gene aldepotet for Mentholatum, Østerbrogade 4, København Ø.
DE ØVER EN VELGJERNING mot ethvert menneske, De gjør bekendt med MENTHOLATUM.

Kudisser til dukkekomedien „Gjæsteburhuset“: Iste akt. Uventor. Sine nymmands hus ved janteveien i havnebyen.

